

MÁJUS 4., HÉTFŐ

ELNÖKÖL: PÖTTERING ÚR

elnök

(Az ülést 17.05-kor megnyitják.)

1. Az ülészak folytatása

Elnök. – A 2009. április 24-én, pénteken felfüggesztett ülészakot újra megnyitom.

2. Az elnökség nyilatkozatai

Elnök. – Hölgyeim és uraim! Néhány nappal ezelőtt volt az Európai Unió történetében bekövetkezett legnagyobb bővítés ötödik évfordulója. 2004. május 1-jén Közép- és Kelet-Európa, valamint a mediterrán térség tíz országában – nevezetesen Észtországban, Lettországon, Litvániában, Lengyelországban, a Cseh Köztársaságban, Szlovákiában, Magyarországon, Szlovéniában, Máltán és Cipruson – élő hetvenöt millió ember örült annak, hogy az Európai Unió polgárává vált. E bővítést 2007-ben Románia és Bulgária csatlakozása követte.

Korunk egyik legcsodálatosabb fejleményei közé tartozik, hogy ez megtörténhetett. Azok után, hogy Közép- és Kelet-Európa népei hatvan éven át elnyomásnak voltak kitéve, az EU-bővítés földrészünk újraegyesítésének beteljesedését jelentette a szabadság, a demokrácia, a jogállamiság, valamint az emberi jogok és az emberi méltóság tiszteletben tartásának közös értékei alapján. E folyamat eredményeképpen az EU erősebb, színesebb, és kulturális értelemben véve gazdagabb lett. A bővítési folyamat gazdagító tapasztalatot jelentett és jelent mind az egyes tagállamok, mind az EU egésze számára.

A történelmi pillanat óta eltelt öt év alatt bebizonyosodott, hogy a bővítés hatalmas siker az EU számára, melynek jelentősége polgáraink mindennapi életében egyre növekszik. A kommunizmus rabszolgasága után a bővítési folyamat hozzájárult ahhoz, hogy kontinensünkön valósággá váljon a demokrácia és növekedjen a stabilitás. A bővítésnek köszönhetően az új tagállamokban emelkedett az életszínvonal, és hatalmas ösztönzést kapott az európai gazdaság egésze, mivel az új tagállamoknak is előnye származott az új export- és befektetési lehetőségekből, valamint a nagyobb piacból. Lényegében a tizenkét új tagállam csatlakozása világviszonylatban erősítette az EU pozícióit, és nemzetközi politikai és gazdasági szereplőként növelte súlyát.

A bővítés óta eltelt öt év alatt az Európai Parlamentben és az Európai Unió egyéb intézményeiben sikerült integrálnunk új tagjainkat. Megtanultunk kompromisszumokat kötni és még szorosabban együttműködni. Mindazonáltal a nagyobb és sokrétűbb EU megköveteli a szorosabb együttműködést és a jobb cselekvőképességet.

A Lisszaboni Szerződés tartalmazza azokat az alapvető reformokat, amelyek a bővítés következményeinek megfelelően átalakítják az EU intézményeit, és alkalmassá teszik azokat a ránk váró új kihívások megválaszolására. Noha a Lisszaboni Szerződés ratifikációs vitája még nem fejeződött be, biztosnak kell lennünk abban, hogy az a jövő év elejére pozitívan fog lezárulni, továbbá reméljük, hogy jövő szerdán a cseh szenátusban pozitív eredmény születik.

(Taps)

Hölgyeim és uraim, rendkívüli örömmel kell eltöltsön bennünket, hogy ma e közösség tagjai vagyunk, és amint azt a 2007. március 25-én kelt Berlini Nyilatkozat oly szépen rögzíti: „boldogsággal tölt el Európa egyesítése”. Van okunk az öröme és a hálára.

Most egy meglehetősen aggasztó tényre kell rátérnünk: mélységes aggodalmamat szeretném kifejezni az amerikai-iráni újságíró, Roxana Saberi tragikus sorsával kapcsolatban, akit az USA számára folytatott állítólagos kémtevékenység miatt nyolc év börtönre ítélték, és akit jelen pillanatban a teheráni Evin börtönben tartanak fogva. Az Európai Parlament nevében szeretnék csatlakozni az Európai Tanács elnökéhez és az USA elnökéhez, velük együtt követelve Roxana Saberi mielőbbi és feltétel nélküli szabadon bocsátását.

(Taps)

Roxana Saberi esete az Iránban az emberi jogok általános drámai helyzetét tükrözi, amely 2005 óta – különösképp ami a polgári és a politikai jogokat illeti – folyamatosan tovább romlik, annak ellenére, hogy a rendelkezésünkre álló nemzetközi eszköztár keretében Irán elkötelezte magát az emberi jogok támogatása és védelme mellett. Saberi asszony elítélésére kritikus pillanatban került sor: két hónappal az Iránban tartandó elnökválasztások előtt, és csak rövid idővel az után, hogy az USA és az EU kezdeményezte, hogy tegyenek erőfeszítéseket az Iránnal fenntartott kapcsolatok javítására.

Mélységes aggodalommal tölt el, hogy a jelenlegi politikai helyzetben Sabieri asszonyt egy alku eszközeként használhatják fel, és a lehető leghatározottabban elítélem ezt a nyilvánvalóan politikai érdekek által diktált lépést. Szeretném biztosítani Saberi asszony családját együttérzésünkről, valamint az Európai Parlamentnek az emberi jogok és a demokrácia feltétel nélküli tiszteletben tartása iránti mély elkötelezettségéről Iránban és szerte az egész világon.

(Taps)

Mindehhez szeretném hozzátenni, hogy információink szerint Iránban most végeztek ki egy fiatal nőt, akit azzal vádoltak, hogy még fiatalkorúként bűncselekményt követett el. Ez ellentétes a nemzetközi jog minden szabályával, és felemeljük szavunkat e büntett ellen.

(Taps)

Végezetül szeretném tájékoztatni Önöket arról, hogy a múlt héten a hollandiai Appeldoornban történt tragikus események után mindannyiunk nevében kifejeztem mély részvétünket a holland királynőnek, az áldozatok családjának és a holland népnek, valamint arról, hogy Európa-szerte mindannyian egy emberként támogatjuk holland barátainkat.

Ez néhány hírértékű információ volt. Most pedig visszatérünk megszokott ügyrendünkhöz.

3. Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása: lásd a jegyzőkönyvet

*

* *

Johannes Blokland (IND/DEM). – (NL) Elnök úr! A királynő napja Hollandiában minden évben ismétlődő esemény, amikor az egész holland nép együtt ünnepel az Orániai-Nassau-házzal. Ezt az ünnepségsorozatot brutális módon megzavarták, és még alig tértünk magunkhoz a sokkból. Megemlékezünk az áldozatokról, és együttérzésünket fejezzük ki a hozzátartozóiknak. A holland küldöttség nevében szeretném megköszönni az Ön által az Európai Parlament nevében Beatrix királynőnek elküldött levelet.

4. Mandátumvizsgálat: lásd a jegyzőkönyvet

5. Együttdöntéssel elfogadott jogi aktusok aláírása: lásd a jegyzőkönyvet

6. Helyesbítések (az eljárási szabályzat 204a. cikke): lásd a jegyzőkönyvet

7. Az elnökség közleménye: lásd a jegyzőkönyvet

8. Dokumentumok benyújtása: lásd a jegyzőkönyvet

9. Szóbeli választ igénylő kérdések és írásbeli nyilatkozatok (benyújtás): lásd a jegyzőkönyvet

10. A Parlament állásfoglalásaival kapcsolatos további intézkedések: lásd a jegyzőkönyvet: lásd a jegyzőkönyvet

11. Petíciók: lásd a jegyzőkönyvet

12. Előirányzatok átcsoportosítása: lásd a jegyzőkönyvet

13. Ügyrend

Elnök. Kiosztottuk a mai ülés napirendtervezetének végleges változatát, ahogy azt az Elnökök Értekezlete a 2009. április 30-án, csütörtökön tartott ülésén az eljárási szabályzat 132. cikke értelmében megfogalmazta. A következő módosításokra tettek javaslatot:

Szerda:

A GUE/NGL képviselőcsoport kérte, hogy a Lisszaboni Szerződés tárgyában készült Leinen-, Dehaene-, Brok-, Guy-Quint- és Kaufmann-jelentéssel kapcsolatos közös nyilatkozat kerüljön le a napirendről.

Mary Lou McDonald, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! Képviselőcsoportom nevében kérem, hogy ez a jelentéscsomag kerüljön le az ülésszak napirendjéről. Úgy vélem, hogy a Háznak némi szerénységet, a demokratikus folyamat iránt pedig némi tiszteletet kellene tanúsítania. Mindannyian tudjuk, hogy Írország elutasította a Lisszaboni Szerződést, és így némiképp csodálkozom azon, hogy a Ház ragaszkodik a kérdés megvitatásához.

Demokratikus értelemben nem helyénvaló, hogy a Ház figyelmen kívül hagyja Írország döntését, vagy hogy a Házat az elkövetkezendő hónapok során Írországra irányuló nyomásgyakorlásra használják fel egy olyan szerződés elfogadása érdekében, amely nyilvánvaló módon nem szolgálja sem a mi érdekeinket, sem az európai népek érdekeit. Emlékeztetném képviselőtársaimat, hogy Írországban, és kizárólag Írországban rendeztek demokratikus szavazást e szerződésről, s hogy az egyetlen helyen, ahol a szerződést demokratikus szavazásra bocsátották, az emberek elutasították azt.

Ezennel kérem, mindössze hetekkel az európai parlamenti választások előtt, amikor oly lényegbevágó módon nyilvánul majd meg demokráciánk mibenléte, hogy vegyük le a napirendről ezeket a jelentéseket, és összpontosítsunk inkább a gazdasági kérdésekre és a munkanélküliség problémájára – olyan témákra, amelyek ténylegesen kihatással vannak polgáraink életére.

Daniel Cohn-Bendit, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE)

Elnök úr! Úgy vélem, itt nem evilági érveléssel van dolgunk. Itt ma nem a Lisszaboni Szerződés ratifikálásáról van szó. Csupán fel akarunk készülni arra a pillanatra, amikor majd ratifikáljuk azt. Amennyiben nem ratifikáljuk, minden döntésünk kárba vész. Ha viszont ratifikáljuk – és erre majd októberben kerül sor –, e parlamentnek novembertől másképp kell majd működnie. Akkor lennénk igazán felelőtlenek, ha erre nem készülnénk fel. Ezért kell megvitatnunk a kérdést és ezért kell határozatot hoznunk.

Ezen túlmenően, McDonald asszony, ezt kifejezetten inkorrektnek tartom képviselőtársával, Kaufmann asszonnyal szemben, aki sajnálatos módon kiválik e parlamentből, hogy hivatali ideje lejártával még csak a lehetőséget sem adja meg neki, hogy láthassa, amint az Európai Parlament egy ilyen fontos jelentést elfogad. Képviselőtársnője, Kaufmann asszony nevében nem tudok egyetérteni Önnel.

(Taps)

(A Parlament elutasítja az indítványt.)

A GUE/NGL képviselőcsoport kérte, hogy, a Bizottságnak a halászatról szóló zöld könyvvel kapcsolatos felvilágosítása kerüljön be a napirendbe.

Pedro Guerreiro, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (PT) Elnök úr! Javasoljuk, hogy vegyük fel a napirendbe a közös halászati politika reformjának vitáját, tekintettel az Európai Bizottság április 22-i előterjesztésére, amelyen e fontos közös politika reformjára vonatkozó zöld könyvet mutatta be, valamint ugyancsak tekintettel a zöld könyvben foglalt egyes javaslatok horderejére, amelyek mélyrehatóan érintik e stratégiai ágazatot és a halászokat. Ami azt illeti, a kérdés politikai jelentősége és aktualitása okán a Parlament Halászati Bizottsága már javasolta e téma napirendre vételét. A jelenlegi Parlament számára ez az ülés kínálja az utolsó lehetőséget az e kérdésben történő véleménynyilvánításra.

Philippe Morillon, a Halászati Bizottság elnöke. – (FR) Elnök úr! A probléma meglehetősen egyszerű: nincs időnk. A fennmaradó néhány órában nem célszerű belefogni ma egy olyan téma megvitatásába, amely 2012-ben vagy 2013-ban fog lezárulni.

Az április 30-án tartott ülés során a bizottságban megvitattuk a kérdést. Minden kollégámnak az a véleménye, hogy a kérdések megvitatásával a következő parlamenti ciklus kezdetéig kellene várnunk.

(A Parlament elutasítja az indítványt.)

(Az így módosított ügyrendet a résztvevők elfogadják.)⁽¹⁾

14. Egyperces felszólalások fontos politikai kérdésekben

Elnök. – A következő napirendi pont tárgya: egyperces hozzászólások fontos politikai kérdésekben.

Tunne Kelam (PPE-DE). - Elnök úr! Köszönöm az Európai Unió bővítésének évfordulója alkalmából elhangzott gratulációit.

A ciklus végén szeretném kifejezni elismerésemet a Parlament Baltikum-Európa frakcióközi munkacsoportjának tevékenységeiért, amely gyakorlati következtetéseket vont le a legutóbbi bővítésből, melynek következtében a Balti-tenger valójában az Unió beltengerévé vált. A csoport ez ügyben új európai politikát indított el – a balti-tengeri stratégiát. Őszinte elégedettséggel tölthet el bennünket, hogy Christopher Beazley kreatív és hozzáértő irányításával a balti-tengeri stratégia elnyerte a Bizottság támogatását és a svéd elnökség hamarosan életbe lépteti azt. Ezért határozottan azt javaslom, hogy ez a frakcióközi munkacsoport a következő Európai Parlamentben folytassa tevékenységeit.

A balti-tengeri stratégia megvalósítása hosszú folyamat lesz, melynek során parlamenti felügyeletre és alkalmanként jelentések készítésére lesz szükség. Ugyancsak remélem, hogy a frakcióközi munkacsoportok tevékenysége, mint a parlamenti demokrácia alapvető formája a következő Európai Parlamentben sem korlátozódik. Ezzel képviselőtársam, Bushill-Matthews úr üzenetét ismétlem.

Glyn Ford (PSE). - Elnök úr! Nyomatékosan fel szeretném kérni Önt arra, hogy a Bizottságnál járjon közben választóim egy bizonyos csoportja érdekében. Gibraltár polgárai, akiket hivatalosan öt éve, ezt megelőzően pedig nem hivatalosan két évtizede van szerencsém képviselni, komolyan aggódnak az utóbbi időben Gibraltárban és a határ spanyol oldalán egyaránt észlelt, koncentráltan előforduló rákos megbetegedések miatt.

Ha valaki Gibraltárban jár, nehéz nem meglátni – és időnként érezni – a határhoz közeli finomítók által kibocsátott füstöt és szennyezést, és aggodalmat kelt, hogy ezek okozzák a koncentráltan jelentkező rákos megbetegedéseket.

Szeretnék egy közösen megállapított feltételekkel végzett, egyeztetett vizsgálatot a határ mindkét oldalán, hogy megpróbáljuk enyhíteni a határ mindkét oldalán élő embereknek a környezetszennyezési problémák és azok következményei feletti nyugtalankodását és aggodalmait.

Bill Newton Dunn (ALDE). - Elnök úr! Egy választóm nevében szeretném szóvá tenni egy kettős, brit/görög állampolgársággal rendelkező fiatalember, név szerint John Zafiropoulos esetét. Tavaly egy elsőfokú görög bíróság kirívóan súlyos, Görögországban letöltendő börtönbüntetésre ítélte. A kapott tájékoztatás alapján, Elnök úr, úgy vélem, hogy mind a görög törvényhozás alapvető szabályait, mind a tisztességes bírósági tárgyalásra vonatkozó előírásokat megsértették. Ezen előírásokat egész Európa határozta meg és minden európai polgár jogait képezik.

Év elején írtam Athénba a görög igazságügyi miniszternek, hogy felhívjam figyelmét aggályaimra. A három hónappal később kézhez kapott, alacsonyabb beosztású minisztériumi tisztviselők által aláírt válaszlevél a miniszternek felvetett ügyre – azaz a tisztességes tárgyaláshoz fűződő jogra – vonatkozóan semmilyen hivatkozást nem tartalmazott. Az ügy mély aggodalommal tölt el, Elnök úr, ezért vetem fel most a Parlamentben, abban a reményben, hogy Athénból megfelelő választ kapok, Zafiropoulos úr ügyét pedig teljes körűen és tisztességes módon felül fogják vizsgálni.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Elnök úr! Az Európai Parlament munkamódszereihez szeretnék megjegyzést fűzni. Úgy gondolom, nem bölcs dolog fontos dokumentumokról szavazni mindössze néhány perccel a vita lezárását követően. A képviselőcsoportok ülései előtt nem kerül minden érv napvilágra, s ha

⁽¹⁾ Az ügyrend további módosításaiért lásd a jegyzőkönyvet.

számos módosító javaslat benyújtására kerül sor, érdemes lenne megfontolni, hogy a szavazást a következő napra halasszuk. A következő parlamenti ciklusban meg kellene fontolni a kérdést.

Időközben, sajnos, két, számomra igen fontos esemény történt, és ezekről is szeretnék néhány szót szólni. Először is Oroszország olyan megállapodást írt alá Abháziával és Oszétiaival, amely biztosítja az orosz csapatok jelenlétét Grúzia e két tartományában. Ezek után milyen joggal mondhatjuk, hogy a csecsenföldi helyzet kizárólag belügy? Remélem, hogy a következő ciklusban a Parlament ezügyben is kialakítja véleményét.

A múlt év során Lengyelországban további 114 ezer ember veszítette el munkahelyét. Ez nem kizárólag a válság hatásának tudható be. A munkaügyi hivatalokhoz egy sor, csoportos elbocsátásokkal kapcsolatos terveket tartalmazó közlemény jut el, s ide tartozik több mint 80 ezer lengyel hajógyári munkás, akiknek a munkahelyét az Európai Unió vette el, amely más országokban lehetővé teszi a munkahelyek állami finanszírozását. Ez diszkrimináció.

Milan Horáček (Verts/ALE). – (DE) Elnök úr! A múlt héten Szlovénia fokozta Horvátország csatlakozásával szembeni ellenállását. Szeretném világosan jellemezni e konfliktust, mivel számomra úgy tűnik, ez a magatartás helytelen és méltatlan egy európai uniós tagállamhoz.

Horvátország tagjelölt állam, amely az Európai Unióhoz történő csatlakozásra vár, és határozott szándékot mutat a reformok bevezetésére. Noha nem teljesített még minden feltételt, a megcélzott irány nyilvánvaló. Szlovéniának a gyors megoldás találása érdekében szakítania kell kicsinyes viselkedésével. A Lisszaboni Szerződés és a bővítési folyamat lehetővé teszi az Európai Unió számára a további fejlődést, és Horvátország az unió tagja lesz!

Urszula Krupa (IND/DEM). – (PL) Elnök úr! Az Európa jövője iránt érzett aggodalomtól vezéreltetve ma Strasbourgban, a mostani parlamenti ciklus utolsó ülészakán szeretném felidézni nagy honfitársunk, a Szentatya, II. János Pál szavait, aki azt mondta: „Nem lesz európai egység mindaddig, amíg nem a lélek egységére alapul”. A kereszténység volt az, ami megadta Európa számára az egység e legmélyebb megalapozását és századokon át erősítette azt; a keresztény evangéliumot az emberiség iránti megértésével és a történelem, a népek és a nemzetek fejlődéséhez való hozzájárulásával. Ez nem azt jelenti, hogy a történelmet saját céljainkra használnánk fel, mivel Európa történelme olyan, mint egy nagy folyó, amelybe sok mellékfolyó és mellékág csatlakozik, és Európa nagy gazdagságát éppen a hagyományok és kultúrák sokfélesége jelenti, amely őt magát létrehozta. Maga az európai identitás alapja a kereszténységre épül, és a lelki egység mai hiánya jórészt e keresztény identitás tudatosságának válságából fakad.

Ashley Mote (NI). – Elnök úr! Az elmúlt öt év alatt elborzadva figyeltem, ahogy az EU vég nélkül, botrányos módon, intézményesítve herdálja el az adófizetők pénzét. Elborzadva figyeltem, ahogy a már amúgy is túlnépesedéssel küzdő Egyesült Királyságot hivatlan külföldi vendégmunkások száza és ezrei özönlik el, akik saját hasznukat keresve érkeznek hozzánk és a mi jóléti szolgáltatásainkra tartanak igényt. Közről figyeltem egy törvényhozó rendszert, amely névtelen bürokraták számára lehetővé teszi, hogy úgynevezett törvényeket hozzanak, tekintet nélkül a brit gazdaságnak és cégeinek okozott károkra. Közről figyeltem

(Indulatos közbeszólás az ülésteremből: „Őfelsége börtönéből!”)

– ezt a költséges és hatástalan parlamenti dumagyárat, amely eljuttatja egy elszámoltatható demokrácia gondosan kidolgozott illúzióját, eközben gyalázatosan becsapva a választókat, akik ideküldtek bennünket.

Gorbacsov elnöknek igaza volt: az EU ugyanaz, mint a régi Szovjetunió, csak nyugati ruhába öltöztetve. Egy napon majd észre fogják venni, hogy nem lehetnek urak valaki más házában.

Elnök. – Ön egy szabad parlamentben beszél. Ha a parlament nem lenne szabad, Önnek még csak lehetősége se lenne elmondani ezt a beszédet.

(Taps)

Ljudmila Novak (PPE-DE). – (SL) Április 2-án a Ház nagy többséggel fogadta el az európai lelkiismeretről és a totalitarizmusról szóló állásfoglalást. Szeretem a hazámat, Szlovéniát, de elszomorít, hogy ez az európai parlamenti állásfoglalás Szlovéniában nem hullott termékeny talajra, és nem segített abban, hogy megoldást találjunk a múlt fájdalmas problémáira.

Ellenkezőleg, akadnak néhányan, Titót a hős szerepébe szeretnék emelni és a szlovén fővárosban utcát akarnak elnevezni róla, annak ellenére, hogy felelős volt a háború után elkövetett tömeggyilkosságokért.

Mivel Titót sosem állították bíróság elé, sokan vannak, akik, nem akarják belátni, hogy ezek a háború utáni tömeggyilkosságok bűntények voltak, és azok, akik elrendelték azokat – bűnözők.

Esetleg az Európai Parlamentnek, vagy Önnek, Elnök úr, felhívással kellene a nemzeti parlamentekhez fordulni, hogy ismerkedjenek meg ezzel az állásfoglalással, aztán forgassák, esetleg egészítsék ki azt, figyelembe véve saját nemzeti sajátosságait. Ha ezt teszik, hozzájárulnának saját nemzeti történelmük, illetve az európai történelem világosabb és tisztességebb értelmezéséhez.

Richard Corbett (PSE). - Elnök úr! Sokszor sajnálkozunk azon, hogy a közönség állítólag nem rendelkezik elegendő információval az európai választásokról. Mote úr iménti hozzászólása után én azt mondanám, hogy nagyobb probléma a szándékos félretájékoztatás, hogy azt ne mondjam, arcátlan hazugságok terjesztése a nyilvánosság előtt.

Jelenleg hazámban az ún. UK Independence Party (az Egyesült Királyság Függetlenségi Pártja) – az a párt, amelynek színeiben Mote urat megválasztották – országszerte plakátokat terjeszt, amelyeken azt állítja, hogy tagságunk az Európai Unióban napi 400 millió euróba kerül. Ez évi 15 milliárd eurót jelentene – egy akkora összeget, amely az alsóház könyvtárában is kikereshető tényleges számnál éppenséggel ötször nagyobb. Nehogy túltegyenek rajta, adományozójuk, Stuart Wheeler azt mondta, a tagság évi 120 milliárd fontba kerül, ami mintegy 36-szorosa a valódi számnak.

De az igazság az, hogy az egyébként mindössze 3,3 milliárd eurós európai uniós költségek a GDP-nek mindössze 1%-át teszik ki. Ez meglehetősen alacsony költségvetés, igen alacsony, ha összevetjük azzal a hatalmas gazdasági haszonnal, ami hazámban családonként mintegy 2 000 eurót tesz ki – hatalmas haszon, amely bőven megéri a tagság árát, bőven említésre méltó haszon.

Ahogy Ön mondta, Elnök úr, a szabadság ára egyes emberek félrevezető tájékoztatáshoz és hazudozáshoz való jogát jelenti. Meg kell fizetnünk ezt az árat, de erőteljesen védenünk kell az igazságot.

(Taps)

Chris Davies (ALDE). - Elnök úr! A múlt héten John Ging, az UNWRA misszióvezetője Gázában beszédet mondott a képviselők előtt és arról tájékoztatott bennünket, hogy nincsenek eszközök Gáza bombázások utáni újjáépítésére, sem az üzleti élet vagy az ipar számára, s hogy az ENSZ a lakosság fűtési igényének mindössze 60%-át elégíti ki.

Elnök úr! Ön is látta az ottani helyzetet, de az nem javul, s ez Izrael által az ártatlan emberekkel szemben alkalmazott kollektív büntetés.

Csak az utóbbi néhány napban megdöbbentő módon azt hallottuk, hogy Izrael megfenyegette az Európai Uniót, miszerint ha Ferrero-Waldner biztos asszony továbbra is elutasítja az Izrael és az EU közötti társulási megállapodás továbbfejlesztését, az az európai befolyás csökkenését, veszélyeztetését fogja jelenteni, és nem lesz szerepünk a békefolyamatban.

Itt az ideje, hogy megálljt parancsoljunk. Izrael magatartása az emberiség, a civilizáció megsértését jelenti. Elérkezett az idő, hogy ne csak egyszerűen visszautasítsuk a megállapodás továbbfejlesztését, hanem felfüggeszük azt.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM). – (PL) Elnök úr! A lengyel állampolgároknak csupán 13%-a fog szavazni a közelgő európai parlamenti választásokon. A többség sorsáról a kisebbség fog dönteni, és ez nagy kár. A globális kihívások fényében szükségünk van az EU-ra és az emberek megtapasztalhatják a nemzetközi szolidaritás értékét.

Mindazonáltal mostanában semmit nem tettünk annak érdekében, hogy növeljük a társadalomnak a kérdés iránti elkötelezettségét. A Lengyelországban zajló vitákat két párt közötti civakodás uralja. A közpénzeket olyan emberek semmitmondó arcát reklámozó utcai plakátokra szórják el értelmetlenül, akiknek fogalmuk sincs arról, hogyan álljanak ki az emberek elé. Tusk miniszterelnököt ugyanannyira érdekli az európai ügyek tényleges megvitatása, amennyire előtte Kaczyński urat.

Legutóbb, mikor ebben a teremben felszólaltam, feltettem a kérdést, tervez-e az Európai Parlament az utolsó pillanatban valamilyen látványos akciót az emberek meggyőzésére, hogy menjenek el szavazni. Sajnálatos módon a vita alatt Siwiec úr elnökölt, aki, úgy tűnik, még mindig nem tud hozzászólni a gondolathoz, hogy a demokrácia az emberek részvétele nélkül a nullával egyenlő.

Ezért most ismét felteszem a kérdést: egyáltalán képes-e az Európai Parlament tenni valamit annak érdekében, hogy mint intézmény megfeleljen a választásokhoz fűződő várakozásoknak? A tizenhárom százalék nemcsak szerencsétlen szám, hanem egyenesen szegény.

Avril Doyle (PPE-DE). – Elnök úr! Én mindössze néhány, a környezetbarát villanykörtékkel kapcsolatban a múlt hétvégén a médiában, különösképp az euroszeptikus médiában újra megjelent bírálatra szeretnék reagálni.

A hallgatás beleegyezés, így csak annyit szeretnék mondani, hogy az energiatakarékos villanykörték a vásárlókra nézve nem jelentenek veszélyt, amennyiben a fogyasztók és a háztartások megfelelő módon használják, illetve megfelelő munkafeltételek között állítják elő azokat, ahol mind a foglalkoztatottak egészségére, mind a környezetre vonatkozó szabályokat betartják.

A felelősség a villanykörtéket Kínában és ahhoz hasonló helyeken gyártató európai multinacionális vállalatokat terheli, hogy biztosítsák ugyanazoknak a gyártási szabványoknak betartását, amelyek betartását elvárnánk, ha az égőket az Európai Unióban állítanák elő. A végtermék, maga a villanykörte tökéletesen biztonságos, amennyiben a használati utasítást betartva használják, ugyanolyan biztonságos, mint amennyire például a ma használatos villanykörték vagy elemek is azok. A termékleírás szerint kell kezelni őket, és ugyancsak a megfelelő módon kell kidobni.

Azt hiszem, itt a modern, környezetbarátabb, tisztább villanykörték gyártása kapcsán egy programról – egy Európa-ellenes programról – van szó, és meglátásom szerint határozottan szembe kell szállnunk azokkal, akik azt szeretnék, hogy e rendkívül fontos termékek kapcsán állandóan téves információkat terjesszenek.

Pierre Pribetich (PSE). – (FR) Elnök úr! Mitterand elnök azt szokta mondani, hogy kétféleképpen lehet politikát csinálni: ahogy a hivatalnok, vagy ahogy a szakács.

Amikor e két lehetőséget említem, Albánia és a volt Jugoszlávia tagországainak csatlakozási folyamatára gondolok. A Bizottság és képviselőtársaim álláspontját hallva és olvasva az az érzésem, hogy a hivatalnokkal azonosulnak, szigorúan és kínos pontossággal strigulázva a lezárt fejezeteket, új szakaszokat beszúrva ott, ahol az szükséges, olyanokat, mint a Szlovénia és Horvátország közötti kétoldalú problémák. Úgy vélem, hogy alapvető hibát követünk el.

A szóban forgó esetben jobb lenne a szakács módszerével azonosulni, hogy precízen és kifinomultan házasítsuk a hozzávalókat és a kulturális sokféleséget, felfűszerezzük a fogásokat és az új tagországok biztosította hasznót, valamint mindannak a hasznát lássuk, amit azok Európánkat gazdagítva kínálni tudnak számunkra. Európa a tisztelet, a tolerancia és a sokféleség eszményképe marad, a béke érdekében kifejtett erő marad – különösképp a Nyugat-Balkán számára –, és megköveteli a közös szemléletmódot, a sorsközösség közös szemléletmódját.

A nagy gazdasági válság idején rosszabbat nem is tehetnénk, mint hogy magunkba zárkozzunk és a mások, az idegenek iránt táplált, pániktól sújtott félelmünkben ott találjunk menedéket. Emlékezzünk Európa alapító atyáinak szemléletmódjára és azt a szemléletmódot vegyük elő és alkalmazzuk a Nyugat-Balkán országai esetében.

Jelko Kacin (ALDE). – (SL) Az Európai Unió kibővítése növekedést, békét és stabilitást, valamint a demokratizálás lehetőségét eredményezte. A legutóbbi bővítés, amelyre öt évvel ezelőtt került sor, sikertörténet volt, ám ma olyan gazdasági helyzettel állunk szemben, amely gyors és hatékony cselekvést követel.

Láthatjuk és érezhetjük az Európai Unióba történt teljes integrálódás, valamint az euróövezet kiterjesztésének hasznát. Az euró által nyújtott védelem nem csupán az Európai Unión belüli, de a szélesebb értelemben vett európai gazdasági érdekek szempontjából is sikeres biztosítéknak bizonyult.

Az Európai Unióban nem huszonhét gazdasági válsággal van dolgunk, hanem egyetleneggyel, egy nagyon komoly és mély válsággal. A válságot leghamarabb úgy küzdhetjük le, ha szövetségre lépünk más európai országokkal, és összehangoltan, megfelelő időben és határozottan cselekszünk. A protekcionizmus retrográd lépés lenne, a populizmus viszont maga a gazdasági összeomlás receptje.

A növekvő és terjeszkedő vállalatoknak van jövője. Hasonlóképpen, az Európai Unió jövőjének záloga a folyamatos bővülés, új és jobb lehetőségek megteremtése, feltárása és az azokon történő építkezés.

Zita Pleštinská (PPE-DE). – (SK) Idén május 1-én ünnepeltük Szlovákia EU-csatlakozásának ötödik évfordulóját. E napon különböző rendezvényekre került sor, amelyeken megvontuk az EU-ban végzett

tevékenységünk mérlegét. Jómagam a szlovák-lengyel határon található Čirč-Leluchov hídnál rendezett ünnepségen vettem részt. Ez az EU előcsatlakozási finanszírozásával felépített, szimbolikus jelentőséggel bíró híd a határtérségben fekvő szlovák és lengyel településeket egyesített, és beindította az együttműködést a határ két oldalán élő polgárok között.

Miután Szlovákia és Lengyelország 2007 decemberében csatlakozott a schengeni övezethez, a határellenőrzéssel együtt megszűntek az adminisztratív korlátok, melyek oly sok problémát okoztak a helyi lakosságnak, akadályozva az együttműködés kialakulását. Ma sok sikeres, az EU strukturális alapjaiból finanszírozott projektet láthatunk, amelyek hozzájárulnak e térségek hosszú távú, fenntartható fejlődéséhez.

Elnök úr! Szeretném kifejezni nagy örömet és hálámat, hogy szomszédjaival együtt Szlovákia ma az EU tagja. Nagy örömmre szolgál, hogy a tizennégy szlovák európai parlamenti képviselő egyikeként a mostani választási ciklusban részt vehettem az EU története e sikeres fejezetének megírásában.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). – (BG) Az utóbbi hónapok során számos esetben láthattuk, hogy szomáliai kalózosok váltságdíjszerzés céljából hajókat raboltak el. Fennáll a veszély, hogy e tevékenység jól szervezett tengeri terrorizmussá, jövedelmező üzletággá válik, amelynek közvetítőként akár még tanácsadó cégek és ügyvédi irodák is részeseivé válhatnak. Ezekben az esetekben nem lehet maradéktalanul örülni a túsók szempontjából szerencsés végkifejletnek, mivel ezért a hajók tulajdonosai és az érintett országok nagy árat fizetnek. A kalózkodás lassan a hajózást világszerte veszélyeztető fenyegetéssé válik.

E tevékenység egyre több európai polgárt is érint. Jelenleg a Malaspina Castle nevű hajón tizenhat bolgár túszt tartanak fogva. A kalózokkal folytatott tárgyalások figyelemmel kísérését nem tekinthetjük megfelelő politikának. Tisztában kell látnunk, hogy az Európai Unió milyen lépéseket szándékozik tenni az ehhez hasonló esetekben. A különféle intézmények által hozott intézkedések fontosak, de nyilvánvalóan egyáltalán nem kielégítőek. Ezért ragaszkodom ahhoz, hogy a legmagasabb szinten tegyünk lépéseket a túsók kiszabadítására és a kalózkodás megfékezése érdekében, ami a XXI. század szégyene.

Marco Pannella (ALDE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! 30 éve vagyok itt, mint ahogy Ön is, de ha leltárt készítenék erről a 30 évről, valószínűleg arra a következtetésre jutnánk, hogy nem sikerült beváltanunk 1985-ös reményeinket, amikor ebben a Parlamentben minőségi ugrást hajtottunk végre az államok régi és kudarcot vallott Európájától az Európai Egyesült Államok irányába.

Mára visszajutottunk ugyanahhoz a szerencsétlen múltbéli állapothoz – az európai állam helyett az államok Európájához – és saját bezártságunkhoz. Azok az emberek körülöttünk, akik a nagy reményt köszöntötték bennünk, a lehetőséget, amit meg kell ragadni tulajdonképpen ugyanazok, akik hamarosan ímmel-ámmal mennek el szavazni, akik újra el fogják ítélni azt, amit egy félresikerült metamorfózis folytán itt képviselünk, Elnök úr, a gonoszt, amelyet annak idején támadtunk, és amelyről – önmagunkat becsapva – azt hittük, hogy legyőztük.

Elnök. – Nagyon köszönöm, Pannella úr. Nagyon jól emlékszem, hogy amikor 1979-ben megválasztottak bennünket, Ön ezrével nyújtotta be a módosításokat – akkor még papíron. De Ön közben egyszer elhagyott bennünket, míg én végig itt voltam. Ön visszament Rómába parlamenti képviselőnek.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Elnök úr! Az új tagországok európai uniós csatlakozásának évfordulóját ünnepeljük és mindannyian el voltunk ragadtatva, megindított bennünket az Ön nyilatkozata. Ennek ellenére el tudom képzelni, hogy a jelenlegi biztos – hozzám és sok más képviselőtársamhoz hasonlóan – azon gondolkodik, hogy az egyik csatlakozó ország, nevezetesen Ciprus északon még mindig megszállás alatt áll, és területén külföldi csapatok tartózkodnak. Most ismét felszólítjuk az Európai Uniót, biztosítsa, hogy a közösségi vívmányok Ciprus teljes területére vonatkozóan kerüljenek alkalmazásra.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) A gazdasági válság komoly hatást gyakorolt a világ gazdaságra. Becslések szerint idén minden tagállam negatív növekedést fog elérni. Európai szinten riasztó méreteket ért el a munkanélküliség növekedése, a vállalatok visszafogják tevékenységüket és elbocsátják a dolgozókat, vagy alkalmazottaik lényegében munka nélkül maradnak.

Az európai polgárok elvesztik munkahelyüket, és nehézségeik merülnek fel a korábban felvett hitelek törlesztése során. Életminőségük ugyancsak romlik. Úgy gondolom, hogy a mostani gazdasági és pénzügyi válság alatt az EU-nak elsősorban az emberekbe kell befektetnie. Az európai vállalatok jóléte az alkalmazottakon alapul. Ezért gondolom, hogy elsősorban és főleg az ő támogatásuk a kötelességünk.

Úgy vélem, hogy a május 7-én Prágában megrendezendő foglalkoztatási csúcson speciális megoldásokat kell találni a munkanélküliség riasztó mértékű növekedésének megállítására. Megragadom az alkalmat és felhívom az Európai Tanácsot, hogy júniusi ülésén biztosítson elsőbbséget a munkahelyek megőrzésének és az Európai Unión belüli munkanélküliség csökkentésére irányuló megoldások keresésének.

Thomas Wise (NI). - Elnök úr! Ma május 4. van, és ez lesz az itteni utolsó hozzászólásom. Akárhogy is, ma 30 éve választották brit miniszterelnökké Margaret Thatcher asszonyt, aki a maiakhoz hasonló, a szocialisták által okozott problémákkal találta szembe magát: bénító adóssághalmazzal, növekvő munkanélküliséggel és általános nyugtalansággal.

Thatcher asszony megértette, hogy a megoldást a kisebb kormány, a személyes szabadságjogok és a nemzeti önrendelkezés jelentik. Ma az EU nagy kormányt, erősödő központi ellenőrzést és a nemzeti állam erózióját kényszeríti ránk. Arra is emlékszem, amikor azt mondta: „nem”, „nem”, „nem”; ezeket a szavakat az EU semmibe veszi, vagy nem érti meg.

Megtartotta a mára elhíresült beszédét Bruges-ben, amelyben szembeszállt a projekttel. Az EU egy 50 éve megfogalmazni próbált válasz egy 200 éves kérdésre. Fenntartom, hogy amennyiben az EU a válasz, a kérdésnek nagyon ostobának kellett lennie. És, ahogy a „Csillagok háborújában” mondják, az erő legyen veletek!

Elnök. – Ha megengednek egy megjegyzést, Thatcher asszony nagyszerű hölgy volt, és ma is az. Az a miniszterelnök volt, aki elfogadta, hogy az egységes piaccal kapcsolatos jogszabályokat többségi szavazással kell meghozni. Tehát Margaret Thatcher elfogadta a többségi szavazás elvét a Tanácsban: ez nagyszerű döntés volt.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). – (HU) Elnök úr, két héttel ezelőtt hasonlóképpen értékeltem az uniós bővítést, hogy az egy sikertörténet, ahol a régiek és az újak kölcsönösen nyertek, ezt az angol a win-win situation-nel jellemezte. Most arról szeretnék beszélni, Elnök úr, hogy a gazdasági válság körülményei közepette a politikai elitnek példát kell mutatnia mértéktartásból.

Németországban korlátozták az állami támogatásban részesített vállalatok vezetőit, Obama amerikai elnök is hasonló lépést, a magyar kormány 15%-kal csökkenti a miniszterek fizetését.

Elnök úr, jó lenne, ha az Európai Bizottság is példát mutatna e tekintetben, hiszen egy válság idején az Unió tekintélyét, szavahihetőségét, presztízsét nagyban befolyásolná, hogy ha a biztosok végkielégítésük rendkívül nagy összegének egy részéről lemondanának. Még ha ez szimbolikus is, jelzés lenne az európai polgároknak, hogy gazdasági válság idején az Unió vezetői szintén készek az áldozatvállalásra, ők is szolidaritást mutatnak a szerényebb a jövedelműek irányába.

Charles Tannock (PPE-DE). - Elnök úr! A Kínai Köztársaság, amelyet inkább Tajvan néven ismerünk, végre elérte minimális célját, és megfigyelőként részt vehet az Egészségügyi Világkögyűlésen (WHA). A Kínai Népköztársaság (KNK) ezt 1971 óta, Tajvan ENSZ-ben elfoglalt helyének átvétele óta, következetesen megakadályozza.

Orvosként határozottan meg vagyok győződve arról, hogy közegészségügyi kérdések soha nem képezhetik a nemzetközi kapcsolatok részét, és az Európai Parlament tiszteletre méltó módon mindig is következetesen elutasította Peking kicsinyes politikáját, amely arra irányult, hogy megakadályozza Tajvannak a WHA-találkozókon való részvételre irányuló törekvését.

Gratulálok Ma tajvani elnöknek, a Peking és Tajvan közti kapcsolatok normalizálására irányuló, sikeres új politikájához, és végre a KNK is belátta, hogy szomszédjával szemben ostobaság erőszakos módszereket alkalmazni.

Remélem, hogy a két kormány között javulni fognak a kapcsolatok, ami mindkét érintett fél számára win-win szituációt jelentene, különösen ebben az esetben, a keményen dolgozó tajvani nép egészségügyi helyzetére nézve.

Marco Pannella (ALDE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Egy személyes megjegyzésre reagálva csak szeretném megismételni, hogy az Ön állításával szemben, és elismerve, hogy ettől eltekintve Ön az egész parlamenti ciklus alatt következetes módon viselkedett, az elmúlt harminc év alatt engem minden esetben újraválasztottak ebbe a Parlamentbe. Annyi történt, hogy a Radikális Párt csapatszellemének megfelelően, és a választók előzetes tájékoztatásával más kollégák javára visszaléptem a képviselőségtől, olyanok javára,

mint Olivier Dupuis, aki dolgozott ebben a Házban és másutt is. Ezért az Ön állítása nem állja meg a helyét, hadd ismétellem meg, engem harminc év alatt minden esetben újraválasztottak.

Sajnálatos módon, Elnök úr, ezúttal – noha Ön tulajdonképpen jelen volt Habsburg Ottó és Altiero Spinelli idejében, akik a Parlamentet a Tanács törekvéseivel szemben valódi ellenszegülésre buzdították a hozzászólási bojkottal – nos, Elnök úr, ezúttal mindketten tanúi lehettünk, ahogy ez a Parlament a jelenlegi összetételében úgy viselkedett, mint egy „taxi parlament”, amikor szembesült azzal, hogy a kudarcot vallott Lisszaboni Szerződés kapcsán nem a parlamentbe való időhúzást kényszerítenek ránk – és ezt Ön kényszerítette ránk.

Elnök. – Köszönöm, Panella úr! Az Ön szavai nincsenek ellentmondásban az állításommal. Megelégszem azzal, hogy Ön 1996 és 1999 között nem volt jelen az Európai Parlamentben. Önt megválasztották, ahogyan Ön is megerősítette, és ez nem mond ellent az állításomnak. Kifejezetten biztosítani szeretném Önt az Ön tevékenysége és az Európai Parlamentben végzett munkája iránti elismerésemről.

Neena Gill (PSE). - Elnök úr! Azért szólok, hogy kifejezzem aggodalmamat azzal a több ezer polgári lakossal kapcsolatban, akiket a tálibok saját hazájukban földönfutókká tettek a Swat-völgyben. Mindnyájunk előtt ismeretes az a rossz bánásmód, amelyben a tálibok a nőket részesítik. Mindamelllett az utóbbi hónapokban a völgyből érkező hírek borbélyüzletek bezárásáról, a zenehallgatás betiltásáról és a műholdas televíziók vételének ellehetetlenítéséről szólnak. Ugyancsak mindennaposak a bankrablások, a házak fosztogatása vagy a nők ékszereinek elkobzása a fegyveres ellenőrző pontoknál, főleg olyanok esetében, akik ellenük vannak, vagy szembeszállnak a tálibokkal. Az iszlám törvénykezés, a saria bevezetése a Swat-völgyben azt is eredményezte, hogy a völgyben élő nem muszlim hívőknek meg kell fizetniük egy ősi adót, a *jizya*-t, és úgy tudom, hogy a térségben élő szikheket raboltak el, illetve fenyegettek meg, ha nem egyeztek bele az adó megfizetésébe. Mint egyetlen szikh európai parlamenti képviselőt sok választópolgár keresett meg, elborzasztottak a Swat-völgyben történtek – hatvan éve ott élő embereket diszkriminálnak a fenti módszerekkel.

E Parlament büszke történelemmel és hagyományokkal rendelkezik a tekintetben, hogy küzd az emberi jogok ily módon történő megsértése ellen, és leleplezi azokat, akik ehhez hasonló megfélemlítő eszközöket alkalmaznak. Mindamelllett túl kell lépniünk a pusztá nyilatkozatokon, és fel kell kérniük a Bizottságot, tegyen konkrét lépéseket annak érdekében, hogy világos legyen: rendelkezünk a tálibok és a térségben növekvő befolyásuk elleni fellépést tartalmazó stratégiával. A tálibok jelentik a valóságos fenyegetést mindarra, ami számunkra drága, az emberi jogokra, az egyenlőségre és a demokráciára. Nyomatékosan arra kérem Önt, írjon a Biztosnak annak érdekében, hogy valamilyen formában intézkedjék ez ügyben.

Elnök. – Köszönöm, Gill asszony! Ez szintén az utolsó alkalom, hogy az egyperces felszólalások idején elnökölök. Mindig is arra törekedtem, a lehető legtöbb képviselőt engedjek felszólalni. Gyakran végig tudtunk menni a teljes listán – ahogy ma is valóban sikerült –, mert az EP-képviselők előjoga, hogy hozzászólhassanak, és a hétfő esti ülések erre mindig lehetőséget biztosítanak. Ezért őszintén meg is szeretném köszönni Önöknek mindazt, amit elmondtak nekünk.

Ezzel a napirendi pontot lezárom.

15. Influenza járvány (vita)

Elnök. – Következő napirendi pont az influenzajárvánnyal foglalkozó bizottság nyilatkozata.

Androulla Vassiliou, a Bizottság tagja. – Elnök úr! Köszönöm a lehetőséget, hogy működésének utolsó hetében szólhatok a Parlamenthez az A(H1N1) influenzavírus világméretű terjedéséről. Engedjék meg, hogy először az általános helyzetről, azután az EU válságkezelési intézkedéseiről tájékoztassam Önöket.

Az Európai Betegségmegelőzési és Járványvédelmi Központ (ECDC) legutóbbi jelentése megállapítja, hogy jelenleg az EU- és az EFTA-országok területén kilencvennégy megerősített, és húsz valószínűsíthető A(H1N1) influenzás esettel van dolgunk. A megfertőződött emberek többsége járt az érintett, Európán kívüli térségekben, de nem mindannyian. Nyolc esetben emberről emberre, egy esetben éppen egy egészségügyi dolgozóra áterjedt fertőzésről érkezett jelentés.

Mindazonáltal öröndetes, hogy mindezidáig az EU-ban egyetlen, a vírus által megfertőződött beteg sem halt meg. Több mint egy hete figyeljük a fertőzés terjedését Mexikóban, az USA-ban, Kanadában, az EU-tagállamokban és más országokban.

Mexikóban a járváynak a közéletre és a gazdasági életre gyakorolt hatása komoly méreteket öltött. Elismerjük és nagyra értékeljük a mexikói hatóságok által a vírus terjedésének visszaszorítása, valamint a fertőzöttek megsegítése érdekében tett roppant erőfeszítéseket.

A fertőző betegségekre vonatkozó EU-jogszabályok előírják a tagállamok számára, hogy jelentsék az ilyen típusú járványok kitörését és az azok enyhítésére javasolt intézkedéseket. Az ECDC megfigyelő hálózatot működtet, amely figyelemmel kíséri a jelentett esetek számát. Így aztán Európa-szerte meglehetősen pontos képünk van a helyzet alakulásáról, és ez biztosítja a kiindulópontot ahhoz, hogy a korlátozottan rendelkezésre álló források leghatékonyabb felhasználásáról felelős hozzáállással megfelelő és hatékony döntéseket hozzassunk.

A fertőzésről világszerte kialakult kép épp eléggé komoly volt ahhoz, hogy a WHO április 29-i határozatával – tudomást szerezve arról, hogy a fertőzés legalább két régióban emberről emberre terjedt át – ötös fokozatúra emelje a pandémiás riasztást. A Bizottság mindvégig a WHO-val szoros kapcsolatot és együttműködést fenntartva végezte munkáját.

Szolgálati helyeink a Közösség influenza világjárványra vonatkozó felkészülési tervében meghatározott feladatok végrehajtása érdekében kemény munkát végeznek, hogy kezelni tudják a járvány által felvetett problémákat. A Bizottság április 24-én beindította közegészségügyi működési mechanizmusát, és az irányításom alatt álló szolgálatok azóta állandó készségi állapotban vannak.

A Bizottság április 25-től, szombattól elrendelte a tagállamok járványügyi hálózatának és az EU Egészségbiztonsági Bizottságának napi ülésezését. Ezeken az üléseken áttekintik a járványügyi helyzetet, megvitatják és döntést hoznak a szükséges intézkedésekről és a megfelelő jogalkotási aktusokról.

Megvitattuk a közönség arra vonatkozó tájékoztatását, hogyan előzhető meg a fertőzés, és az emberek hogyan hozzák meg utazással kapcsolatos tudatos döntéseiket, hogy biztosítsuk minden tagállam üzeneteinek koherenciáját, amelyek alapja az ECDC WHO-val együttműködve kiadott tudományos ajánlása. Az új influenzavírus által okozott fertőzések azonosítása érdekében úgy döntöttünk, hogy kiterjesztjük a megfigyelést a szezonális influenzajárványokra, amelyek normális esetben a 20. hét táján szoktak véget érni.

A Bizottság április 30-án a fertőző betegségekre vonatkozó uniós jogszabályok alapján elfogadott egy jogilag kötelező eset-meghatározást, és ez a határozat május 1-jén került közzétételre a Hivatalos Lapban.

Miután az olyan ellenintézkedések, mint a vírusellenes szerek és az oltóanyagok a járványveszélyre adott közegészségügyi válaszuk központi kérdését jelentik, április 29-én találkoztam az európai gyártókkal, hogy megkapjam a legújabb információkat: milyen termékeket fejlesztenek, milyen határidőkkel készíthetők el az új oltóanyagok, és az EU beavatkozásával fel tudjuk-e gyorsítani a szállítást. A tagállamokkal közösen vizsgáljuk, hogy az EU Egészségbiztonsági Bizottságának koordinációs mechanizmusának igénybevételel hogyan tudnánk optimalizálni a vírusellenes szerek rendelkezésre álló készleteinek felhasználását.

Arról is tájékoztathatom a Parlamentet, hogy a cseh elnökséghez intézett kérésemet követően április 30-án ülésezett az Egészségügyi Tanács, és egy sor kemény döntést hozott, amelyek megismételték, hogy az új influenza fenyegetésére összehangolt választ kell adni.

A Tanács emlékeztetett a tagállamok azon jogi kötelezettségére, hogy koordinálniuk kell megfigyeléseiket és az egészségügyi fenyegetésekre adott válaszaikat, valamint egyetértett azzal, hogy közegészségügyi szempontból nem igazolható lépés az érintett térségekbe irányuló utazások korlátozása. Mindazonáltal azzal kapcsolatban is kifejezte egyetértését, hogy alapvetően fontos a nyilvánosság megfelelő tájékoztatása és annak biztosítása, hogy az utazók a megfelelő információk birtokában képesek legyenek jó döntést hozni.

A Bizottság most a Tanács április 30-án elfogadott határozataiban foglalt pontok sürgős megvalósítása érdekében egy ütemterv összeállítását mérlegeli. Ez magában foglalja majd az oltóanyagok fejlesztését, az oltóanyagokkal kapcsolatos stratégiát, az oltóanyagokból és vírusellenes szerekből rendelkezésre álló készletek leghatékonyabb felhasználására vonatkozó útmutatást, a védekező és megelőző intézkedéseket, valamint a nyilvános kommunikációt és tájékoztatást.

Nyilvánvaló, hogy mindannyian az integrált európai gazdaság és társadalom haszonélvezői vagyunk. Ugyanakkor ez a haszon felelősséggel is jár. Eszerint közösen kell dolgoznunk azon, hogy csak olyan intézkedéseket hozzunk, amelyeket a tények igazolnak. Ez akkor válik nagyon fontossá, ha meg akarjuk akadályozni, hogy egy egészségügyi válsághelyzet egyúttal gazdasági válsaggá is váljon. Viszont nem kellene túlságosan is az események negatív vonatkozásaira koncentrálnunk. Hála a Bizottság által irányított

előkészületeknek, a néhány évvel ezelőtti madárinfluenza után az EU rendelkezik a megfelelő rendszerekkel, hogy együttesen és hatékonyan reagáljon erre a fenyegetésre.

Tudom, hogy az európai választásokhoz közeledve a Ház megvitatta, hogy valójában mit is jelent Európa a polgárok számára. E nehéz napokban, úgy vélem, néhány dolgot tisztábban látunk. Európa a szolidaritást jelenti, ahogy közösen szállunk szembe ezzel a fenyegetéssel. Együttműködést jelent, az információ, a szakértelem és a tehetség megosztását oly módon, hogy a létező legkiemelkedőbb tudás alapján képesek legyünk közösen cselekedni. Innovációt jelent Európa által finanszírozott kutatásokkal, amelyek hozzájárulnak egy oltóanyag minél gyorsabb előállításához. Azt az adottságot jelenti, amellyel az európai intézményeket felhasználva képessé teszünk valamennyi tagállamot arra, hogy azonnal és hatékonyan reagáljanak egy közös válságra. Ez Európa hozadéka a polgárok számára.

Úgyhogy, igen, a helyzet komoly, de minden eddigénél jobban fel vagyunk készülve arra, hogy szembeszálljunk ezzel a fenyegetéssel. És, látván múlt héten az európai egészségügyi minisztereknek eltökéltségét – és mind a huszonheten ott voltak –, biztos vagyok benne, hogy a következő hetek során képesek leszünk megadni a választ.

ELNÖKÖL: DOS SANTOS ÚR

alelnök

Antonios Trakatellis, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (EL) Elnök úr! Biztos asszony! Mindenekelőtt köszönöm az Öntől kapott, minden részletre kiterjedő tájékoztatást és üdvözlöm az Önök által tett intézkedéseket. Én három alapvető kérdésre szeretném felhívni a figyelmét, amelyekről Ön is szólt, és amelyek, úgy vélem, elengedhetetlenek ahhoz, hogy meg tudjuk akadályozni egy világjárvány kialakulását.

Az első az a terv, amely már a rendelkezésünkre áll, és amelyet a Tanács, az Európai Bizottság és a Parlament a madárinfluenzával kapcsolatban már kidolgozott. Tehát olyan tervekkel rendelkezünk, amelyek – annak ellenére, hogy tudós szakértők bírálták bizonyos mulasztásaikat – meglehetősen jók. Ezért szeretném feltenni a kérdést, hogy ezeket a terveket befejezték-e, hogy a tagállamok elfogadták-e azokat és alkalmazhatók-e egyáltalán ezek a tervek, miután ebben a helyzetben a leggyengébb láncszem kérdése nagyon is fontos. Végezetül itt van az Ön által is említett koordináció kérdése; nagy örömmel hallom, hogy az egész influenzatörténet érdekében Ön felvállalja az együttműködést az Európai Betegségmegelőzési és Járványvédelmi Központtal.

A második téma, amit meg szeretnék említeni, a vírusellenes szerek ügye. A tagállamok számára bevezettük a megfelelő kontingensre vonatkozó kötelezettséget. A vírusellenes szereket kezelés céljából is alkalmazzák, de azok természetesen a megelőzést szolgálják, és itt természetesen irányelvekre van szükség, mivel ezeket nem lehet véletlenszerűen alkalmazni, csakis a megfelelő módon.

A harmadik kérdés, amit fel kell vetnem az az, hogy hasznos lenne, ha meg tudnánk találni az új influenza elleni oltóanyagot. E vakcina nagyon fontos lesz, és biztos vagyok benne, hogy a ma rendelkezésünkre álló technikai lehetőségekkel a cégek három-négy hónap alatt képesek lennének előállítani azt. Tehát szeretném, ha odahatnának, hogy valóban tegyünk erőfeszítéseket az új oltóanyag előállítása érdekében, amely, a szezonális influenza oltóanyagával együtt – amit az összes tudományos megfontolás alapján Önök helyesen vontak be az új influenza leküzdéséért folytatott küzdelembe – a legfőbb gátja lehet egy influenza világjárvány kialakulásának.

Jules Maaten, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök úr! Úgy tűnhet, hogy az influenza világjárvány nem is olyan borzasztó, mint ahogy azt vártuk. Ugyanúgy, mint a SARS esetében, ismét szerencsénk volt – de ez nem a döntéshozók érdeme, Elnök úr. Mikor a hétvégén kiderült, hogy fenyeget az influenza, a döntéshozók megállapodtak, hogy csütörtökre sürgős ülést hívnak össze – ami számomra a „sürgős” szó átértelmezését jelenti. Ezt követően azután nem sok döntés született. Mi lesz akkor, ha majd tényleg válsággal állunk szemben?

Mi lesz, amikor majd jön „az igazi” – ami a WHO meggyőződése szerint be is fog következni, és nagy valószínűséggel 8-10 millió halálos áldozata is lehet. A miniszterek összeültek egy információcsere erejéig, és készültek tervek is. Mégis, mennyire voltak jók ezek a tervek és az információcsere? Milyen intézkedések történtek, és tulajdonképpen összehangolják-e azokat? Vajon a Bizottság megkap minden szükséges információt? Kétségeim vannak. Vegyük a vírusellenes szerek példáját: ki rendelkezik, és ki nem rendelkezik ezekkel? Továbbá, felkészültek már végre a miniszterek egy sürgősségi vésztartalék létrehozására?

Noha nem vagyok meggyőződve arról, hogy Franciaországnak az összes mexikói repülőjárat betiltására vonatkozó javaslata helyes volt, a Tanács döntése, miszerint mindenki döntse el maga, hogy elfogadja-e azt, természetesen örülség. Nyitott határainkat figyelembe véve, mi értelme van, ha az egyik ország elfogadja, a másik meg nem? A tagállamoknak e döntést közösen kellett volna meghozniuk. Erre az egyetlen megoldás az, ha a Bizottság felhatalmazást kap arra, hogy ilyen jellegű szükséghelyzeti intézkedéseket rendelhessen el. Önnek, Biztos asszony, rendelkeznie kellene a Tanács felhatalmazásával, hogy 24 órán belül olyan szükséghelyzeti intézkedéseket hozhasson, mint a karantén elrendelése, fertőtlenítéssel kapcsolatos intézkedések a repülőtereken, vagy az utazási korlátozások.

Nem hibáztatom az akkori Bizottságot. Biztos asszony, Ön és az Ön hivatalnokai helyesen jártak el. De hol volt ugyanakkor a Tanács? Körülnézzünk a közmondásosan unalmas Mexikói téren, és ott, a napon, a kis állomás mellett, ott ül a Tanács. Rohanunk felé, azt kiabálva, hogy „influenza, influenza”, majd a sombrero lassan felemelkedik és a Tanács azt válaszolja, hogy „*mañana mañana*”, és folytatja sziesztáját. Nehéz bármit is kezdeni ezzel a Tanáccsal.

Bart Staes, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Szeretnék azokhoz csatlakozni, akik köszönetet mondtak Önnek, Biztos asszony, a részletes, mindenre kiterjedő tájékoztatásért. Ugyanakkor egyetértek Trakatellis úrral és Maaten úrral. 2006 júniusában itt, a Parlamentben egy átfogó vitát folytattunk. Elfogadtunk egy állásfoglalást, amelynek előkészítésén a Parlament Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottságában keményen dolgoztunk. Ismét megnéztem azt az állásfoglalást és azt kell mondanom, hogy Trakatellis úrhoz hasonlóan félek, hogy a jelenlegi megközelítésnek rengeteg gyenge pontja és hiányossága van.

Annak idején nyomtatékosan javasoltuk, hogy gondoskodjunk a tagállamok közötti információcseréről és konstruktív együttműködésről, amit a Bizottságnak kell összefognia, szorosan együttműködve az Európai Betegségmegelőzési és Járványvédelmi Központtal. Ha ma alaposan körülnézzünk, azt látjuk – és Maaten úr igen nyomtatékosan utalt erre –, hogy rengeteg hiányosság van, és a dolgok hihetetlenül lassan haladnak.

Ami a vírusellenes szerekből felhalmozott készleteket illeti, néhány napja Ön mondta, hogy a készletek a lakosság 16%-ának ellátására elegendők, holott azt mondtuk, hogy ennek az aránynak 30%-nak kell lennie. A dolgok tehát messze nem a tervezett ütemben haladnak, nem is beszélve a vírus jellegére vonatkozó információk megosztásáról. Ez az információcsere pedig nagyon fontos, hiszen az oltóanyagot a vírus természetének ismerete nélkül nem lehet kifejleszteni.

Azok a tudósok, akikkel az utóbbi időben beszéltem, azt mondják, hogy semmiféle tájékoztatást nem kaptak és nem is tudnak információkhoz jutni. A vírus természetére vonatkozó információkat titkosan kezelik. Mindenféle kutatóintézetek állnak rendelkezésünkre, mégsem vagyunk képesek megtenni a szükséges intézkedéseket. E téren mindenképp tenni kell valamit. Nem fogadhatjuk el a jelenlegi helyzetet, a fenyegetés annál sokkal nagyobb.

Urszula Krupa, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök úr! Ha már az influenzavírus okozta fenyegetésről beszélünk, szeretnék ismertetni néhány véleményt, melyeket internet-felhasználók fejtettek ki a sajtó által keltett pánikra válaszul, amely újabb lökést kapott az Egészségügyi Világszervezet kommentárjaitól is. Azt állítják, hogy a média által keltett hisztéria mögött az a szándék áll, hogy megszabaduljanak az oltóanyagokból és a Tamiflu nevű hatástalan szerből felhalmozott készletektől, amelyek a gyógyszerárak polcain csak a helyet foglalják, s hogy megkíséreljék elterelni a figyelmet gazdasági világviszágról.

Ezek a reakciók nemcsak arról tanúskodnak, hogy a társadalom hatóságokba vetett bizalma megrendült, hanem azt is eredményezhetik, hogy az emberek semmibe fogják venni azt a fenyegetést, amit a jövőben egy esetleges világjárvány jelenthet. Úgy vélem, bölcsőbb lenne tájékoztatást adni az influenza vagy más betegség által kiváltott esetleges világjárvány veszélyeiről azután, miután némileg hosszabb ideig megfigyelés alatt tartották a fertőzőeseteket és alaposan megvizsgálták a vírust és annak fertőzőképességét. Ezzel elejét lehetne venni a hiányos információk terjedésének, a pániknak és például a sertések tömeges leölésének, amire már sor került.

Irena Belohorská (NI). – (SK) Biztos asszony! A magam részéről szintén köszönetet szeretnék mondani a szóban forgó kérdésben adott hatékony és gyors válaszáért. A globalizáció, valamint az utazók, a turisták és a hétköznapi emberek tömeges mozgása miatt nincs olyan hely a Földön, ahol a járvány ne jelenhetne meg. Ezt már láthatjuk azokból az esetekből, amelyek olyan, Mexikótól távoli helyeken ütötték fel fejüket, mint Új-Zéland, Ausztrália, Európa és Afrika.

Az egészségügyi ellátásra vonatkozó szubszidiaritás ellenére a fertőző betegségek nem ismernek határokat és arra köteleznek bennünket, hogy közös lépéseket tegyünk. Lehetetlen egyetlen ország határain belül megtalálni a megfelelő megoldást. Eljött a szolidaritás ideje. Szlovákia, lehet, hogy a korábbi madárinfluenzájának köszönhetően, kielégítő módon felkészült akár egy nagyobb arányokban terjedő influenzajárványra is. Ötmillió lakosságunk számára 700 ezer adag Tamiflu az országos készlet, és, meg kell mondanom, valószínűleg szintén a korábbi madárinfluenza okozta fenyegetés számlájára írható, hogy a lakosság felkészültsége határozottan jó.

Egy járvány kitörése esetén nagyon fontos, hogy tájékoztassuk a nyilvánosságot, mert ahol nincs információ, ott tömeges méreteket ölt a féltájékoztatás. Ezt láthatjuk egy sor afrikai ország, például Egyiptom esetében, ahol az influenzajárvány keltette jelenlegi fenyegetés azzal az elképzeléssel párosult, hogy a kórt sertések terjesztik, és ez 3-400 ezer sertés leöléséhez vezetett. Mindamellet úgy tűnik, hogy ebben az esetben más formában kell kimutatnunk szolidaritásunkat, hiszen az utazási irodák üdülési utakat értékesítettek ezekbe a célországokba, most pedig az emberek csak akkor mennek oda, ha feltétlenül szükséges. Miután létezik az Eurolat, Mexikó támogatásán is el kell gondolkoznunk, ahol egyes vélekedések szerint a járvány a GDP jelenlegi szintjének 4-5 százalékos csökkenését fogja kiváltani.

Cristina Gutiérrez-Cortines (PPE-DE). - (ES) Elnök úr! Ki szeretném jelteni, hogy polgáraink számára valószínűleg üzeneteket kell küldelnünk, ahogy azt a biztos asszony is igyekszik tenni.

A tudomány sokkalta jobban felkészült a világjárvány fogadására, mint négy évvel ezelőtt, ami a halálos esetek alacsony számán is látható. Sokkal többet tudunk a madárinfluenzáról és az emberi megbetegedésekről, valamint a sertésinfluenza emberre való áttérjedésének történetéről. Sokkal többet tudunk a megoldásokról és ezért úgy vélem, hinnünk kell a kutatásban, támogatnunk kell a kutatásokat és, ahogy Trakatellis úr is mondta, az oltóanyagok terén jóval több kutatásra van szükség.

Azt is tudjuk, hogy a társadalom a korábbinál sokkal felkészültebb, a gazdag tapasztalatoknak, valamint a minden országban, de különösen az európai országokban annak érdekében kifejtett szervezési erőfeszítéseknek köszönhetően, hogy megelőzzük a járvány továbbterjedését, gyógyszerkészleteket képezzünk, és a polgároknak széleskörű ellátást biztosítsunk.

Mindamellet engem aggaszt, hogy ugyanazok a polgárok esetleg nem kapnak kielégítő tájékoztatást. Ha megnézzük a sajtót, láthatjuk, hogy a nyomtatott anyagok 90%-a – vagy inkább még nagyobb része – a csökkenő fertőzési statisztikákra koncentrál, de nagyon kevés szó esik a gyógyításról vagy arról, hogy a polgároknak mit is kellene tenniük.

Úgy gondolom, sokkal több információra van szükség. Emellet úgy vélem, a polgárok tekintetében sokkal komolyabb politikai erőfeszítéseket kell tennünk. Hogy egy példát említsek, elképedve látom, hogy az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportjának egyetlen képviselője sem vesz részt a vitában, minden ülőhelyük üres, és senki nem kért szót közülük, hogy ezt megmagyarázza, noha ez a téma túlmutat az egyes pártokon, és minden kormány számára fontos.

Szeretném azt is aláhúzni, hogy segédkezet nyújthatunk harmadik országoknak is, ahogy azt az előttem felszólaló is említette. Minden olyan országot támogatnunk kell, amelyek nem rendelkeznek megfelelő körülményekkel, anyagi erővel vagy kapacitással, hogy polgáraikat megfelelő ellátásban részesítsék.

Ezért a szolidaritás Európájának lépnie kell, csakúgy, mint a párbeszéd Európájának.

Françoise Grossetête (PPE-DE). - (FR) Elnök úr! A biztos asszonyhoz szeretnék szólni, hogy aggodalmamnak adjak hangot. A vírushelyzet stabilizálódni látszik Mexikóban, Európában és így tovább, és épp ma a rádióban olyan kommentárokat hallottam, miszerint túl messzire mentünk, hogy polgártársainkat feleslegesen zaklattuk fel.

Nos, Biztos asszony, engem nem az aggaszt, ami mostanában történik, hanem az, ami októberben a tél közeledtével fog. Közismert, hogy a vírusok nem szeretik a magas hőmérsékletet. Ezért aztán nem a mai helyzet veszélyes, hanem az, ami télen – októberben vagy novemberben – fog előállni.

Vagyis azt szeretnénk tudni, Biztos asszony, pontosan mit tesz annak biztosítására, hogy teljes mértékben képesek legyünk megbirkózni ezzel a vírussal, amely hajlamos továbbfejlődni és addig még mutálódhat. Azt mondják, hogy el kell készíteni az oltóanyagot, de vajon biztos-e, hogy a most kifejlesztett oltóanyagok minden esetben alkalmazhatók lesznek?

Ezekre a kérdésekre lennék kíváncsi. A problémát a jövő tél jelenti. Ezért megfelelő kommunikációra van szükség: polgártársainknak el kell magyarázni, hogy bármi történjék is, az nem jelentheti a védekezés lazítását és meg kell őrizniük éberségüket. Biztos asszony! Nem lehetne valamilyen kisebb útmutatót terjeszteni, hogy segítsünk polgártársainknak a szükséges ismeretek elsajátításában?

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, Biztos asszony! Az iránt érdeklődnék, létezik-e valamiféle statisztika arra vonatkozóan, hogy mennyi védőálc áll rendelkezésre. Mennyi védőálc áll rendelkezésünkre Európában és mennyit lehetne legyártani arra az esetre, ha egy ilyen típusú betegség kitörne? Természetesen ugyanez vonatkozik a gyógyszerekre is. Van-e rálátásunk arra, mekkora gyógyszerkészlet áll jelenleg rendelkezésre Európában, és mennyit lehetne legyártani a járvány kitörése esetén? Lehetségesnek tartja-e az orvosok tájékoztatását az Európai Unió huszonhárom nyelvén annak érdekében, hogy gyors és hatékony tájékoztatást lehessen biztosítani?

Adamos Adamou (GUE/NGL). – (EL) Elnök úr, Biztos asszony! Először is szeretném megköszönni átfogó és részletes előterjesztését. Az Európai Parlamentben én voltam az előadója annak a témának, amely a huszonhét tagállamnak a madárinfluenza kezelésére történő felkészítésére vonatkozott. Akkoriban a Biztos hivatalával együtt megállapítottuk, hogy egyes országok elmaradásban voltak a többiekétől, főként a vírusellenes szerek készleteinek felhalmozásában. Meg szeretném kérdezni, vajon ez a helyzet áll-e fenn ma is, vagy sem, ami azt jelentené, hogy mára a tagállamok jobban felkészültek.

Arra is meg szeretném kérni, tegyen valamit a bulvársajtó tekintetében, valamint az Európai Unió egészében keringő, és a polgárok körében pánikot keltő nem hivatalos híresztelések tekintetében. Úgy vélem, ez szintén a tagállamok felelőssége, és az Ön hivatala ezzel kapcsolatban esetleg kiadhatna egy ajánlást.

Horst Schnellhardt (PPE-DE). – (DE) Elnök úr! Biztos asszony! Köszönöm, hogy itt van, és hogy ilyen gyorsan eljött! Ha a mai helyzetet összehasonlítjuk a madárinfluenza esetével, akkor – még türelmetlen európai parlamenti képviselőként is – igen elégedett vagyok azzal, ahogyan az Európai Unió, a WHO és a tagállamok reagáltak.

Egyes képviselők azt mondták, hogy nem kielégítő a tájékoztatás. Úgy érzem, én Németországban megkaptam minden szükséges információt ahhoz, hogy tudjam, hogyan kell viselkednem. Ugyancsak nem szeretném mindig, mindenért Európát felelőssé tenné. A tagállamok felelősek a megfelelő tájékoztatás biztosításáért. Ezt az alkalmat is meg kellene ragadnunk arra, hogy emlékeztessük őket tájékoztatási kötelességük teljesítésére. Szintén több alkalommal hallottam azt is, hogy vannak még bizonyos hiányosságok, nevezetesen az oltóanyagok készletezése terén. Nagyon szeretném tudni, valóban ez-e a helyzet, hogy a tagállamok tényleg nem akarják-e megosztani egymás között az oltóanyagot, és hogy készleteiket valóban csak saját területükön belül akarják-e felhasználni, vagy esetleg megegyeztek az oltóanyagok megosztásában. Akkor tartanánk ott, ahol most a Bizottság tart. Szeretnék köszönetet mondani ezért a gyors és kiváló munkáért! Gratulálok!

Elnök. – Ezzel a „catch-the-eye” időszakot lezárom.

Mielőtt átadnám a szót a Biztos asszonynak, én is szeretném megköszönni a bevezető nyilatkozatát. Ugyancsak szeretném előre megköszönni neki azt a tájékoztatást, amelyet rövidesen adni fog nekünk egy rendkívül fontos és aktuális témában. Ez is azt mutatja, hogy mind az Európai Unió, mind a tagállamok igen pozitív hozzáállással és az emberekhez a lehető legközelebb hozva kezelik ezt a helyzetet.

Androulla Vassiliou, a Bizottság tagja. – Elnök úr! Köszönöm a képviselőknek a hozzászólásaikat! Számomra igen fontos, hogy megismerjem e nagyon fontos témával kapcsolatos nézeteiket.

Először is engedjék meg, hogy biztosítsam Önöket arról, hogy az egészségügyet érintő, bármely ilyen mértékű fenyegetés kezelésére létrehozott rendszerek jól működnek, és minden rendelkezésünkre álló eszközt felhasználtunk.

Mint bevezető nyilatkozatomban említettem, 2009. április 25. óta minden tagállammal szoros napi kapcsolatot tartunk fenn, és ők biztosítottak bennünket, hogy a tőlünk kapott irányelveket életbe léptették és azok működnek. Mindazonáltal a jelenlegi válság során szerzett tapasztalatok fényében folyamatosan korszerűsítjük rendszereinket és eszközeinket, ami ésszerű is, hiszen csak egy ténylegesen bekövetkező válságban tudjuk felmérni bármely rendszer hiányosságait.

Sok felszólaló említette a vírusellenes szereket és az elégséges készleteket. Sajnos, mint Önök is tudják, elődöm a készletek e felhalmozásának problémájáról EU-alapon tárgyalt az egészségügyi miniszterekkel, de e miniszterek sajnos nem kívánják átadni Európának a koordinálást. Tavaly a francia elnökség idején ugyanezt a problémát Angers-ban is megvitattuk, és az egészségügyi miniszterek újfent ragaszkodtak ahhoz,

hogy minden tagállam maga dönthesse el, mekkora készletekre van szüksége. Tudjuk, hogy sok különbség van az egyes államok által felhalmozott készletek között, és ez aggodalommal tölt el bennünket.

Mindemellett az egészségügyi miniszterek által 2009. április 30-án elért következtetések fényében úgy döntöttünk, hogy a Bizottság szorosan együtt fog működni a tagállamokkal, és, amennyiben egy tagállamnak segítségre lenne szüksége, a szolidaritás szellemében felhívunk a segítségnyújtásra és igyekszünk koordinálni a tagállamok igényeit.

Ami az új oltóanyagot illeti, amint azt említettem, találkoztam az ipar képviselőivel és hosszasan tárgyaltunk mind a vírusellenes szerek, mind az új oltóanyag szükségességéről. Reméljük, hogy 2009. május 11-én átadhatjuk a törzsalapanyagot az iparnak, hogy megkezdhesék az új oltóanyag gyártását. Nem tudom megmondani, hogy mikorra készül el, mivel az az alapanyag hatásfokától függ, de becslésünk szerint 8–12 hétre lesz szükség.

Grossetête asszony kérdésére válaszolva: teljes mértékben egyetértek vele abban, hogy feltétlenül felkészültnek kell lennünk a nyár után esetleg felmerülő igények kielégítésére, és az új oltóanyag előállításával, remélem, képesek leszünk kielégíteni az emberek szükségleteit.

Ugyanakkor szükségesnek tartom megismételni, hogy a helyzet komoly, de nem kell pánikba esnünk. Egyetértek Adamou úrral, hogy ebben a helyzetben mindenkinek a lehető legésszerűbben és leggyakorlatiasabban kell viselkednie – a pánik senkinek nem segít.

Elnök. – A vitát lezárom.

16. Az önálló vállalkozói tevékenységet folytató férfiak és nők közötti egyenlő bánásmód - A várandós, a gyermekágyas vagy szoptató munkavállalók munkahelyi biztonságának és egészségvédelmének javítása (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a következők együttes tárgyalása:

- Lulling asszony Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság nevében készített jelentése (A6-0258/2009) az önálló vállalkozói tevékenységet folytató férfiak és nők közötti egyenlő bánásmód elvének alkalmazásáról szóló és a 86/613/EGK irányelvet hatályon kívül helyező európai parlamenti és tanácsi irányelvre irányuló javaslatról [COM(2008)0636 – C6-0341/2008 – 2008/0192(COD)];

- Estrela asszony Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság nevében készített jelentése (A6-0267/2009) a várandós, a gyermekágyas vagy szoptató munkavállalók munkahelyi biztonságának és egészségvédelmének javítását ösztönző intézkedések bevezetéséről szóló 92/85/EGK tanácsi irányelv módosításáról szóló európai parlamenti és tanácsi irányelvre irányuló javaslatról [COM(2008)0637 – C6-0340/2008 – 2008/0193(COD)].

Astrid Lulling, előadó. – (FR) Elnök úr! 22 évvel egy szövegről történt szavazás után, amely már akkor célul tűzte ki, hogy biztosítsa az önálló vállalkozói tevékenységet folytató férfiak és nők közötti egyenlő bánásmódot, beleértve a segítő házastársakat is, a Bizottság a nem eléggé hatékony és elavult 1986-os szöveg felváltása céljából végre benyújtott egy új javaslatot, de ehhez stabilabb jogalapot használnál.

Előjáróban egy lényeges előrelépést szeretnék megemlíteni, nevezetesen azt, hogy többé egyetlen tagállamban sem tilos házastársnak vagy elismert élettársnak közös vállalkozást alapítaniuk. Ez hatékony módja a segítő házastársak, a mezőgazdaságban, a kézművesiparban, a kereskedelemben, a kis- és középvállalkozásokban és a szabadfoglalkozásúak körében foglalkoztatott több millió láthatatlan dolgozó helyzete javításának. Az ő sorsuk az 1990-es évek óta aggodalommal tölti el az Európai Parlamentet.

Sajnálatos módon a Bizottság javaslata egy lényeges ponton még mindig túl gyenge: a segítő házastársak és az elismert élettársak szociális biztonsága kérdésében. A tapasztalat azt mutatja, hogy ahol a segítő házastársnak saját maguknak kell intézniük valamely társadalombiztosítási rendszerhez való csatlakozásukat, ott ezt nem teszik meg. Nem ismerik fel, hogy válás esetén, gyakran több mint húszévi házasság és a családi vállalkozásban végzett munka után elesnek mindenféle szociális juttatástól, főként a nyugdíjjogosultságtól.

Ugyancsak meg kívánjuk tartani a segítő házastársak munkavégzésének elismerésére vonatkozó rendelkezést annak érdekében, hogy kártérítést kaphassanak, mindenekelőtt válás esetén, amikor is a segítő házastárs a családi vállalkozásban végzett többéves munka után bizonytalan helyzetbe kerül.

Végül, ami az anyaság védelmét illeti, találtunk egy olyan formulát, amely jobban illeszkedik az önálló vállalkozói tevékenységet folytató nők és a segítő házastársak sajátos körülményeihez. Biztosítani kell számukra a jogot, hogy az általuk megválasztott időtartamra szülési szabadságra mehessenek, feltéve, hogy annak teljes időtartama nem haladja meg a női munkavállalókra vonatkozó irányelvben meghatározott időtartamot.

Ezek azok a módosítások, amelyeket legfontosabbnak tartunk egy újabb, felhívított irányelv kiadásának megelőzése érdekében, amely nem tenné lehetővé, hogy a férfiak és nők közötti egyenlő bánásmódot biztosíthassunk ezen a területen.

Tájékoztattak bennünket a Cocilovo úr által a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport nevében benyújtott tucatnyi módosításról, amelyek a segítő házastárs és az élettárs fogalmának meghatározását érintik. Kissé meglepettnek érzem magam, mivel a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottságban közösen megállapodtunk – és ebbe az összes képviselőcsoportot beleértem –, hogy megmaradunk a Bizottság javaslatában alkalmazott meghatározásoknál, amelyek jogi szempontból alaposak és mindenki számára elfogadhatók abban az értelemben, hogy a segítő házastárs fogalmát úgy kell értelmezni, hogy abba beleértendő az önálló vállalkozói tevékenységet folytató, a nemzeti jog által elismert élettársak is.

Ez a meghatározás világos, pontos. Mi értelme homályos és jogi értelemben nem megalapozott módosításokat benyújtani? Felhívom az ALDE képviselőcsoportot, hogy vonja vissza ezeket a módosító javaslatokat. Feltételezem, hogy félreértés alakulhatott ki a képviselőcsoport árnyékelőadója és Cocilovo úr között. Jelenleg ehhez tartom magam.

Sajnálatos módon a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság elfogadott egy másik, hetvennégy módosítást tartalmazó jelentést, amelyek többségének közvetlenül nincs köze a Bizottság javaslatában előterjesztett eredeti célhoz, amely – a várandós és a gyermekágyas, vagy szoptató munkavállalók egészségvédelmének és biztonságának javítása révén – az anyaság védelmét jelentő alap megerősítése volt.

Szeretném egyértelművé tenni, hogy ez az irányelv nem vonatkozik az önálló vállalkozói tevékenységet folytató nőkre, az önálló vállalkozói tevékenységet folytató munkavállalók nőnemű segítő házastársára vagy élettársára. Az ő különleges helyzetüket az önálló vállalkozói tevékenységet folytató férfiak és nők közötti egyenlő bánásmódra vonatkozó irányelv keretében fogjuk taglalni, amely egy külön jelentés tárgyát fogja képezni.

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Edite Estrela, előadó. – (PT) Elnök úr, Biztos asszony, hölgyeim és uraim! Mindenekelőtt szeretnék köszönetet mondani a következő személyeknek: az árnyékelőadóknak; a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság és a Jogi Bizottság véleménye előadóinak; a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság és az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportja titkárságának; a szociális partnereknek; a nem kormányzati szervezeteknek; azoknak a szakértőknek, akik részt vettek a Brüsszelben és Lisszabonban tartott közmeghallgatásokon; a Bizottság és a Tanács képviselőinek; valamint saját asszisztenseimnek. Mindenkinek köszönöm a támogatást és a javaslatokat.

A jelentésben megfogalmazott javaslatok tehát egy igen sok részvevős folyamat és sok olyan munkaértekezlet eredményét jelentik, amelyekben részt vettek mindazok, akik érdekeltek abban, hogy az Európai Unió rendelkezzen a jelenkornak megfelelő, a szülési szabadságra vonatkozó irányelvvel. Az általam javasolt módosítások főbb céljai a következők: először is a várandós, a gyermekágyas és a szoptató munkavállaló nők jogainak megerősítése; másodszor a szakmai, a családi és a magánélet összeegyeztetésének elősegítése; harmadszor pedig az európai polgárok hozzásegítése gyermekvállalási szándékaik valóra váltásához, ily módon növelve a születési arányszámot.

Ezért javaslom az elbocsátás elleni védelmet biztosító időszak 12 hónapra történő meghosszabbítását, az éjszakai munkavégzésre és a túlórázásra vonatkozó kötelezettség eltörlését, amennyiben a nő ezt kéri, valamint a szoptatás érdekében az összes biztosított kedvezmény megtartása mellett a napi munkaidő két órával történő csökkentését. A Európai Bizottság javaslatával kapcsolatban a leginnovatívabb javaslatom azonban az apasági szabadságot érinti. A közösségi jognak gondosan kell őriznie a megosztott szabadság alapelvét, annak érdekében, hogy ösztönözze a magán- és családi kötelezettségek tisztességes megosztását a férfi és a nő között, azaz ily módon is javítsa a gyerekek életminőségét és jólétét. Az apáknak a gyerek születésétől vagy örökbefogadásától kezdődően részt kell vállalniuk a családi kötelezettségekben. Le kell

küzdenünk az apasági szabadsághoz való joggal kapcsolatos gazdasági, társadalmi és kulturális előítéleteket is, és meg kell változtatnunk az emberek mentalitását.

Míg például Svédországban a szülői szabadság megosztását nem vállaló férfit rossz apának tekintik, Dél-Európa országaiban ennek ellenkezője érvényes: a munkáltatók és a munkatársak rákényszerítik az apákat, hogy ne vegyék ki az őket törvényesen megillető szabadságot. Ezért azt javaslom, hogy két hét nem átruházható, 100 százalékosan kifizetett apasági szabadság legyen kötelező, bárminemű szakmai jogosultság elvesztése nélkül. Bizonyított tény, hogy a családi kötelezettségek megosztása a férfiak és a nők között az első lépést jelenti a családi és szakmai élet alapvető összeegyeztetése felé. Míg a nőknek ugyanolyan joga van a szakmai előmenetelhez, mint a férfiaknak, az otthon végzett háromszor annyi munka mellett azonban az otthon falain kívül nem tudják ugyanazt a munkát elvégezni, mint a férfiak.

A családi élet az egyik oka annak, hogy miért van több munkanélküli nő, mint munkanélküli férfi. Ezen túlmenően az állásinterjúk során megszokott kérdésnek számít, hogy a pályázónak szándékában áll-e férjhez menni vagy vannak-e gyerekei. A nők magánéletét tüzetesen megvizsgálják, és végső soron veszítenek, ha kimutatják az anyaság iránti természetes vágyukat. Az anyaság a munkáltatók vagy a gazdaság szempontjából nem tekinthető problémának. Épp ellenkezőleg, az anyaság a társadalom számára teljesített szolgálat, amennyiben lehetővé teszi az alacsony születési arányszámok és az idősödő népesség problémájának leküzdését, ugyanakkor biztosítja a szociális biztonsági rendszer fenntarthatóságát.

Ezért a nők számára elfogadhatatlan, hogy az anyaságért büntessék őket. Az igazság mégis az, hogy karrierjük során gyakran nem tudnak előrelépni, teljesítményük után nem kapják meg a szokásos jutalmakat vagy nyereségrészesedést, és gyakrabban kell alantasabb és szakmailag kevésbé kielégítő munkát elfogadniuk. Ezen a helyzeten változtatnunk kell.

Vladimír Špidla, a Bizottság tagja. – (CS) Elnök úr, tisztelt képviselők! Előjáróban szeretnék köszönetet mondani Estrela asszonynak és Lulling asszonynak a jelentésükért. Nagyra értékelem fáradozásukat, valamint azt a támogatást, amelyet az Európai Parlament biztosított a családi élet és a hivatás összeegyeztetését célzó, múlt ősszel elfogadott intézkedéscsomag keretébe tartozó bizottsági javaslatoknak.

Mint Önök előtt is ismeretes, a hivatás, a családi és a magánélet összeegyeztetésének feladata a Bizottság esélyegyenlőségi tervének egyik prioritását képezi. Az ösztönző intézkedések e kérdésekre összpontosító folyamata a nők munkaerő-piaci részvételének erősítése, a változó családi modellekkel és az idősödő népességgel kapcsolatos problémák leküzdése, valamint a férfiak és a nők egyenlő bánásmódjához nyújtott támogatás szempontjából kulcsfontosságú. Ha a kérdést ebben az összefüggésben nézzük, azt hiszem, hogy a szülési és a szülői szabadság tekintetében javítanunk kell a jogszabályokon. Ugyancsak döntően fontos, hogy javítsunk az önálló vállalkozói tevékenységet folytató nők helyzetén.

El vagyok ragadtatva a Bizottság által benyújtott mindkét jogalkotási javaslatban tapasztalható fejlődéstől. Ugyancsak elégedett vagyok a szociális partnerek által a szülői szabadság kérdésében folytatott tárgyalások sikerével. Remélem, hogy még a nyári szünet előtt hivatalos indítványt nyújthatok be az elért megállapodás kötelező érvényűvé tétele érdekében. Szeretnék röviden szólni a Bizottságnak a szülési szabadságra vonatkozó irányelv módosításával kapcsolatos célkitűzéseiről, melyek a következők: az anyák magas szintű biztonságának és egészségvédelmének előmozdítása, a nők arra való ösztönzése, hogy annyi gyermeket vállaljanak, amennyit akarnak, valamint a nők munkaerő-piaci részvételének támogatása. Ebben a vonatkozásban a Bizottság javaslatának elsődleges célja a szülési szabadság 14 hétről 18 hétre emelése, az anyasági ellátások összegének növelése, annak lehetővé tétele érdekében, hogy a nők megszakhassák a munkavégzést és gondoskodhassanak gyermekeikről, miközben anyagilag biztonságban érzik magukat, továbbá a nők számára a szülési szabadságuk feltételeinek, valamint a munkaerő-piacra való visszatérésük feltételeinek rendezéséhez szükséges fokozottabb rugalmasság biztosítása. Tudom, igen nehéz megtalálni a megfelelő egyensúlyt a védelem fokozása és aközött, hogy ezek a további intézkedések gazdasági szempontból elfogadhatók legyenek a munkáltatók és a tagállamok számára.

Elnök úr, tisztelt képviselők! A Bizottság örömmel fogadja a Parlament által benyújtott számos módosítást, amelyek hozzájárulnak a tervezet megerősítéséhez, illetve tisztázásához. Ezek közé tartozik a demográfiai trendekkel kapcsolatos 11. módosítás, a szakmai és a családi élet jobb összeegyeztetésének szükségességét kihangsúlyozó 25. módosítás, a tagállamok számára a részmunkaidő előmozdítása érdekében támogatást szorgalmazó 50. módosítás, a 35. módosítás a szülés előtt szabadon választható anyasági szabadság tárgyában, az 53. módosítás, amely azt tisztázza, hogy a nők a szülési szabadság ideje alatt kaphatnak fizetésemelést, valamint a munkavállalók nyugdíjjogosultságával foglalkozó 56. módosítás. A Bizottság kész több más módosítást is elfogadni, akár azok elvét, akár azok teljes egészét.

Ugyancsak örömmel veszem azt a módosítást, amely bizonyos feltételek mellett lehetővé tenné a szülői szabadság szülési szabadságként történő beszámítását. Egy ilyen rendelkezés tekintettel lenne a tagállamok közötti különbségekre, és a fejlettebb családi célú szabadságolási rendszerrel rendelkező tagállamokban – mint például a skandináv országokban – érvényes követelményekhez igazodna. Mindemellett szeretném elkerülni, hogy a 92/85/EGK irányelv felülvizsgálatát lehetőségként kezelnék olyan témák felvetésére, amelyeket más összefüggésben kellene kezelni. Véleményem szerint ez aláásná a Bizottság javaslatában megfogalmazott célkitűzéseket, elsősorban az anyák védelmének javítását, másodsorban pedig a nők munkaerő-piaci részvételének támogatását.

E tekintetben – bár maximálisan támogatom az Önök által az apasági szabadság bevezetésére tett javaslatot – nem hiszem, hogy az anyák védelmére összpontosító jelenlegi irányelv megfelelő eszköz lenne erre a célra. Ezért a Bizottság elutasítja az apasági szabadsággal kapcsolatos módosításokat. Ennek ellenére a Bizottság a jövőre nézve helyesnek véli a kérdés felvetését annak érdekében, hogy az európai szociális partnerek körében végleges megállapodás jöjjön létre az apasági szabadság kérdésében.

Szintén örömmel nyugtáztam a Parlamentnek azt a kérését, hogy örökbefogadás esetére szabadság kerüljön bevezetésre (44. módosítás). Az elképzelés helyes, de még ebben az esetben is úgy vélem, hogy 92/85/EGK irányelv felülvizsgálata nem megfelelő ennek kezelésére. Lássuk be, hogy egy gyereket örökbefogadó anya helyzete más. Mindazonáltal – az apasági szabadság esetéhez hasonlóan – a Bizottság úgy véli, hogy egy későbbi időpontban helyes lenne felvetni a kérdést, kiváltképp a szülői szabadsággal kapcsolatban.

Elnök úr, tisztelt képviselők! A Bizottság örömmel fogadja a szülési szabadság 20 hétre történő meghosszabbítását célzó javaslatukat. Ez összhangban van a Bizottság saját javaslatának logikájával, amely egyes esetekben 18 hetet meghaladó szülési szabadságot biztosítana. Ugyanakkor rendkívül fontos rámutatni az említett hosszabbításnak a bizottsági javaslatban foglalt rendelkezésekre gyakorolt hatására. Ami a szoptatást illeti, a 18 hetes szülési szabadságon lévő nőknek elegendő idő állna rendelkezésre gyermekeik szoptatására, anélkül, hogy a munkaidejüket ki kellene igazítaniuk. Ilyen körülmények között én nem támogatnám a szoptató nők esetében a munkaidő-kiigazításra vonatkozó jogi kötelezettség bevezetésére vonatkozó elképzelést. Ehelyett inkább felkérném a tagállamokat, hogy mérlegeljék egyéb olyan intézkedések bevezetésének lehetőségét, amelyek lehetővé tennék, hogy a nők a 18 hetes szülési szabadság után is folytathassák a szoptatást. Hasonló a helyzet az anyasági ellátásokkal is, a Bizottság javaslata bevezeti az alapilletmény teljes kifizetésének elvét. Tény, hogy a tagállamok többsége már alkalmazza ezt az elvet. A Bizottság javaslata azt is lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy maximálják az ilyen ellátások szintjét. A Bizottság nem támogatja a Parlament által benyújtott javaslatot, amely egy bizonyos időszakra a teljes alapilletmény megfizetését irányozza elő, és a szülési szabadság fennmaradó idejére maximális összegeket kíván bevezetni, mert ez arra ösztönözné az anyákat, hogy ne vegyék ki teljes egészében a szülési szabadságot. A Bizottság ezért nem ajánlja e módosítások elfogadását.

A Bizottság emellett úgy véli, hogy egyes módosítások vagy rontják a javaslat hatását, vagy túl sok részletre térnek ki, vagy túllépnek a szóban forgó irányelv hatályán. Ez vonatkozik például, az éjszakai munkavégzés elutasításának jogára vonatkozó 30. módosításra. Úgy gondolom, hogy a terhes vagy szoptató nők számára bármikor biztosítani kell a lehetőséget, hogy elutasíthassák az éjszakai munkavégzést anélkül, hogy ezt meg kellene indokolniuk. Ugyanez vonatkozik a szankciók kérdésére is. Ezzel kapcsolatban a Bizottság fenntartja azt a véleményét, miszerint fontos leszögezni, hogy a kártérítést nem lehet semmiféle, nemzeti szinten megállapított felső határértékkel korlátozni. Ezt az alapvető elvet az Európai Bíróság fektette le. Ezért a Bizottság nem tudja elfogadni a 68. módosítást.

Elnök úr, tisztelt képviselők! Most pedig részletesebben szeretnék foglalkozni Lulling asszony jelentésével. Mindenekelőtt szeretném hangsúlyozni, hogy a Bizottság milyen nagy jelentőséget tulajdonít ennek a jelentésnek. Az önálló vállalkozói tevékenységet folytató férfiak és nők közötti egyenlő bánásmóddal kapcsolatos helyzet javítása valóban elengedhetetlenül fontos, mivel a nők ezen a területen alulreprezentáltak, az Európai Unióban csak minden harmadik üzletember nő. Ugyanilyen lényeges kérdés a segítő házastársak helyzetének javítása. Nem fogadhatjuk el a jelenlegi helyzetet, amikor a rendszeres családi üzleti tevékenységet folytatók szociális védelem nélkül maradnak.

Örömmel látom, hogy a Parlament és a Bizottság véleménye többnyire egyezik. Ezért a Bizottság abban a helyzetben van, hogy (vagy elvben, vagy teljes egészében) elfogadja az előadó által előterjesztett módosítások túlnyomó többségét: elsősorban az önálló vállalkozói tevékenységet folytató nők szülési szabadságára vonatkozó 15. módosítást és a 18. módosítást, amelynek célja a segítő házastársak munkavégzésének elismerésére vonatkozó 86/613/EGK irányelv 7. cikkének újbóli bevezetése. Ez számos olyan módosítással

is jár, amelyeket a Bizottság teljes egészében, vagy elvben el tud fogadni. E módosítások a legtöbb esetben egyértelművé teszik a Bizottság javaslatát, és fokozottabb jogbiztonságra törekednek.

Mindazonáltal szeretnék rámutatni, hogy a Bizottság nem tudja elfogadni a segítő házastársak szociális védelmére vonatkozó 14. módosítást. Megértem, hogy ez az Európai Parlament számára lényeges szempont. Ugyanakkor éppen ez a módosítás néhány különleges problémát vet fel. Mindenekelőtt a Bizottság javaslatában önként alkalmazott felfogás jelent az aktuális helyzethez képest számottevő javulást. A Bizottság javaslata leszögezi – és ez a tagállamok számára meghatározott jogi kötelezettség –, hogy a segítő házastársaknak – kérésükre – az önálló vállalkozói tevékenységet folytató személyekével megegyező szociális védelemben kellene részesülniük. A segítő házastársak szociális védelmi rendszerbe való kötelező felvétele jelentős pénzügyi következményekkel járna. A gazdasági válság időszakában arra kellene törekednünk, hogy a vállalkozások, különösen a kis családi vállalkozások akaratuk ellenére ne verjék magukat újabb kiadásokba. Ezért úgy vélem, a segítő házastársak számára biztosítani kellene a választás lehetőségét. Ezen túlmenően ez a módosítás jelentős mértékben megnehezítené, hogy a Tanáccsal megállapodásra jussunk.

Összegzésképpen szeretném elmondani, hogy a két jogalkotási javaslat különböző módosításaira vonatkozó bizottsági álláspontot írásban átadtuk a Parlamentnek, és azt csatolni fogjuk a plenáris ülés jegyzőkönyvéhez.

Joel Hasse Ferreira, a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság véleményének előadója képviselőként. – (PT) Madeira asszony a munkaerőpiacra jutás és az ottmaradás tekintetében megpróbált tényleges egyenlőséget biztosítani a várandós munkavállalók és a szülőkörben lévő nők részére. Hölgyeim és uraim! A nőket gyakran kényszerítik a hivatás és a családi élet közötti választásra, különösen az anyaság kérdésében, végső soron megakadályozva őket abban, hogy fizikai és mentális egészségük tekintetében teljes értékű egyénnek érezzék magukat. Ezért olyan szemléletmódot kell elfogadnunk, amely az európai szociális modellel összhangban nem sérti a nők jogait és védelmét. A szülői szabadságot is fel szeretnénk venni ebbe a keretbe, amely – mint láttunk – nem a Bizottság választása volt.

Biztos úr! Bárkinek, aki munkahelyétől 18 hetet távol tölt, munkája újrakezdéséhez speciális képzésre van szüksége, hogy jogos karrierlehetőségeit megtarthassa, és szakmai életében ne érje kettős hátrány. Ezért a következőket kell számukra biztosítanunk: munkahelyüket 12 hónapra védetté kell nyilvánítani, hogy a munkába való visszatérésük lehetőségük legyen otthoni életük újrászervezésére, emellett képzésre és új gyakorlati tapasztalatokra van szükségük. Egyszerűen ezért ésszerű a hat hónapos időszak tizenkettőre történő növelése. Elengedhetetlenül fontos, hogy a tagállamok megalkossák az önálló vállalkozói tevékenységet folytató nők jogaival kapcsolatos jogszabályokat, s ezért ez egy olyan egyértelmű politikai jelzés, amelyre szeretnénk, ha a Bizottság reagálna.

Elnök úr, Biztos úr, hölgyeim és uraim! A munkaidő szülés utáni kiigazítása nem lehet a nők kizárólagos joga, mivel a házastárs, az élettárs vagy a szülő számára szintén biztosítani kell a lehetőséget, hogy azt munkaadójuktól kérjék. Ez a javaslat nagyon fontos, és a tagállamokban a jogalkotóknak folyamatosan figyelemmel kell kísérniük. Végezetül, hölgyeim és uraim, úgy véljük, hogy ez a megközelítés inkább megfelel annak az európai szociális modellnek, amelynek kialakítására törekszünk. Ez a kérdés nemcsak a nőkről, hanem a társadalomról is szól.

Luigi Cocilovo, a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság véleményének előadója. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Időtakarékosság végett már az elején szeretném elmondani, hogy lényegében egyetértek azzal, ahogyan Lulling asszony, a jelentéstevő főbizottság előadója, a helyzetet felvázolta.

A téma „az önálló vállalkozói tevékenységet folytató férfiak és nők közötti egyenlő bánásmód”. A Foglalkoztatási és Szociális Bizottság számos módosítást elfogadott, és vannak olyanok, amelyeket képviselőcsoportom nevében újra benyújtottam. Úgy gondolom, ezek közül néhány visszavonható, mivel tulajdonképpen átfedésben vannak a főbizottság által már elfogadott szövegekkel.

Nagyon is ragaszkodunk a 6. cikkre vonatkozó 14. módosításhoz, mivel véleményünk szerint a segítő házastárs vagy az élettárs számára választhatóvá tenni olyasmit, ami a fő munkavállaló számára ugyanakkor kötelező, a védelem csökkentését és a Bizottság céljait veszélyeztető feltételek lehetővé tételét jelenti.

Ami a többi kérdést illeti, azt hiszem, abban is megállapodásra fogunk jutni Lulling asszonnyal, hogy inkább szorgalmazzuk a „segítő élettársakra” és a házastársakra történő hivatkozásnak a bizottsági szöveg minden passzusába való felvételét, mint hogy értelmezésre adjunk lehetőséget. Őszintén szólva ez másodlagos kérdés, mindazonáltal illeszkedik mindannyiunk fő célkitűzéséhez.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg, a Jogi Bizottság véleményének előadója. – (PL) Elnök úr! Az 1986-os tanácsi irányelv célja az önálló vállalkozói tevékenységet folytató férfiak és nők közötti egyenlő bánásmód elvének alkalmazása, a segítő házastársak számára egyértelműen meghatározott, szakmai státusz biztosítása, valamint jogaik és a minimális biztosítékok meghatározása volt. A Bizottság jelenlegi indítványa még mindig nem eléggé ambiciózus, és kevés kötelező érvényű megoldást tartalmaz.

Az a javaslat, amely annak biztosítására irányul, hogy az önálló vállalkozó nők számára lehetőség legyen legfeljebb 14 hetes szülési szabadság, azon belül két hét kötelező szabadság igénybevételére, támogatásra érdemes, csakúgy, mint az a javaslat, amely szerint a segítő házastársakat az önálló vállalkozókkal azonos alapon illesse meg a szociális biztonsághoz való jog.

Másrészről viszont nyugtalanító az a javaslat, amely megszüntetné az önálló vállalkozók, különösen pedig a segítő házastársak azon kötelezettségét, hogy társadalombiztosítási rendszerbeli tagsággal rendelkezzenek. Ez a megoldás nem segíti elő a férfiak és a nők közötti egyenlő bánásmódot, ezért ajánlatos lenne, hogy az irányelvek hatálya alá tartozó, egyenlő bánásmódot érintő kérdésekben az illetékes testületnek ellenőriznie kellene az irányelv megfelelő alkalmazását.

Végezetül szeretnék gratulálni mindkét szerzőnek a nagyszerűen elkészített dokumentumokhoz.

Maria Petre, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (RO) Mindenekelőtt szeretnék köszönetet mondani az előadónak, Estrela asszonynak a jelentéséhez és a belefektetett erőfeszítéseikhez.

Úgy vélem, a 92/85/EK irányelv tökéletesítése megoldást kínál Európa egyik valódi, komoly és aktuális problémájára. Az idősödő és fogyó népességre célok, amelyről már oly régóta beszélünk. Álláspontunk szerint az a tény, hogy az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja számára a család alapvető értéket jelent, mindenképp feljogosít bennünket arra, hogy a kérdésre összpontosító politikai intézkedéseket dolgozzunk ki. Ezért is fogadjuk örömmel azt, ami most az anyaságra és az anyák egészségére vonatkozó irányelv tekintetében történik.

Örömmel hallottam e Házban, hogy Špidla biztos úr támogatja a szülési szabadság meghosszabbítását, ahogyan azt a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság is elfogadta. Nem hiszem, hogy ez a nők egyenlő munkaerő-piaci hozzáféréssel függne össze. Azzal is mindannyian tisztában vagyunk, hogy az Egészségügyi Világszervezet és az UNICEF fenntartja azt a tudományos érvekkel alátámasztott véleményét, mely szerint a nőknek szülés után munkaképességük teljes visszanyeréséhez tulajdonképpen 24 hétre van szükségük.

Úgy vélem, nem kényszeríthetjük a fiatal nőket a háztartás és a karrier közötti választásra. És valóban, az irányelv módosításáról folytatott mai vitánk tulajdonképpen megteremti az alapot ahhoz, hogy megtaláljuk ezt az egyensúlyt a hivatás és a magánélet között. Örömmel veszem, hogy bevezetjük az apasági szabadság fogalmát, még akkor is, ha erre jelenleg nincs szükség, mert ez legalább lehetővé teszi, hogy jelzést küldjünk azoknak a fiatal családoknak, amelyek valami ilyesmit várnak tőlünk, az Európai Parlamenttől.

Úgy gondolom, hogy a csecsemők számára életük első heteiben elengedhetetlenül fontos, hogy mindkét szülőjük otthon legyen. Azt is gondolom, hogy az apaság és az anyaság maga az élet valósága, ezért egyetértek azzal, hogy a kérdést az azt megillető módon kezeljük, nem pedig úgy, mintha probléma, vagy kellemetlenség lenne. Romániai EP-képviselőként és két gyermek édesanyjaként, akik, sajnos a hazám által átélt kommunista rezsim idején születtek, biztosíthatom Önöket arról, hogy több okom is van a javasolt intézkedések támogatására.

Lissy Gröner, a PSE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr! A Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság itt megfelelő módon hozzájárult ahhoz, egy szociális Európa megteremtése felé haladjunk, és őszinte köszönettel tartozom mindkét előadónak, Estrela asszonynak és Lulling asszonynak.

Számunkra, az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportja számára e kérdés két vonatkozása kifejezetten fontos, amint arra szeretnék is röviden rámutatni. Egyfelől az apákat fel kell venni a hivatás és a családi élet egyensúlyának javítását célzó stratégiai keretrendszerbe. Nem akarunk 18 hetes szülési szabadságot, amint azt a Bizottság megállapítja, mivel ez már csaknem minden európai országban – Németország és Málta kivételével – bevezetésre került. Egy lépéssel tovább akarunk menni, mégpedig be akarjuk vezetni a kétételes apasági szabadságot.

Számunkra mindkét irányelvvel kapcsolatban az is fontos, hogy ugyanazokat a jogokat biztosítsuk az azonos nemű pároknak. Ez fontos a segítő házastársakra és az élettársi kapcsolatban élő párok segítő tagjára vonatkozó irányelv esetében. Azt is szeretném kiemelni, hogy e védelmi rendszereknek kötelezőnek kell lenniük, különben önkényessé válnak.

Még egyszer szeretnék visszatérni arra a munkáltatók által felhozott érvre, miszerint a meghosszabbított szülési szabadságra vonatkozó, szóban forgó irányelv túl sok lenne a vállalatok számára ahhoz, hogy válság idején boldoguljanak vele. Ez egyszerűen nem felel meg a valóságnak. Nálunk, Németországban felosztó-kirovó rendszer létezik, amelynek keretében a költségeket megtérítik – mégpedig akár 100 százalékos mértékben! Ezért kérem a konzervatív képviselőcsoportot, hogy legyen megértőbb, és tartson velünk a dolgozó anyák jogi védelmének tökéletesítéséért folytatott munkánkban.

Az európai választások előtt világos és határozott jelzést akarunk küldeni az embereknek – legfőképp az apáknak és az anyáknak – arról, hogy válság idején sem adjuk fel a szociális Európa eszméjét, és egyértelműen ki akarjuk nyilvánítani, hogy mi az emberekbe, a jövő generációiba és a demokratikus változásokba kívánunk beruházni. Az apáknak a jogalkotásba történő bevonása kapcsán ugyancsak szeretném felkérni Špidla biztos urat, hogy gondolja át újra és harcoljunk együtt a Tanácsban a szülési szabadság tekintetében megvalósítható előrelépésért, valamint a hivatás és családi élet közötti jobb egyensúly megteremtésének biztosításáért.

Claire Gibault, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, Biztos úr, hölgyeim és uraim! Szeretnék gratulálni és megköszönni Estrela asszonynak a színvonalas jelentést.

Elérkezett az idő, hogy a Bizottság és a Parlament elkezdjen foglalkozni ezzel a kérdéssel. Sürgős intézkedésekre van szükség a várandós, a gyermekágyas vagy szoptató nők védelmében és lényeges, hogy biztosítsuk jogaik tiszteletben tartását. Ebből a szempontból a jelentés megfelelően kiegyensúlyozott: foglalkozik az éjszakai munkavégzéssel, az elbocsátás elleni védelemmel, a szociális védelemhez és a munkaszerződésekhöz kapcsolódó jogokkal, valamint a jogok védelmével, különös tekintettel az anyasági juttatásokra.

Mindazonáltal nem értek egyet Estrela asszonynak a kötelező szülői szabadságra és a szülési szabadság időtartamára vonatkozó javaslataival. Tagadhatatlan, hogy az anyaság a fiatal nők szakmai előmenetele szempontjából még mindig akadályt jelent. Ezért az anyák munkahelyükre történő visszatérésének igen fontos kérdését nem lehet elhanyagolni.

A szülési szabadság nem lehet büntetés a nők számára. A túl hosszú szülési szabadság elkerülhetetlenül oda vezet, hogy a nőknek kevesebb esélye lesz jó körülmények között visszatérni a munkaerőpiacra. Ezért a Bizottságnak a 18 hetes szülési szabadság megtartására vonatkozó, valósághoz igazodó intézkedésekkel kiegészülő javaslata azért kiváló, mert figyelembe veszi mind a munkavállalók, mind a munkáltatók helyzetét.

Ha küzdeni akarunk a diszkrimináció ellen, és védeni akarjuk a nők jogait, biztosítanunk kell, hogy a nők maguk ne törődjenek bele abba, hogy búcsút mondanak karrierjüknek, és biztosítanunk kell azt, hogy ez továbbra is az aktív életvitelből fakadó döntés legyen. Le kell számolnunk a szabad választás képmutató eszméjével, amely gyakran a férfiak és nők bérezése közötti egyenlőtlenségek és a nem kielégítő gyermekgondozó létesítmények egyenes következménye.

Nem hiszem, hogy az apasági szabadságnak helye lenne ebben az irányelvben. De ha már benne marad, akkor rugalmasabbnak kell lennie. A négyhetes apasági szabadság kéthetesre csökkentésére vonatkozó kompromisszum tárgyában a bizottságon belül tartott szavazás előrelépést jelent, de miért lenne az apasági szabadság kötelező?

Elfogadom, hogy az apáknak meg kell legyen a megfelelő szerepe, de nem kellene méregpohárrá válnia, és ha azt akarjuk, hogy az apa és az anya jelenléte mindkettőjük számára és gyermekük számára is előnyös legyen, meg kell hagynunk számukra a választás lehetőségét. A hivatás és a családi élet összeegyeztetése az európai szociális projekt alapját képezi, s egy ilyen fontos kulturális változásról előbb szabadon meg kell egyezni, mielőtt azt jóváhagyjuk.

Ewa Tomaszewska, az UEN képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök úr! Ez az indítvány, amelynek célja a szülési szabadság minimális időtartamának megnövelése, és amely a hivatás és a családi élet összeegyeztetését megkönnyítő egyéb rendelkezéseket is tartalmaz, a jó irányba tett lépés. Támogatjuk az indítványt, bár úgy véljük, hogy az nem mutat elég távolra.

Miközben Európában drasztikus demográfiai összeomlás tanúi vagyunk, a családoknak nyújtott támogatás minden formája értékes. A kisgyermek, és különösen a csecsemő édesanyjához fűződő kapcsolata elősegíti a gyermek megfelelő érzelmi fejlődését. A csecsemő szoptatása nagyon fontos immunrendszere és biológiai egészsége szempontjából. Ugyanakkor a javasolt változtatás még mindig nem elegendő. A szubszidiaritás elvével összhangban az egyes tagállamoknak mindig jobb megoldásokat kellene keresniük.

Fel szeretném hívni a figyelmet két problémára is. A nők nyugdíjjogosultságánál vagy egyáltalán nem, vagy nem kielégítő módon veszik figyelembe a gyermeknevelésre fordított időt. A többgyermekes családokban

élő nőket és anyákat hátrányos megkülönböztetés éri mind a munkaerőpiacon, mind a nyugdíjrendszer részéről. Törekednünk kellene a gyermeknevelésért járó díjazás bevezetésére.

Raül Romeva i Rueda, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök úr! Örömmel látom, hogy a férfiak és nők egyenjogúságával kapcsolatos kérdések, különösen a nemek hátrányos megkülönböztetésének megszüntetése fokozatosan egyre kiemelkedőbb helyet foglal el a társadalmi és a politikai szférában. Mindemellett az elmúlt néhány hét során a két irányelv reformjával kapcsolatban folytatott vita arról tanúskodik, hogy a megvitatás és meggyőzés módját illetően még rengeteg tennivalónk van.

Azokkal értek egyet, akik szerint tényleges egyenlőség csak akkor érhető el, ha meg tudjuk teremteni a kereteket ahhoz, hogy a nőket ne érje hátrányos megkülönböztetés a közéletben vagy a munkahelyükön; és csak akkor, ha azok a keretek lehetővé teszik a férfiak számára, illetve csakugyan rákényszerítik őket arra, hogy vállalják a felelősség rájuk eső részét a magán- és a családi életben.

Mindezt szem előtt tartva szeretném kihangsúlyozni, hogy a szülési szabadságnak Európa egészében legalább 24 hetesnek kellene lennie, ahogyan azt az Egészségügyi Világszervezet és az Európai Női Lobbij tulajdonképpen kéri. Ugyancsak ragaszkodom ahhoz, hogy mielőbb lépést kell tenni a párok közös és egyenlő felelősségének megvalósítása irányába, annak érdekében, hogy megosszák a terheket és egyenlő felelősséget vállaljanak a gyermekek neveléséért.

Věra Flasarová, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (CS) Hölgyeim és uraim! Lulling asszony nehéz, de szükséges feladatot vállalt magára. Az uniós tagállamok többségében a gondozók és a segítők – különösen a feleségek és a férfiak – nem rendelkeznek jogállással, munkájukat pedig nem ismerik el, annak ellenére, hogy tevékenységük az Európai Unióban az önálló vállalkozói tevékenység több mint 11 százalékát teszi ki. Ezzel együtt járó jelenség, hogy ezeknek az emberek kiesnek a társadalombiztosításból. Ha ez továbbra is szabad választás tárgya marad, sokan a járulékos költségek miatt a társadalombiztosításból való kimaradás mellett fognak dönteni. Ennek következtében gyakran előfordul olyan helyzet, hogy az ily módon együttműködő emberek például partnerük távozása vagy halála miatt egyedül maradnak, bármilyen támogatás, illetve bármilyen szociális juttatásra vagy nyugdíjra való jogosultság nélkül. Ezért támogatom azt a javaslatot, hogy az Európai Unió országaiban tegyünk kötelezővé a társadalombiztosítást. Ugyanakkor hozzátenném, hogy a biztosításnak az érintettek számára ösztönző tényezőnek, és ennél fogva megfizethetőnek kellene lennie.

Irena Belohorská (NI). – (SK) Gratulálok Lulling asszonynak és Estrela asszonynak az általuk előterjesztett jelentéshez, és szilárd meggyőződése, hogy ezek a jelentések – a kereskedelem és az anyasági támogatások területéről a hátrányos megkülönböztetés felszámolása révén – sok családnak fognak segíteni. Sok nő segíti férjét az üzleti vállalkozásban, és a jelenlegi szociális biztonsági intézkedések nem biztosítanak számukra semmiféle védelmet. Támogatok egy olyan intézkedést, melynek alapján a családi vállalkozásban kisegítő szerepet betöltő feleség vagy férj ugyanolyan védelemben részesüljön, mint az önállóan foglalkoztatott személyek.

Természetesen ez nem vonatkozna a fiktív munkavégzésre, csak a vállalkozás szokásos tevékenysége részét képező munkavégzésre. Az ilyen kisegítő munka díjazásának arányosnak kell lennie az elvégzett munka mennyiségével. Egyetértek az előadóval, hogy – ellentétben a Bizottsággal – nem az önkéntes alapon történő bejelentkezést támogatjuk, hanem ehelyett a segítő házastárs ahhoz fűződő jogát, hogy az önálló vállalkozókéval megegyező társadalombiztosítási rendszerbe legyen bejelentve, amely így fedezi a betegség, az öregség vagy a rokkantság költségeit.

A javasolt irányelv nagyon fontos a férjük üzleti vállalkozásában kisegítő nőkkel szembeni hátrányos megkülönböztetés felszámolása érdekében, akik nem kapnak anyasági és öregségi támogatást, s ezáltal függővé és sebezhetővé válnak. Ilyen helyzetek különösen az új tagállamokban fordulnak elő gyakran, ahol az önálló vállalkozók üzleti tevékenysége még mindig nem megfelelően tervezett.

Edit Bauer (PPE-DE). – (HU) Az Európai Néppárt alapértéke a család. Nyilvánvalóan mindnyájan tudatában vagyunk annak is, hogy demográfiai válság van. Erről ugyan kevesebb szó esik manapság, de következményeiben legalább olyan komoly, mint a gazdasági krízis. Ennek tükrében azok a munkabiztonsági előírások, melyek az anyákra vonatkoznak, rendkívüli figyelmet érdemelnek. Az irányelvjavaslat mégis megosztja az európai közvéleményt, ahogy a Parlamentet is.

A munkabiztonsági előírásokat, amelyek kizárólag a terhes nőkre és a szoptatós kismamákra vonatkoznak nem szerencsés kiterjeszteni az apákra, hisz az ő munkabiztonságuk azáltal, hogy apákká válnak, nem igényel változást. Ha elfogadjuk, hogy a jogszabály jogi alapját kiterjesszük az alapszerződés 137. cikkelyére is, és

a jogszabály hatáskörét kiterjesztjük a szülői szabadságra, egyszerre két előírás lenne érvényben a szülői szabadságra vonatkozóan, beleértve az apasági szabadságot is. Ha a szociális partnereket arra kértük, hogy 96/94/EK szülői szabadságról szóló irányelv ügyében jussanak egyezségre, amit Spidla biztos is említett, vajon miért próbáljuk prejudikálni, hogy mi legyen az egyezés.

Az egyes tagországoknak oly mértékben eltérő a törvénykezdése és gyakorlata, hogy az irányelv módosítása valóban rendkívül nagy figyelmet igényel. Nem lenne helyes, ha a Parlament úgy lépne ebbe a témába, mint elefánt a porcelánboltba. A rosszul megfogalmazott védelem bizonyos körülmények közt a fiatal nők foglalkoztatása ellen fordulhat, hisz drágább munkaerővé válnak, mint férfi kollégáik.

Anne Van Lancker (PSE). – (NL) Elnök úr! Szeretnék őszintén gratulálni Estrela asszonynak nagyszerű munkájához. A Parlament arra vonatkozó javaslata, hogy a szülési szabadság időtartamát teljes fizetés mellett növeljük meg húsz hétre, amelyből hat hét a szülés utánra esne, semmiféleképp sem légből kapott ötlet. Sok országban már most több mint 18 hetet biztosítanak az anyáknak, bérük 80–100%-a mellett. Ezért képtelen vagyok megérteni, hogy az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportján belüli képviselőtársaim miért akarják Európa ambícióit csekély 16 hétre csökkenteni.

Azoknak, akik a költségeket túl magasnak tartják, azt mondanám, hogy végső soron a nők nem veszíthetnek azon, hogy anyák lesznek. Manapság gyakran előfordul, hogy a nők kénytelenek a szülői szabadság más formáit igénybe venni, de ezekre nem minden nőnek van joga. Ráadásul ezek sokkal rosszabbul fizetett formák, azaz a kevésbé jó anyagi helyzetben lévő nők számára nem jöhetnek számításba.

Hölgyeim és uraim! Számunkra az is fontos, hogy itt egyúttal az apasági és a társanyasági szabadságot is szabályozzuk, mivel ez az irányelv a nők és a férfiak egyenlő bánásmódját is érinti. A gyermeknevelési kötelezettségek tisztességes megosztása azt jelenti, hogy gyermekük születése esetén az apáknak ugyanúgy biztosítani kell a szabadságot. Hogy őszinte legyek, hölgyeim és uraim, a két hét igen szerény kezdet, de ez is fontos azokban az országokban, ahol az apák még mindig nem kapnak szerepet a fiatal családokban.

Hölgyeim és uraim! A szociális partnerek nem jutottak megállapodásra az apasági szabadság, illetve az örökbefogadói szabadság kérdésében, így mi, az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportja az apák és az örökbefogadó szülők érdekében kötelességünknek érezzük a terület szabályozását ebben az irányelvben. Biztos vagyok benne, hogy a Ház többsége támogatni fog bennünket e törekvésünkben.

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Elnök úr, Biztos úr, hölgyeim és uraim! A hivatás, valamint a családi és a magánélet jobb összeegyeztetése egyike a nők és férfiak egyenjogúságára vonatkozó iránymutatásokban megfogalmazott hat kiemelt cselekvési területnek. Elvégre teljes mértékben tisztában vagyunk azzal, hogy az Európai Uniónak olyan demográfiai problémákkal kell szembenéznie, mint az alacsony születési arányszám és az idősök egyre növekvő, magas aránya. Ennek ellenére nem feltétlenül az lenne a legjobb megoldás, ha a női alkalmazottait gyermekvállalásra ösztönző munkaadóknak pénzügyi kedvezményeket hoznánk létre.

Nem tudom támogatni a 22. módosítást, kiváltképp annak második részét. Az anyaság és az apaság olyan alapvető jogok, amelyek a társadalmi egyensúly biztosítása szempontjából nagyon fontosak. Az is nagyon fontos, hogy a legelső hónapoktól kezdve mindkét szülő részt vegyen a gyermek életében. Mindamellet nem tudom elfogadni az apasági szabadság kötelező érvényű bevezetésére vonatkozó javaslatot. Ha ezt bevezetnénk, rossz szolgálatot tennénk az újszülött gyermek családjának – az apák általában többet keresnek. Az apasági szabadságra vonatkozó szabályozásnak rugalmasnak kell lennie – ez az egyetlen lehetőség a pozitív eredmény elérésére. Végezetül szeretném megköszönni Estrela asszony munkáját, amit oly nagy lelkesedéssel végzett.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Elnök úr! Lulling asszony önálló vállalkozókról szóló jelentése mindenre kiterjedő jelentés, és ő maga oly sokat dolgozott e kérdésen, hogy véleményem szerint nem szükséges többet mondani róla. Ugyanakkor fel kell hívnunk a képviselők figyelmét Estrela asszony jelentésére, aki természetesen, igencsak hajlamos a nők védelmezésére, aki azonban vélhetően nem értette meg a lényegét, mert mi itt, a Parlamentben kisisteneknek képzeljük magunkat, és azt hisszük, hogy döntéseinkkel valóra válthatjuk álmainkat. A probléma nem az, hogy azt csináljunk, amit akarunk, hanem hogy azt tegyük, ami megvalósítható, ami valóban a nők érdekét szolgálja.

Van egy irányelvünk, amely kizárólag nőkre vonatkozik, mert csak ők szülnek, csak ők esnek teherbe és kizárólag ők tudnak szoptatni. Ezért ebben az irányelvben meg akarjuk határozni a férfiak jogait, bár ott van a szociális partnerek által a szülői szabadság tárgyában készített másik irányelv, amely a szociális partnerek által eldöntött módon vonatkozhat a férfiakra. Tehát nem kellene „eladnunk” a nők jogait az életükben egyedülálló időszakot jelentő időszakban, biztosítva másoknak a jogot, hogy hasznot húzzanak mindabból,

amin a nők fizikailag átmennek, emellett nem kellene a nőket oly módon megbüntetnünk, hogy a túlzott mértékű szabadság miatt – ami egyik munkaadónak sem érdeke, és a felvételük előtt inkább meg fogják várni, míg eléri a negyvenéves kort – a munkától való távolmaradásra kényszerítjük őket.

Gabriela Crețu (PSE). – (RO) Némely téma fontos az Európai Unió intézményei számára, némelyek kevésbé fontosak. A fontos kérdéseket mindenesetre maximális részvétel és nyilvánosság mellett megvitatják, vagy legalábbis ezalatt megoldásokat keresnek és kérdéseket válaszolnak meg. Sajnos azt kell mondanunk, hogy a nők jogai nem szerepelnek e kérdések között.

A parlamenti konzervatívok, a Bizottság és a tagállamok osztják azt a felfogást, hogy a nemi kérdések rendezése másodlagos jelentőségű, bár nem egyenlő mértékben. Miután e témában ebben a parlamenti ciklusban ez az utolsó plenáris vita, el kell ismernünk, hogy feltétlenül a Parlament az az európai intézmény, amely a legkomolyabban vette a nők jogait és társadalmi-gazdasági helyzetét, beleértve a várandós és az önálló vállalkozói tevékenységet folytató nőket is.

Néhány, az alapszerződésekbe már belefoglalt alapelvet próbáltunk jogalkotással és saját kezdeményezésű jelentésekkel a gyakorlatba átültetni, úgyhogy „láthatatlan” csoportokat tudunk felvetetni a nyilvános napirendre. Ez kétségtől a leggyakrabban a hajnali órákban fordul elő, vagy amikor egyenesen a repülőtérre érkezünk. Mindazonáltal politikai akarat hiányáról van szó. Ez teljesen nyilvánvaló, amikor a szükséges és régóta várt, általunk szövegezett jogszabályok bevezetésére és végrehajtására kerül sor. Késedelem és nem megfelelő végrehajtás mindennapok a tagállamokban.

Felszólítjuk az Európai Bizottságot és a tagállamokat, hogy a válságot ne használják kifogásként az európai jogszabályok alkalmazásához ezen a területen kapcsolódó, akár jelenlegi, akár régi kérdések figyelmen kívül hagyására. kapcsolódó, akár jelenlegi, akár régi kérdések figyelmen kívül hagyására. A nők és jogaik valamely vélt gazdasági érdek oltárán történő feláldozása társadalmi hanyatláshoz vezet. Nem tudom, vajon a nők jelentik-e a férfiak jövőjét, de egy dolog biztos: társadalmunk jövője a nőktől és az ő egészségüktől függ.

Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE). – (NL) Elnök úr! Az Egészségügyi Világszervezet által végzett kutatás azt mutatja, hogy a 16 hetes anyasági és szülési szabadság túl rövid, és egyenesen 24 hetet ajánl. A Bizottság a Nemzetközi Munkaügyi Szervezethez (ILO) hasonlóan most 18 hetet javasol. A Parlament 20 hét mellett döntött, noha még mindig van nézeteltérés a mi képviselőcsoportunk és az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportja között: mi a 16 plusz négy hetet támogatjuk, a PSE képviselőcsoport a 20 hetet. Végso soron egyet tudok érteni a 20 héttel.

A második észrevételem a szülői, az apasági és az örökbefogadói szabadsággal kapcsolatos. Én nagyon is az apák pártján állok, hogy a gyermek megszületése utáni néhány hétben kapcsolódjanak be, de itt mindannyian tudjuk, és szeretném megköszönni Špidla biztos úr őszinteségét, hogy ezt ebben az irányelvben nem lehet szabályozni. Végül is ez az irányelv az egészségre és a biztonságra vonatkozik, nem pedig a szülői szabadságra. Ezek ettől eltérő intézkedések, amelyeket a szociális partnerekkel együtt kell kidolgozni.

Harmadik észrevételem az önálló vállalkozói tevékenységet folytató nők és a segítő házastársak anyasági és szülési szabadságával kapcsolatos. Úgy vélem, Lulling asszony ezzel kapcsolatban nagyszerű munkát végzett.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). – (BG) Az anyaságra vonatkozó irányelvhez benyújtott módosítások tanulmányozásának éppen jelen pillanatban van különösen sok értelme, ugyanis lehetővé teszi hogy ne csak bizonyos, a társadalmat érintő problémák megoldása iránt érzett felelősségünket demonstráljuk, hanem ezt a felelősséget Európa jövőjére összpontosítsuk. Estrela asszony jelentésével új filozófiát építünk be az anyáknak, a várandós nőknek, a szoptató anyáknak, valamint általában a szülőknak biztosított ellátásba. Különösen fontos, hogy az apák bekapcsolódjanak a gyermekek nevelésébe. Ez az, ami a család szerepét erősíteni fogja. Használjuk ezt fel az egyensúly helyreállítására, ami szintén fontos a gyermekek korai éveitől kezdődő nevelésében. Ez kiegészíti minden egyéb, az Európai Unió diszkriminációellenes politikájával kapcsolatos politikánkat.

Rendkívül fontosnak tartjuk, hogy a várandós nők számára mind a családban, mind a munkahelyen megteremtjük a biztonságot. Ugyancsak biztosítanunk kell a munkához való egyenlő hozzáférést, a rugalmas munkaidőt és a speciális egészségügyi ellátást, valamint teljes mértékben végre kell hajtanunk a jogszabályokat. Elfogadhatatlan azért elutasítani egy nő kinevezését egy munkahelyre, mert várandós és szülési szabadságra készül. Biztosítanunk kell, hogy a szülési szabadságon lévő nők automatikusan élvezzék a szabadságuk ideje alatt bevezetett valamennyi változás előnyét.

Hazámban, Bulgáriában rendkívül kedvezőek az anyaságra vonatkozó jogszabályok, hosszú, fizetett szülési szabadsággal és egyéb, a nők által választható lehetőségekkel. A jogok és a választási szabadság, valamint a családi kötelezettségek és a karrier kettős kombinációja bevált gyakorlat, amely ajánlható minden tagállamnak. E tulajdonképpen a nők és a férfiak közötti egyenlő bánásmódra vonatkozó integrált politika részét képezi.

Christa Kläß (PPE-DE). – (DE) Elnök úr! A tagállamok egyértelműen felelősek az egészségügyi ellátásra vonatkozó jogszabályokért. Európa megállapította a szülési szabadságra vonatkozó minimális előírásokat. A tagállamokban különböző jogszabályok érvényesek, amelyek nem hasonlíthatók össze. Némely országokban a szülési szabadságot az adóbevételekből finanszírozzák. Más országokban, például Németországban is, a szabadságot az egészségbiztosítókön keresztül folyósítják, és a költségek túlnyomó részét a vállalkozások viselik. A szülési szabadság hossza és pénzügyi támogatása is változó. Ugyanakkor az anyának minden esetben védelmet biztosítanak betegség esetére, még a szülési szabadság lejárta után is.

Önök itt két dolgot kevernek: a szülési szabadság és a szülői szabadság két különböző dolog – amint arra Ön rámutatott, Špidla biztos úr. Én azt szeretném tudni, hogy Németországban például a szülési szabadság és a szülői szabadság kombinált összege eleget tesz-e az új irányelv követelményeinek. A szülési szabadság meghosszabbítása, ami az anya egészségét tartja szem előtt, nem mindig előnyös a nők számára. A vállalatok kevesebb nőt fognak foglalkoztatni, miután a férfiak nem mennek szülési szabadságra.

Ráadásul az elbocsátás elleni szigorúbb jogi védelem nem segít az új munkahely keresésében. Azt is biztosítanunk kell, hogy a nők azonos feltételekkel találhassanak munkát. Ebben a vonatkozásban felkérjük a vállalatokat, hogy segítsenek a családbarát munkakörülmények biztosításában.

Ljudmila Novak (PPE-DE). – (SL) Mifelénk létezik egy mondás, miszerint a gyerekek jelentik a legnagyobb kincsünket, mivel ők jelentik a jövőnket. Sajnálatos módon úgy tűnik, hogy minket, európaiakat nem érdekel ez a kincs, és emiatt kerül veszélybe az európai kultúra és identitás.

Üdvözlöm az Estrela-jelentést, mivel a várandós nők és az anyák számára a lehető legjobb egészségügyi ellátás biztosítására törekszik. Ugyanakkor ez a gyerekek számára is jobb egészséget jelent és kevesebb problémát, mire felnőnek. Az Európai Unió néhány, kevésbé tehetős tagállamában sokkal hosszabb a szülési szabadság, mint a tehetősebb, nyugati nemzeteknél. Véleményem szerint az Európai Uniónak a lehető legjobb megoldásokat kell támogatnia az anyák és a gyermekek esetében egyaránt. A gyermekek rovására történő spórolás a legrosszabb befektetés a jövőbe.

Mi, nők anyák akarunk lenni, ugyanakkor természetesen gondoskodnunk kell a saját szociális biztonságunkról is egy bizonytalan világban, és olyankor, amikor nem lehet a házasság biztonságára hagyatkozni. A családi és a szakmai élet összeegyeztetésének kell az elsőszámú prioritásnak lennie Európa demográfiai problémái megoldásához.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Elnök úr! Estrela asszony jelentéséről akarok beszélni a várandós dolgozók munkahelyi biztonságának és egészségének javítása kapcsán. Ez egy kis előrelépés az anyaság és az apaság védelmének irányába, amelyek társadalmunk alapvető jogait és értékeit jelentik.

Képviselőcsoportom, az Egységes Európai Baloldal/az Északi Zöld Baloldal Képviselőcsoportja nevében gyorsabb haladásra tettem felhívást az anyaság és az apaság védelme, különösképpen a 22 hónapos, 100%-ban fizetett szabadság érdekében. A jelentés csak 20 hónapot javasolt, és a 100%-os fizetés nem garantált az időszak egészére. Ezért nem értem az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja álláspontját, amely még ezt sem akarja elfogadni.

A jelentés által javasolt kis lépést itt ma el kell fogadni annak érdekében, hogy a nők, a gyermekek és a családok jogait előmozdíthassuk. Nem elég azt mondani, hogy védelmezzük ezeket a jogokat. Kis előrelépéseket kell tennünk a jogok előmozdítása és védelme érdekében.

Zita Pleštinšá (PPE-DE). – (SK) Az anyaság a legnagyobb csoda, amit Isten a nőknek adott. Nem lehet a nők hátrányos megkülönböztetésének alapja, hanem épp ellenkezőleg, a társadalomnak a nő aktív élete során és idősebb korában egyaránt értékelnie kell azt.

Ugyanakkor realistának kell lennünk, mert a jószándékú javaslatok néha problémákat okozhatnak. Az EU tagállamainak eltérő a szociális rendszere. A skandináv országok e téren fejlettebbek, de a tizenkét új tagnak némileg fel kell zárkóznia, s ezért valószínűleg igen nehéz lenne olyan harmonizált szabályok létrehozása, amelyeket EU-szerte be lehetne vezetni.

Annak ellenére, hogy az Estrela-jelentés néhány nagyon pozitív módosítást hoz az irányelv tervezetében, maradt néhány vitás pont, amelyek, véleményem szerint, nem ebbe a jelentésbe valók, s amelyeket ki kell belőle venni, amint azt Špidla biztos úr már említette.

Képviselőcsoportom, az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja által benyújtott módosító javaslatok foglalkoztak ezek közül néhány ponttal, például az anyasági támogatás időtartamával és összegével és annak koraszülés vagy ikerszülés esetén és a szoptatás alatti megemelésével, a szoptatás idejére biztosított szabadidővel, valamint a munkahelyükre a szülési szabadság után visszatérő nők foglalkoztatási jogaival. Remélem, hogy ezeket a módosító javaslatokat elfogadják a szavazás során.

Siiri Oviir (ALDE). - (ET) Nyilvánvalóan el kell ismernünk az önálló vállalkozói tevékenységet folytató férfiak és nők, valamint segítő házastársuk közötti egyenlő bánásmódra vonatkozó elv hatékonyabb alkalmazásának szükségességét.

Sajnos a segítő házastársak nem alkotnak nagyobb és egységes célcsoportot, az ő jogállásuk egyik tagállamban sem rendezték, és nem ismerik el az általuk végzett munkát. Nem részesülnek szociális védelemben, elszegényedésük kockázata magas, és válás esetén a szociális védelem szempontjából teljes mértékben törvényen kívülre válnak.

Ennélfogva úgy gondolom, hogy a segítő házastársak esetében a szociális védelmi rendszerbe való belépést kötelezővé kell tenni, és meg kell teremteni a minimális garanciák keretrendszerét.

Vladimír Špidla, a Bizottság tagja. – (CS) Elnök úr, tisztelt képviselők! Szeretném megköszönni Önöknek a vitát, amely sok különböző szempontból járta körül a javaslatot. Nem tartom szükségesnek minden javaslat megemlítését. Az indoklások nagy többsége meglehetősen egyértelmű volt, amint azt már megnyitó felszólalásomban is jeleztem. Mindazonáltal úgy vélem, volt két javaslat, amelyek különböző oldalról ismételt felmerültek, és amelyeket számos különböző nézőpontból megvitattak. Az első az apasági szabadság kérdése volt. Egyértelműen ki szeretném jelenteni, hogy bár támogatom az apasági szabadságot, továbbra is meggyőződése, hogy az anyák egészségvédelme érdekében megalkotott irányelv nem alkalmas eszköz e különleges elv bevezetésére. Megnyitó felszólalásomban jeleztem, hogy a szociális partnerek megállapodásra jutottak a szülői szabadság kérdésében, és logikus lenne ebbe a megállapodásba felvenni az apasági szabadság lehetőségét. Vagyis, meglátásom szerint, az irányelv mellett léteznek más eszközök is. A másik megemlítendő kérdés a 14. módosítás volt, nevezetesen a kötelező biztosítás bevezetése. Ehhez azt szeretném hozzáfűzni, hogy bár értem az érvelést, továbbra is úgy gondolom, hogy nem helyénvaló egy ilyen radikális lépés megtétele, elsősorban azért, mert az komolyan veszélyeztetné egy kompromisszum elérésének lehetőségét. Másfelől hangsúlyozni szeretném, hogy az általunk benyújtott javaslatok hatalmas előrelépést jelentenek, ugyanis néhány országban jelen pillanatban még kérésre sem lehetséges egy ilyen rendszerbe való belépés. Ez azt jelenti, hogy most egy új kötelezettség bevezetésére kerül sor. Véleményem szerint ez a felfelé irányuló harmonizáció tipikus példája.

ELNÖKÖL: KRATSA-TSAGAROPOULOU ASSZONY

alelnök

Astrid Lulling, előadó. – (FR) Elnök asszony! Sajnálom, hogy a biztos úr ellenzi jelentésem valamennyi képviselőcsoport által támogatott kulcsfontosságú módosítását, amely a segítő házastársaknak és az elismert élettársaknak jogosultságot biztosítana az önálló vállalkozókkal megegyező szociális védelemre – kötelező alapon, nem csak kérésükre. A tapasztalat azt bizonyítja, hogy amennyiben nem kötelezik őket a társadalombiztosítási járulékok megfizetésére, akkor nem is fizetik meg, ugyanabból a szerencsétlen okból kifolyólag, biztos úr, amit említett: költség.

A szociális védelem természetesen pénzbe kerül, az önálló vállalkozók számára ugyanúgy, mint az alkalmazottként foglalkoztatott munkavállalók számára. A társadalombiztosítási járulékokon pénzt spórolni óriási hiba, amit el kell kerülni.

Természetesen, amennyiben valamely tagállamon belül az önálló vállalkozók számára nem létezik speciális szociális védelem, nem követelhetjük meg, hogy az kötelező legyen az élettársaik számára. Az élettárs számára ugyanakkor – kérésre – biztosítani kell az ahhoz való jogot. Ezzel kapcsolatban szóbeli módosítást fogok benyújtani, összhangban Cocilovo úrral.

Engedjék meg, hogy néhány szót fűzzek az anyaság védelmének kérdéséhez, mert álláspontunkat súlyosan félreértették. Ha az anyaság védelmét a szülési szabadság meghosszabbításával akarjuk megerősíteni, nem szabad elfeledkeznünk arról, hogy annak 18 hétre növelése, amelynek csak egyharmada esne egybe a szülés után kötelezően kiveendő hat héttel, az anya és a gyermek egészségének jobb védelmére irányuló célkitűzés ellen hatna.

Ezért, véleményünk szerint, a legjobb megoldás a kötelező hat hét, ikerszülés és szoptatás esetére pedig 20 hétre történő növelés lenne. Ne felejtjük el a munkahelyi felvétel és az előléptetés problémáját, amellyel a nők már a terhesség ideje alatt szembesülnek.

Ami az életkort illeti, abszurd lenne azt kívánni, hogy az apák ugyanazt a szabadságot vegyék ki, mint a várandós nők. Természetesen, Elnök asszony, a férfi meddőség növekedése Európában aggasztó, de véleményem szerint nem annyira, mint a férfiak és a nők között a családi felelősség megosztása tekintetében továbbra is meglévő egyenlőtlenségek, mivel ezeknek az egyenlőtlenségeknek tudható be, hogy sok nő úgy dönt, hogy nem vállal gyereket. Ezen túlmenően, Európa demográfiai problémáját nem fogjuk megoldani a túlzott védelem biztosításával, mivel ez csak foglalkoztathatatlaná tenné a nőket.

Edite Estrela, előadó. – (PT) Elnök asszony, Biztos úr! Megbotránkoztatott az Európai Bizottságnak az apasági szabadságra vonatkozó javaslatommal kapcsolatos álláspontja. Ez egy konzervatív és elfogadhatatlan álláspont, amelynek semmi köze a realitáshoz.

Biztos úr! Én nem a szülői szabadságról, hanem az apai szabadságról beszéltem. Ez két nagyon különböző fogalom.

Ha az apasági szabadság nem tartozik ennek az irányelvnek a hatálya alá, miért javasolta a Bizottság a jogalap kiterjesztését, és miért nem alapul kizárólag az egészségvédelemre vonatkozó 137. cikk? Miért hivatkozik a Bizottság az EK-Szerződésnek a férfiak és nők esélyegyenlősége előmozdítására vonatkozó 141. cikkét?

Biztos úr, valamint az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja tagjai! Az anyaság és az apaság kiemelkedő társadalmi értéket jelent, amelyeket tisztelni kell és össze kell fogni. A szóban forgó irányelvben benne foglaltatik, hogy az apasági szabadságot és az anyasági szabadságot össze kell fogni. A gyermekekre kell gondolnunk, Biztos úr! A gyermekek jólétére kell gondolnunk, mert ha zsenge koruktól az apjuk és az anyjuk támogatja őket, fizikai és pszichológiai fejlődésük jelentős mértékben javítható.

Ezen túlmenően, Biztos úr, lehetetlen, hogy ne tudná, hogy az apasági szabadság már sok tagállam nemzeti jogszabályaiban létezik. A Bizottság tulajdonképpen igyekszik távol maradni a tagállamokban már létező valóságtól?

Nagyon meglepett ez az álláspont, Biztos úr. Az emberek pontosan azért állnak olyan távol tőlünk, mert az európai intézményeknek semmi közük sincs a valósághoz. Pontosan ez az oka a nagyarányú a tartózkodásnak.

Okot kell adnunk a polgároknak, hogy elmenjenek szavazni. Ennek következtében, Biztos úr, olyan jogszabályokat kell elfogadnunk, amelyek segítik őket. Ha látják, hogy az Európai Parlamentben hozott döntések javítanak az életükön, bizonyára több okuk lesz arra, hogy a jövő hónapban elmenjenek szavazni.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra május 6-án, szerdán, déli 12 órakor kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Zita Gurmai (PSE), írásban. – Az egyenlő bánásmódnak még a válság idején is a politikai napirend kiemelt kérdésének kell lennie. Hosszú távon a nők fognak szenvedni a jelenlegi válságtól, és a munkanélküliség második hulláma őket fogja sújtani. Kezelnünk kell majd ingatag szociális és gazdasági helyzetüket, a zsonglörködve folytatott pénzszerzés növekvő akadályával és a nevelési kötelezettségekkel. Ilyen körülmények között nem engedhetjük meg, hogy a nőket megfosszák jogaiktól.

Az önálló vállalkozói tevékenység a nők számára nagyon fontos, mivel sokat segíthet a munkanélküliség elkerülésében, illetve a szakmai és a családi élet jobb összeegyeztetésében. Ily módon a nők kezében lenne egy hatékony eszköz, amellyel hozzájárulhatnának a gazdasági fejlődéshez. A nőknek egyenlő esélyekkel kell rendelkezniük az önálló vállalkozói tevékenység megkezdéséhez és vállalkozások alapításához; a szülési szabadság rendszerének biztosítása kell, hogy az ellátásból az önállóan vállalkozó nők ugyanúgy

részesüljenek, mint az alkalmazotként foglalkoztatott munkavállalók. Ezzel párhuzamosan döntő fontossággal bír a várandós, gyermekágyas vagy szoptató nők biztonsága és egészségvédelme.

Ez nemcsak abban segíti Európát, hogy ne tűnjön el munkaerőpiacról a női tehetség és jelenlét, hanem hozzájárul a jelenlegi demográfiai kihívások elleni küzdelemhez, valamint a gyermekek egészséges fizikai, érzelmi és mentális fejlődéséhez is.

Rovana Plumb (PSE), írásban. – (RO) Szociáldemokrataként és édesanyaként támogatom az irányelvet, mivel a következő kérdéseket érinti: a várandós munkavállalók, a gyermekágyas vagy szoptató nők egészsége és biztonsága, egyenlő bánásmóddal kapcsolatos kérdések, valamint az ugyanarra, vagy annak megfelelő munkahelyre való visszatérés joga, a szakmai előmenetelhez való jog, a szabadság és a munkaszerződéshez fűződő jogok szabályozása, vagy a szülési szabadság idejére nagyvonalúbb pénzügyi támogatás biztosítása.

Jelenleg a szülési szabadság időtartama változó, az egyes tagállamokban érvényes 14 héttől a másokban érvényes 28 hétig terjed. Egyes esetekben tulajdonképpen 52 hét is lehet, de arra csak a juttatás egy részét biztosítják. Ezért úgy gondolom, hogy a szülési szabadság meghosszabbításának, illetve az ezen idő alatt biztosított juttatások emelésének lehetősége megfelelő módszer a nők egészségének is biztonságának javítására, ugyanakkor lehetővé válik számukra a szakmai és a családi élet közötti egyensúly megteremtése, ezzel is előmozdítva a nők és a férfiak munkaerő-piaci esélyegyenlőségét.

A munkahelyi stresszes körülmények kihatással lehetnek a várandós vagy gyermekágyas nő mentális állapotára. Ezért preventív megközelítést kell alkalmaznunk, amely megfelelő kockázatértékelés biztosítását teszi lehetővé a munkahelyen.

17. A munkaidő szervezése (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a munkaidő-irányelvvel foglalkozó egyeztetőbizottság parlamenti küldöttsége elnökének beszámolója [2004/0209(COD)]

Mechtild Rothe, az egyeztetőbizottságba delegált parlamenti küldöttség elnöke – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Mint tudják, a munkaidő-irányelvvel foglalkozó egyeztetőbizottság munkája eredménytelenül zárult. Ilyen esetben az eljárási szabályzat 65. cikkének (5) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az egyeztetőbizottságba delegált európai parlamenti küldöttség elnökének a plenáris ülésen beszámolási kötelezettsége van. Ennek alapján most röviden ismertetem a munkaidő-irányelvvel kapcsolatos tárgyalások menetét.

Több háromoldalú egyeztetést és az egyeztetőbizottság három ülését követően, az utolsó ülésen, röviddel éjfél után – a határidő lejárta előtt röviddel – egyértelművé vált, hogy lehetetlen megállapodásra jutnunk. Az Európai Parlament delegációja 15 igen szavazattal, öt tartózkodással és ellenszavazat nélkül meggyőző többséggel leszavazta a Bizottság utolsó egyeztetési kísérletét. Ezt a javaslatot a valódi kompromisszum alapjaként nem fogadtuk el. Ezzel egy időben a szomszédos teremben ülésező Állandó Képviselők Bizottsága is elutasította ezt a javaslatot. Egy 2009. április 29-i keltezésű levélben az egyeztetőbizottság két társelnöke arról tájékoztatta a Parlamentet és a Miniszterek Tanácsát, hogy az EK-Szerződés 251. cikkének (5) bekezdésében meghatározott határidőig nem sikerült megegyezniük az együttes szövegtervezetről.

Nagyon sajnálom, hogy a két intézménynek nem sikerült megteremtenie a megegyezés alapjait. Ugyanakkor, ha figyelembe vesszük a három vitatott témakört – a heti munkaidőre vonatkozó kívülmaradási záradékot (opt-out), az ügyeleti idő feltételeit, és az egy munkavállalóra vonatkozó többszörös szerződések ügyét –, olyan nagyok voltak a véleménykülönbségek, hogy lehetetlen volt olyan megoldást találni, amely összhangban lett volna az Európai Parlament 2008. december 17-i állásfoglalásával.

Főleg a Tanácsnak nem sikerült egy tapodtat sem előrelépnie az opt-out tekintetében. A Parlament több olyan kompromisszumot is javasolt, amely a munkaidővel kapcsolatban nagy rugalmasságot biztosított volna a munkaadóknak. A Parlament különösen nagy együttműködést tanúsított az ügyeleti idő kérdésével kapcsolatban, mivel a tagállamok többsége, ebben az esetben kilenc, csak ezzel kapcsolatban alkalmazza az opt-out intézményét. Ugyanakkor a Tanácsban a blokkoló kisebbség az eltérés bevezetésére tett minden kísérletet megakadályozott. Még az opt-out megszüntetésére vonatkozó javaslatot sem fogadták el.

Az ügyeleti idő kapcsán az Európai Községek Bírósága egyértelművé tette, hogy az ügyeleti idő munkaidőnek számít. Még az ügyeleti idő inaktívan eltöltött részét sem lehet részben vagy teljesen pihenőidőnek tekinteni, ahogy azt a Tanács szerette volna. A parlamenti küldöttség számára az is nyilvánvaló volt, hogy szükség van az ügyeleti időre, amikor megkövetelik a munkavégzés folyamatosságát. A Tanács nem volt hajlandó elfogadni

ezt a korlátozást. Mi lett ennek az eredménye? Ha egy pincér egy üres étteremben ücsörög, akkor az inaktív ügyeleti időnek számít, amely másmilyen elbírálás alá esik. Ilyen helyzet nem állhat elő. A Parlament rugalmasan közelítette meg az ügyet, és támogatta azt a javaslatot is, amely munkavállalónként, nem pedig szerződésenként maximálta 48 órában a munkaidőt. Ebben az esetben még abban sem tudtunk megállapodni, hogy ez az alapelv szerepeljen az egyik preambulumbeközlésben.

A parlamenti delegáció számára egyértelmű volt, hogy a munkavállalók kárára megszülető rossz kompromisszum rosszabb annál is, ha nem születik megegyezés. A Parlament több javaslatot is benyújtott a Tanácsnak, mígnem úgy éreztük, hogy tovább már nem mehetünk. Ugyanakkor a Tanácsban volt egy olyan csoport, amely semmilyen módon nem volt hajlandó a kompromisszumra. Úgy gondolom, hogy volt olyan pont, amikor a Bizottság benyújthatott volna olyan javaslatokat, amelyek nagyobb egyensúlyt teremthettek volna a Tanács és a Parlament álláspontja között.

Ebben a parlamenti ciklusban a Parlament 389 jogi aktust fogadott el az együttdöntési eljárás keretében. Ezek közül 24-ről harmadik olvasatban, sikeres egyeztetést követően született megegyezés. Ez egyértelműen jelzi, hogy az intézmények közti együttműködésnek van kultúrája. Az Amszterdami Szerződés hatálybalépését követően a munkaidő-irányelv kapcsán fordul elő először, hogy az egyeztetőbizottságnak nem sikerült megegyezésre jutnia. Remélem, hogy az új Bizottság hamarosan új javaslatot terjeszt elő, amely reményeim szerint megállapodáshoz vezet majd.

Végül szeretnék külön köszönetet mondani az egyeztetőbizottság titkárságnak az elvégzett nagyszerű alapozó munkájáért.

Michal SEDLÁČEK, a Tanács soros elnöke. – (CS) Elnök úr, Biztos úr, hölgyeim és uraim! A cseh elnökség nevében szeretném tájékoztatni Önöket a Tanács álláspontjáról a munkaidő-irányelv felülvizsgálatáról szóló tárgyalások befejezésével kapcsolatban. Ahogy azt minden bizonnyal tudják, a Tanács négy hosszú évig tárgyalta az irányelv módosításairól, mielőtt néhány rendkívül bonyolult tárgyalás után sikerült a tartalmat illetően közös álláspontra jutni.

A tagállamok minősített többsége egyetértett abban, hogy a sokat vitatott kívülmaradási záradék (opt-out) nem tűnik el az irányelvből, de annak feltételeit rendkívül pontosan meghatároznák, ami az alkalmazás körét is jelentősen korlátozná. A Tanács szerette volna például az opt-out alkalmazása esetén a maximális heti munkaidőt 78 órától 60–65 órára csökkenteni, és az opt-out betiltását javasolta munkaszerződések esetén, illetve egy évre korlátozta volna azt az időszakot, amelyre vonatkozóan a munkavállalók beleegyezésüket adhatták volna ahhoz, hogy az opt-out rendszere szerint dolgozzanak. A Tanács célja az volt, hogy korlátozza az opt-out alkalmazását a tagállamokban, de főként az, hogy nagyobb védelmet nyújtson az opt-out intézményét alkalmazó munkavállalóknak. A Tanács megítélése szerint irányelvtervezete kiegyensúlyozott volt, nagyobb védelmet nyújtott a munkavállalóknak, és reményei szerint elfogadható lett volna a Parlament számára is, amely a várakozások szerint második olvasatban elfogadta volna azt.

A tavaly decemberi szavazás óta a cseh elnökség nagyon is tudatában van annak, hogy a két intézmény mennyire különböző módon viszonyul az irányelvtervezethez, de a tárgyalási folyamatot nem tekintette a két intézmény közti presztízsharcnak. Ehelyett pragmatikusan, ideológiamentesen és realista módon közelítette meg a témát, figyelembe véve az európai munkaerőpiac realitásait. Vitathatatlan tény, hogy az opt-out intézményét a 27 uniós tagállamból jelenleg 15 alkalmazza. Idén januártól, amikor Csehország átvette az uniós elnökséget, minden szinten komoly tárgyalásokat folytattunk, hogy megteremtjük a kompromisszum lehetőségét a Parlamenttel. A tagállamok a témával kapcsolatban január 13-án, Prágában üléseztek először. A mai napig legalább nyolc háromoldalú egyeztetés zajlott, és három teljes tárgyalási forduló. Ezen a ponton szeretnék köszönetet mondani a Bizottságnak, különösen pedig Špidla biztos úrnak, hogy szakértői segítséget nyújtott, és konstruktívan viszonyult az irányelv megszövegezéséhez szükséges kompromisszum megteremtéséhez. A Tanács szándékában állt a megegyezés és a közös állásponttal kapcsolatos kompromisszum megteremtése, de ennek ellenére nem született megegyezés. Az elmúlt négy hónapban a cseh elnökség rendkívül aktív volt, és feladatának érezte, hogy tárgyalásokat folytasson a Parlamenttel, és kompromisszumos megoldásokat terjesszen a Parlament elé az irányelvvel kapcsolatos különböző témákkal kapcsolatban, hogy a végén sikerüljön a Tanács és a Parlament számára egyaránt elfogadható, megfelelő megoldást találni.

Ma elmondhatom, hogy a Tanács számos engedményt tett annak érdekében, hogy teljesítse a Parlament követeléseit, de ezek nem voltak elegendőek a Parlament számára. A Tanács például hajlandó lett volna elvetni a közös álláspontot és elfogadni a Parlament véleményét, amely szerint minden ügyeleti idő munkaidőnek számít. A Tanács engedményeket tett a munka és a magánélet összehangolásáról zajló vita során a kiegészítő pihenőidő biztosításának határidejével kapcsolatban, a magas rangú munkavállalók

körének meghatározásával kapcsolatban, de említhetnék más példákat is. A Tanács szeretett volna megegyezni a Parlamenttel az opt-out kulcsfontosságú kérdésével kapcsolatban, és kész volt engedni a Parlament követeléseinek, elfogadni másmilyen javaslatait. Például annak megtiltását, hogy a próbaidő alatt lehessen megállapodni az opt-out intézményéről, vagy azt, hogy az opt-out esetében szűnjön meg a heti maximális munkaidő, habár úgy gondoltuk, hogy ezzel a munkavállalók érdekeit sértjük. Készek voltunk az opt-out keretében ténylegesen ledolgozott munkaidő regisztrálásának bevezetésére vonatkozó elképzelés elfogadására is. A Parlament ugyanakkor nem volt hajlandó közeledni a Tanács álláspontjához.

A cseh elnökség nevében mondhatom, őszintén sajnálom, hogy a Parlament nem volt hajlandó a kompromisszumra, és nem volt hajlandó megegyezni az irányelv felülvizsgálatáról, amelyre nem csak a tagállamok, hanem az EU polgárai is öt hosszú éve várnak. A felülvizsgált irányelvről szóló megegyezés hozzájárulna a munkavállalók hatékonyabb védelméhez, segítene megoldani az ügyleti idővel és a pihenőidővel kapcsolatos problémákat, és megteremtene az utat afelé, hogy a tagállamok egyre kevésbé éljenek az opt-out lehetőségével. Ugyanakkor a tárgyalóbizottságokban ülő EP-képviselők körében ezek a javaslatok süket fülekre találtak. Elutasították ezeket a javaslatokat, és elutasították a Tanács ellenjavaslatait is, a Bizottság által felajánlott kompromisszumot is, és ehelyett ragaszkodtak saját ideologikus álláspontjukhoz. Mivel a Parlament nem volt hajlandó tiszteletben tartani a Tanácsban kialakult helyzetet, és a mostani helyzet realitásait, a jelenlegi irányelv marad hatályban. Az opt-out korlátlanul alkalmazható marad, nem lesz ellenőrzés, és a munkavállalók továbbra is akár heti 78 órát dolgozhatnak. Minden valószínűség szerint a Parlament álláspontja következtében szélesebb körben használják majd az opt-out intézményét. Az Európai Bizottságnak ma két másik tagállam jelezte, hogy bevezetné az opt-out intézményét, és ennek következtében csökkent annak a reménye, hogy azt a jövőben eltöröljék. A Tanács ezt szeretne volna megakadályozni, de a Parlament máshogy döntött.

Vladimír Špidla, a Bizottság tagja. – (CS) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Rendkívül sajnálom, hogy a Parlament és a Tanács nem tudott megegyezni a munkaidő-irányelv felülvizsgálatáról szóló tárgyalások utolsó körében. A Bizottság saját hatáskörében mindent megtett azért, hogy megállapodás szülessen, a fő témák mindegyikével kapcsolatban nyújtott be javaslatokat, hogy mindkét törvényhozó testületnek segítsen a végleges verzió kidolgozásában. A végén azonban a Tanács és a Parlament ragaszkodtak a kivételek és az opt-outok jövőjével kapcsolatos eltérő álláspontjukhoz, és ezt a véleménykülönbséget nem lehetett áthidalni.

Megértem és tiszteletben tartom a Parlamentnek azt az óhaját, hogy véglegesen megszűnjön a kivételek alkalmazása. Számomra is ez lenne az ideális megoldás, és ezt a Bizottság 2005. évi irányelv-módosítása is tartalmazta. Ennek ellenére több évnyi tárgyalás után egyértelművé vált, hogy ez az elem nem fogja elősegíteni a Tanáccsal való megegyezést, és a blokkoló kisebbség megakadályozza elfogadását. Túl sok tagállam ragaszkodott ahhoz, hogy egyedi kivételeket alkalmazzon, és megtartsa ezt a rendelkezést az irányelvben. A Bizottság ezért nyújtott be alternatív javaslatokat, hogy erősítse a kivételek alá eső munkavállalók jogi védelmét, amellyel a gyakorlatban a kivételeket gyengítette. A Bizottság szintén javasolta a kivételek alkalmazásának állandó európai és nemzeti szintű figyelemmel kísérését, és javasolta a kivételek együttes alkalmazásának korlátozását, amely csökkentette volna a tagállamok körében azt a hajlandóságot, hogy kivételeket biztosítsanak. Meggyőződésem, hogy ez a megközelítés a gyakorlatban javítaná a munkavállalók helyzetét, és ami még fontosabb, hosszú távon növelné annak lehetőségét, hogy a tagállamok végleg megszüntessék a kivételeket. A Parlament véleménye az volt, hogy a legjobb megoldás az opt-out teljes körű eltörlése. Tiszteletben tartom egy ilyen döntés alapjait, de az én véleményem ettől eltérő.

Ahogy azt több korábbi alkalommal is említettem, az, hogy nem sikerült megegyezni a módosításról, rossz üzenetet közvetít az európai munkavállalók és vállalkozások, az európai intézmények, és tágabb értelemben Európa egésze számára. Először is ez azt jelenti, hogy nem sikerült megoldani a kivételekkel kapcsolatos problémákat, és a kivételeket továbbra is a jelenleg érvényes irányelv rendelkezései alapján fogják használni, anélkül, hogy tudni lehetne, hogy mikor szüntetik meg őket, úgy, hogy csak néhány korlátozás vonatkozik rájuk és minden speciális felülvizsgálat hiányzik. Tudom, hogy Önök közül sokan azzal tiltakoztak, hogy a munkavállalók 65 órát dolgoznának egy héten, és teljes mértékben megértem ezeket az aggodalmakat, de a tény az, hogy a jelenlegi irányelv a heti akár 70 órás munkavégzést is lehetővé teszi. Másodsorban annak ellenére, hogy az Európai Bíróság ügyleti idővel és kiegészítő pihenőidővel kapcsolatos ítéletei változatlanok maradnak, attól tartok, hogy sok esetben a gyakorlatban ez nem jelenti majd azt, hogy munkavállalók nagyobb védelmet élveznének. Több tagállamban vannak olyan ágazatok, ahol gyakran használják az ügyleti időt, és ezek az országok komoly problémákkal néznek majd szembe, amikor be akarják tartani a SIMAP- és Jaeger-ítélet rendelkezéseit. Az eredmény eddig az, hogy egyre több tagállam kezdte el arra használni a kivételeket, hogy ezt a problémát megoldja. Jelenleg 15 ilyen ország van, és attól tartok, hogy mivel most nem született megállapodás az ügyleti idővel kapcsolatban, más eszköz híján még több tagállam használja majd az opt-out intézményét, hogy megfeleljen az Európai Bíróság határozataiban előírtaknak. Ahogy egyre

több tagállam használja az opt-out intézményét, sokkal nehezebb lesz a Tanácsban is megállapodásra jutni a kivételek megszüntetésével kapcsolatban. Harmadsorban a tárgyalások zátanyra futása azt is jelenti, hogy a Tanács által elfogadott, és a kivételek lehetőségével élő európai munkavállalókra vonatkozó egy sor nagyon fontos speciális garancia érvénytelen lesz, és nem lép hatályba. Végezetül elszalasztottuk annak a lehetőségét is, hogy javítsunk a munkát és a családi életet összhangba hozó feltételeken, és tisztázzuk az önfoglalkoztatók különböző kategóriáira vonatkozó fogalmakat. Ugyanakkor mindkét törvényhozó testület meghozta döntését, az egyik legközvetlenebb következmény pedig az, hogy nem vizsgálják felül a kivételek kérdését, ahogyan azt a jelenlegi irányelv megköveteli. Én tiszteletben tartom ezt a döntést. A Bizottság többi tagjával most értékelnünk kell az intézmények döntésképtelenségének eredményeként előállt helyzetet.

Ugyanakkor szeretném megjegyezni, hogy öt évnyi tárgyalást követően, amelynek során több részjavaslatot, és több kísérletet is tettünk a megegyezésre, nem született megoldás. Ez azt jelenti, hogy nem lesz egyszerű olyan új javaslatot benyújtani, amely csoda folytán megoldaná a helyzetet. Ezért szükségesnek tartom azt, hogy a szociális partnerekkel együtt alaposan felülvizsgáljuk a helyzetet. Csak ekkor szánhatja el magát ismét döntésre és cselekvésre a Bizottság.

Hartmut Nassauer, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Először is az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és Európai Demokraták Képviselőcsoportja nevében szeretném leszögezni, hogy nem szolgálja az európai munkavállalók érdekeit az, hogy a munkaidőre vonatkozó jogszabállyal kapcsolatos egyeztető eljárás sikertelen volt, és a korábbi munkaidő-jogszabály továbbra is hatályban marad.

Szeretném azt is elmondani, hogy a tévhit, miszerint ez kizárólag a Tanács hibája lett volna, míg a Parlamentben ülők többsége hős lovagokként feláldozta volna magát a munkavállalók érdekében. A valóság az, hogy mindkét fél hibás. Az az igazság, hogy a Tanács egy tapodtat sem mozdult a kívülmaradási záradék (opt-out) ügyével kapcsolatban, de a parlamenti többség szintén merev volt abban a tekintetben, hogy ragaszkodott ahhoz, hogy csak az opt-out eltörlése esetén lehet megoldást találni. Ennek eredményeképpen a felek úgy haladtak el egymás mellett, mint két hajó a sötétben, az eredmény pedig nem lehetett kérdéses.

Elszalasztottunk egy lehetőséget. Például lehetőség lett volna megteremteni egy olyan európai szabályozást az ügyeleti időre vonatkozóan, amely egész Európában szabályozta volna, hogy az ügyeleti idő munkaidőnek számít, ahogyan azt az Európai Közösségek Bírósága kimondta. Ennek megvalósításához arra lett volna szükség, hogy a Parlamentben a többség egy kicsit elmozduljon az opt-out kérdéssel kapcsolatban, például az opt-out lehető legszigorúbb alkalmazási feltételeinek meghatározásában, és annak szabályozásában, hogy ki dönthet az opt-out intézményéről. Be kellett volna vonni a két érintett felet is. De ez nem történt meg. Az opt-out bármi áron való megszüntetéséhez való ragaszkodás szent tehénne vált. Ez volt a megegyezést elutasító magatartás másik oka, amely miatt nem született új megállapodás. Rendkívül sajnálatos helyzet ez, és – mint mondtam – semmiképpen sem szolgálja a munkavállalók érdekeit.

Alejandro Cercas, a PSE képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök asszony! Habár a hiábavaló kísérletek melankóliát eredményeztek, szeretném megismételni, hogy az opt-out intézményét meg kellene szüntetni, mert azt csupán arra a tízéves időszakra szánták, amely 2003-ban véget ért. Ennek az időszaknak a lejárta pedig rendkívül fontos az emberek egészsége szempontjából, a családi élet és a karrier összehangolása szempontjából, számunkra, hogy olyan megbeszélést folytassunk, amely illeszkedik a fél órával ezelőtti és a az ezután következő megbeszéléshez, hogy betartsuk a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet nemzetközi egyezményeit, hogy az európai szociális jog valósággá váljon, hogy érintetlenek maradjanak a munkavállalók szervezetei, a polgárok pedig továbbra is higgyenek az európai intézményekben.

Amint azt elnökünk is mondta, a megállapodás azért hiúsult meg, mert a Tanács javaslatai mindig visszalépést jelentettek, visszalépést a 19. századi keretek közé, mivel a munkajogot egyszerűen a munkaadó és a munkavállaló közötti kétoldalú kapcsolatnak fogták fel jogok és szabályok nélkül, anélkül, hogy a szabad választáson kívül bármi mást tiszteletben tartottak volna, elfeledve, hogy a munkavállaló és a munkaadó közti hatalmi kapcsolat sosem kiegyenlített.

Ez nem igaz, megtevéstik magukat. A Parlament megtette a tőle telhetőt, mindenféle alternatívát kínált a valódi problémák megoldására, itt azonban ideológiai problémáról van szó. A Tanács nem akarta megszüntetni az opt-out intézményét. A Tanácsban egy kisebbség szerette volna megtartani és állandósítani azt, amit ideiglenesen vezettek be 1993-ban, szerette volna a Parlament szavazatával örökre fenntarthatóvá tenni, csak a reményt és méltóságot hagyva meg nekünk ebben a küzdelemben.

Nem akarták megszüntetni, csak felületesen akarták átdolgozni az opt-out intézményét, amelynek állandósításával az európai szociális jog egyik alapvető eszközét rombolták volna le. Ez az igazság, és nem

igaz, amikor azt mondják, hogy a munkaidő csökkentéséről volt szó, – a Bizottság és a Tanács javaslatai szerint a munkaidő a 78 órát is elérhette volna –, mivel három hónapra 60–65 órát számoltak ki.

Ezért kérem, hogy ne állítsanak valótlan dolgokat. Fejezzék be a közvélemény félrevezetését. Ismerjék el, hogy szerették volna állandósítani azt, ami 1993-ban ideiglenes volt, és ismerjék el, hogy megszokottak szerették volna látni azt, ami korábban kivételesnek számított.

Azt javasolták, hogy legyen ez eltérés, amint az a 20. cikkben is szerepel. Eltérés, nem kivétel: azért, hogy megszokottak tűnjön. Ugyanakkor a javaslat nem volt egyéb, mint nyílt szembeszegülés az Európai Bíróság ítéletével. Megfosztotta az orvosokat jogaiktól és munkafeltételeiktől. Még csak meg se közelítették a mi elképzelésünket vagy az Európai Bíróság elképzelését az orvosoknak járó kompenzációs pihenőidő tekintetében. Ez nyílt támadás volt a munkavállalókkal szemben. Sőt mi több, azzal vádoltak minket, hogy mindezt a választási időszakban tesszük. Megtiszteltetésnek számít, hogy hallgatunk a polgárookra és a munkavállalókra.

Súlyos társadalmi válságot élünk át, óriási a szakadék intézményeink és a polgárok között. Szerencsére a Parlament nem rogyott térdre a Tanács előtt, és szerencsére, Biztos úr hamarosan egy új Parlament alakul majd itt, és a tagállamok kormányaiban is változások lesznek. Az európai munkavállalók számára megmarad a remény: tartjuk magunkat december 17-i vállalásunkhoz, és tovább fogunk küzdeni, Biztos úr.

(Taps)

Elizabeth Lynne, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony! Tudjuk, hogy patthelyzet alakult ki, de véleményem szerint inkább ne szülessen megállapodás, mint hogy rossz megállapodást fogadjunk el.

Mindig is tudtuk, hogy elkerülhetetlen lesz, de sok időbe telt, míg ezt igazából elismertük. Úgy gondolom, hogy inkább csak arról van szó, hogy egyes parlamenti képviselők határozottnak akartak mutatkozni választóik előtt.

Amikor a Parlament az opt-out megszüntetéséről szavazott, természetesen nem születhetett megállapodás, mivel – ahogy azt már hallottuk – 15 országban alkalmazzák azt.

Én támogatom a 48 órás munkahétre vonatkozó opt-out intézményét a munkaidő-irányelvvel kapcsolatban, amennyiben az önkéntes. A bizottsági ülések során megpróbáltam ezen szigorítani, és biztosítani, hogy az opt-out intézményét ne lehessen a szerződéssel egy időben aláírni, és az opt-out alól is bármikor lehessen kivételt kérni. Ez az, amit a Tanács javasolt. Ez egyaránt fontos a rugalmasság, a munkavállaló és a munkaadó szempontjából. Miért ne túlórázhatna valaki, ha ő maga dönt úgy?

Attól is tartottam, hogy az embereket illegális munkavállalásra is kényszeríthetik, és akkor nem vonatkoznának rájuk az egészségügyi és biztonsági jogszabályok rendelkezései, köztük a veszélyes gépek kezeléséről szóló irányelv.

Sokkal nagyobb problémát jelentenek a többszörös szerződések, és az autonóm munkavégzés meghatározása. Ezekkel sokkal jobban visszaélnék, mint az opt-out intézményét, de a Tanácsnak nem igazán sikerült jelentős előrelépést elérnie ezen a téren, és a Parlament sem erőltette ezt a témát.

Ami az ügyeleti időt illeti, úgy hiszem, hogy mindenfajta ügyeleti időt munkaidőnek kéne számítani. Örültem annak, hogy a Tanács részéről elmozdulás történt ebben a tekintetben.

Ahogy öt évvel ezelőtt, ennek a vitának az elején is elmondtam, semmi mással nem kell foglalkoznunk, csak az Európai Bíróság SIMAP- és Jaeger-ítéletével. Talán így teszünk majd a jövőben, és külön foglalkozunk majd az egészségüggyel.

Végezetül el kell mondanom, örülök annak, hogy megtartottuk a 48 órás opt-out intézményét, különösen az egyesült királyságbeli tűzoltók esetében, akiknek rendkívül nehéz lett volna védelmet biztosítani az opt-out nélkül, és gratulálok nekik a kampányukhoz.

Elisabeth Schroedter, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, tisztelt soros elnök úr, Špidla úr! A választási időszakban szerettünk volna egy olyan munkaidő-irányelvvel előállni Európa polgárai számára, amely minimális egészségügyi és biztonsági előírásokat tartalmaz.

Mi ezzel járulhattunk volna hozzá a munka minőségének javításához. Határozatunk minimális követelményeket állapított volna meg, és ezzel egy időben olyan mértékű rugalmasságot biztosított volna, amely megoldást jelentett volna a kórházak számára. A Tanács viszont több héten keresztül megakadályozta

ezt, így a végén meghiúsult. Sajnos ebben az esetben részben a Bizottság is felelős, mert nem vett részt a megoldás keresésében. A Bizottság javaslatai kíméletlenek voltak a munkajoggal szemben, és olyasmit kérdőjeleztek meg, amit általában minimális jogi normának tekintettek volna. Mi a Zöldek/Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportjában az egyeztetőbizottság jelentős többségével együtt nem voltunk hajlandók a legalizált kizsákmányolás mellett szavazni.

Közismert, hogy a német szociáldemokrata munkaügyi miniszter, Olaf Scholz tanúsította a Tanács részéről a legnagyobb ellenállást. A legkomolyabban állíthatom, hogy egy olyan hosszú távú megoldás érdekében akart kivételeket bevezetni, amely lehetővé tette volna a heti 78 órás munkavégzést. Németországban ő a munkavállalók képviselőjének vallja magát, Brüsszelben viszont úgy viselkedik, mint a Tanács azon tagjainak szószólója, akik szembefordulnak az európai munkavállalók érdekeivel. Olaf Scholz hátba támadta a szociáldemokratákat.

Ilda Figueiredo, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (PT) Elnök asszony! Mi üdvözljük, hogy nem született megegyezés a Parlament és Tanács között a munkaidő szervezéséről szóló irányelvvel kapcsolatban, mert amit most javasoltak, az a munkanapok szervezése és az ügyeleti idő tekintetében a jelenlegi szabályozásnál is rosszabb.

Az Európai Bizottság és a Tanács valójában azt próbálta elérni, hogy még inkább elértéktelenedjen a munka, és szembeszálljanak a szakszervezetek tárgyalási jogával és a kollektív tárgyalással. Ezt azzal érték volna el, hogy olyan – a munkaidő szervezését és megfizetését szabályozó – egyszerű adminisztratív rendelkezéseket engedélyeztek volna, amelyek veszélyeztetik az ügyeleti időt és a pihenőidőhöz való jogot, ami pedig munkajogi szempontból száz éves visszalépést jelentett volna.

Az ügyeleti idő teljes körű megfizetése, beleértve a pihenőidőt is, legyen szó egészségügyi vagy sürgősségi ágazatról, a tűzoltókról, vagy bármely egyéb más területről, továbbra is hatályban marad a jelenlegi jogszabály szerint.

Ezentúl is felhívjuk a közvélemény figyelmét a munkavállalóknak a rossz hírű opt-out intézményével szemben és a munka megfelelő értékelése érdekében folytatott küzdelmére. Továbbra is kiállunk a munkaidő csökkentéséért a fizetések megtartása mellett, amely fontos követelmény a recesszió idején a munkahelyteremtés és a munkanélküliség csökkentése érdekében. Továbbra is támogatjuk a munkavállalók munkahelyi biztonságát és egészségét, illetve a munka és a magánélet összehangolását.

Valódi szociális Európát szeretnénk, amelyről az európai parlamenti választásokat követően sem feledkeznek meg.

Derek Roland Clark, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony! Klaus elnök úr február 18-án azt mondta, hogy az EU felépítése olyan dogma, amely ellentmond a hagyomány tapasztalatának.

A tagállamoknak vannak hagyományai. A maguk módján intézik dolgaikat, a maguk módján dolgoznak. Amikor erre felhívtam a figyelmet az egyeztetőbizottság első ülésén, és megjegyeztem, hogy a tagállamokra nem kellene mindenhol ugyanazt rákényszeríteni, egy képviselőtársam megkérdőjelezte, hogy egyáltalán meg kellett-e volna engem hívni az ülésre. Íme, a demokrácia!

A Biztos úr által azon az estén később előterjesztett dokumentum a következő szöveget tartalmazta: „a munkavállalók preferenciái és szükségletei lehetetlenné teszik a kívülmaradás igénybevételére vonatkozó lehetőség megszüntetése időpontjának meghatározását” – jó hallani egy egyetértő véleményt.

Ahogy Klaus elnök úr is mondta, óriási a távolság a polgárok és az EU választott képviselői között, a tagállamokon belül viszont sokkal kisebb, emiatt pedig az EU antidemokratikus. Egyetértek ezzel, és ragaszkodom ahhoz, hogy jobban képviseljük a polgárokat. Végso soron 2004-ben négy tagállam szeretett volna élni az opt-out lehetőségével, most pedig már 15. Ez nem mond Önöknek semmit? A képviselőknek pedig volt merszük blokkoló kisebbségnek nevezni a 15 országot. A Parlament egyszerűen nem vesz tudomást a helyzettől.

José Albino Silva Peneda (PPE-DE). – (PT) A tárgyalások során két téma emelkedett ki: az ügyeleti idő és a kívülmaradási záradék (opt-out).

Az ügyeleti idővel kapcsolatban azt szeretném mondani, hogy nagyon közel jártunk a megállapodáshoz, de az utolsó pillanatban a Tanács megmagyarázhatatlan módon meghátrált.

Az opt-out intézményével kapcsolatban a Parlament semmiképp sem fogadhatta el annak meghatározatlan általánosítását, mert ez gyakorlatilag a munkaerőpiac deregularizációját jelentette volna.

A tény az, hogy jelenleg 15 ország azért alkalmazza az opt-out intézményét, mert az ügyeleti idő aránya nem fedezi a valós szükségleteket. Az ügyeleti idő rendszere nem megfelelő a valós igények kielégítésére, különösen az egészségügyi szektorban. Ezt a Parlament javaslata megoldotta, és nem lett volna szükséges, hogy ilyen sok ország használja az opt-out intézményét. Ezt a tárgyalások során az elnökség is felismerte.

Teljesen egyértelmű, hogy az opt-out intézményének semmi köze a rugalmassághoz. A rugalmasságot teljes mértékben meg lehet teremteni azzal, ha a referencia-időszakot egy évben állapítjuk meg, amint azt a Parlament 2005-ben javasolta.

A Parlament mindig is küzdött ebben az ügyben, hogy legalább körvonalazódjon az opt-out megszüntetésének időpontja. Ugyanakkor a Tanácsban egy blokkoló kisebbség nem csak, hogy elfogadta az opt-out intézményét, de alkalmazását nem csupán kivételként, hanem szabályként szerette volna elfogadtatni. Emlékeztetném Önöket arra, hogy az opt-out intézményét 1993-ban egyértelműen kivételként fogadták el.

Hölgyeim és uraim, a munkaszerződéseket nem lehet semmilyen más olyan szerződéshez hasonlítani, amelyben a felek egyenlő helyzetben vannak. A munkajog és munkával foglalkozó tudomány ezért létezik Európában már hosszú ideje, mivel már régóta elfogadott, hogy a felek egyike hátrányos helyzetben van, és ezért meg kell védeni.

Egyértelműen rugalmatlan hozzáállásával a blokkoló kisebbség a Tanácsban ennek a védelemnek szeretett volna véget vetni, ami véleményem szerint teljes mértékben elfogadhatatlan mindenki számára, aki kiáll az európai szociális modell alapjait képező alapvető értékek mellett.

Jan Andersson (PSE). – (SV) Elnök asszony! Szeretném megragadni ezt a lehetőséget, hogy köszönetet mondjak az egyeztetőbizottságban dolgozó kollégáimnak konstruktív együttműködésükért. Sajnálatos, hogy nem sikerült megegyezésre jutnunk. Ez a jelenlegi helyzetnek tudható be, amikor is 15 tagállam használja az opt-out intézményét. Semmi kétség afelől, hogy néhány további ország is csatlakozhat hozzájuk, az pedig nem igazán teremt jó helyzetet.

Azt is elmondhatom Önöknek, hogy a tárgyalások során sikerült előrelépést is elérnünk. Ahol az ügyeleti időről van szó munkán kívüli idő helyett, azt előrelépésnek tekintem, mivel ahogy mindannyian mondtuk, az ügyeleti idő munkaidőnek számít. Úgy hiszem, hogy ezen a téren meg tudtunk volna állapodni. Az opt-out miatt azonban nem sikerült a megegyezés. Az egyik oldalon ott volt a Tanács blokkoló kisebbsége, amely semmiféleképpen sem szerette volna feladni az opt-out intézményét, a másik oldalon pedig ott volt – és erről sokszor elfeledkezünk – az Európai Parlamenten belüli jelentős többség, amely nagyon is meg akart szabadulni az opt-out intézményétől, mert annak semmi köze az egészséghez és a biztonsághoz. Mi, parlamenti képviselők mindent megpróbáltunk, és olyan javaslatot tettünk, amely alapján a Tanácsnak kellett volna előállnia egy határidővel. A végén még a következőket is hajlandók voltunk mondani: „Egyszerűen kitűzzük a további tárgyalások időpontját, és azt, hogy mikor álljunk elő a végső dátummal.” A Tanács viszont még ezt sem volt hajlandó elfogadni. Ezt követően lehetetlen helyzet állt elő. Nem az volt a helyzet, Sedláček úr, hogy a Tanács elfogadta volna a Parlament által az opt-out intézményével kapcsolatban meghatározott összes feltételt. Amikor az utolsó napon elkezdtek a tárgyalásokat, többé-kevésbé minden javaslatot elutasítottak. Megerősíthetem, hogy a többség támogatná az opt-out eltörlését. Nagy a többség a Parlamentben, és a Tanácsban is többség van ezzel kapcsolatban, de sajnos a tanácsi kisebbség dönthet úgy, hogy maradnia kell az opt-out intézményének. Ez nem kielégítő. Remélem, hogy a Bizottság ismét előveszi majd az ügyet, az emberek elfogadják felelősségüket, és az új javaslat alapját az képezi majd, amiről ez az irányelv szól, ami nem más, mint a munkavállalók egészsége és biztonsága, és ezt követően az opt-out intézményét fokozatosan meg kell szüntetni.

Bernard Lehideux (ALDE). – (FR) Elnök asszony! A Parlament és az előadó arra kényszerültek, hogy visszautasítsanak egy igen rossz kompromisszumos megoldást; szerencsére ez megtörtént. Delegációnk hű maradt a plenáris ülésen igen nagy többség által elfogadott állásponthez, amely a törvényes munkaidőt illető mentességek végleges felszámolását követelte.

Azonban az igazsághoz az is hozzátartozik, hogy a Parlament egymaga volt az, aki előrelépést kívánt tenni. Az európai polgárok képviselői pártérdekeket félresöpörve próbálták felszámolni a kívülmaradási záradék (opt-out) anakronisztikus intézményét. Egyedül mi voltunk azok, akik valódi kompromisszumos megoldást vetettünk fel, amelyet mind a Tanács, mind a Bizottság teljes egészében figyelmen kívül hagyott. A Tanács

és a Bizottság letette voksát azok mellett, akik mereven elzárkóznak az európai dolgozók jogaira vonatkozó minden előrelépéstől.

Ön, a Tanács soros elnöke, nyilvánvalóan elérte célját. A Bíróság szerint az összes ügyeleti idő munkaidőnek tekintendő, ezen a téren tehát az Ön álláspontja nem csorbult. Az Ön számára fontos opt-out a gyakorlatban még mindig működik, mivel a haladással szembeni ellenállás keresztülvitte akaratát. A júniusban megválasztott új képviselőknek most az eddiginél is jobban kell küzdeniük a felülről lefelé haladó társadalmi normaharmonizációért.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL). - (EL) Elnök asszony! A Tanács és a Bizottság egyaránt vétkesek abban, hogy nem értünk el kompromisszumot, ennek oka pedig egyszerű: Ön egy olyan megegyezést akart mindenáron elérni, amely véglegesen fenntartja az opt-out intézményét. Azzal, hogy a Nagy-Britanniának 1993-ban kivételes jogosultságként tett engedményből végleges és munkaerő-ellenes rendeletet szándékozott kovácsolni, nemcsak minket, hanem több millió dolgozót is meg akart alázni és be akart csapni. Szerencsére az Európai Parlament jelentős többsége nemet mondott erre. Akinek kétsége lenne afelől, hogy ki felelős a történetekért, elég ha meghallgatja a cseh elnökség képviselőjének beszédét: dogmatikus neoliberalizmus, keményvonalas ideológia, arrogancia és az európai polgárokat becsapni hivatott ócska trükkök.

Špidla úr, nem áll jogában az Európai Bíróság határozatait önkényesen értelmezni és alkalmazni. Az Európai Községek Bírósága esetjogát köteles alkalmazni és jogsértési eljárást kell indítania azon tagállamok ellen, amelyek évek óta nem alkalmazzák a Bíróság ítéleteit. Nem hivatkozhat arra, hogy azért nem teszi ezt, mert felül akarja vizsgálni az irányelvet. Egy dolgot meg kell, hogy értsen: a Parlament semmi szín alatt nem fog belemenni olyan kompromisszumba, amely meghagyja az opt-out lehetőségét.

Edít Bauer (PPE-DE). - (SK) Kezdetben reménykedtünk, hogy meg tudunk egyezni az átdolgozott munkaidő-irányelvről. Sajnos ez nem így történt, ami rendkívül sajnálatos. Legalább két oka van annak, amiért mindez nem volt szerencsés üzenet szavazóink felé most, a választások előtt. Az első ok az új tagállamokban zajló érdekes és váratlan fejleményekhez kapcsolható.

Néhány, főként kelet-ázsiai országból származó befektető nemcsak a kelet-ázsiai munkamorált próbálja meghonosítani, amivel szemben a munkavállalók jogi védelmet keresnek, hanem egy új jelenséget is bevezettek a munkaerőpiacra: a hazai dolgozókat kelet-ázsiai munkaerővel akarják lecserélni, akik más munkakultúrához és korlátlan munkaidőhöz szoktak. A jelenlegi válsághelyzetben, az elharapódzó munkanélküliséggel a munkáltató és a munkavállaló közötti kiegyenlített erőviszony egyre súlyosbodik. Ezért a munkaidő keretek közé szorítása – a dolgozók szabad jogainak figyelembevételével – egyre sürgetőbbé válik.

A második probléma, amelyre eddig nem sikerült megoldást találni, és amelynek komoly következményei vannak a tagállamokban is, az ügyeleti idő kiszámítása. A jelenlegi helyzetben az opt-out intézményét találjuk az egyetlen megoldásnak. Szerettük volna ezt elkerülni, de az opt-out nélkül az alapellátást sem tudnánk biztosítani. Elnök asszony, nem akarok ujjal mutogatni, de remélem, hogy a választást követő ciklusban kielégítő megoldást találunk erre az égető problémára.

Roberto Musacchio (GUE/NGL). - (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! A munkaidő-irányelv kudarcra volt ítélve. Ahogy az ma már elhangzott, a Tanács provokatív hozzáállással figyelmen kívül hagyta a parlamenti szavazás eredményét, és ez évekkel később, második olvasatban megismétlődött. Mi ezzel a szavazási eredménnyel képviseljük álláspontunkat a szavazók felé – és ezt hangsúlyoznom kell Lynne asszonynak –, hiszen mandátumunkat ők adták a kezünkbe.

A szélsőséges gondolkodásmód tárgya az, ami igazán aggasztó. A Tanács mind az opt-out intézményét, mind az éves munkaidő kiszámítását szeretné változtatlanul hagyni. Szeretném felhívni a Biztos úr és a Tanács figyelmét arra, hogy a 78 órás munkahét eléréséhez a Tanács által védett szövegben szereplő pihenőidő bevezetésének elhalasztása szükséges. Ez tehát rosszabb helyzetet idéz elő, mint az előző irányelv. Az igazat megvallva nehéz megérteni, hogy a Tanácsnak mi az elképzelése a munkáról és a munkakörülményekről, vagy éppen a szakszervezetekről és a szerződésekről.

Ha továbbra is ragaszkodunk az opt-out alkalmazásához, ha nem azon ügyködünk, hogy harmonizáljuk a munkakörülményeket, akkor nem Európáért dolgozunk, hanem ellene. Másképp megfogalmazva, olyan körülményeket hozunk létre, amellyel gyengítjük Európa társadalmi szerkezetét és megakadályozzuk abban, hogy megoldásokat találjon a jelenlegi válság valós okaira.

Bátran kijelenthetjük, hogy a kudarc miatt egyedül a Tanács viseli a felelősséget. A Parlament megtett minden tőle telhetőt.

Juan Andrés Naranjo Escobar (PPE-DE). - (ES) Elnök asszony! A kudarc elismerése az első lépés afelé, hogy sikert érjünk el. Az egyeztetés valóban meghíúsult, arra azonban van remény, hogy a párbeszéd újra kezdődjön, akár a mai naptól.

A nehézség nem a legfeljebb 48 órás munkahéttől való kivételes esetekben való eltérés gyakorlati megvalósításában rejlett, hiszen éppen ennek elkerülése érdekében kínált a Parlament hosszú átmeneti időszakot. A probléma abból eredt, hogy mindenki teljesen eltérő állásponton volt annak a közösségi szabálynak a megalkotásával kapcsolatban, amely mindenek előtt a munkavállalók egészségéről és biztonságáról volt hivatott gondoskodni. A Bíróság határozatainak megfelelő ügyletidő-szabályozás is problémát vetett fel.

A fő probléma az opt-out tekintetében az én meglátásom szerint az volt, hogy a Tanács ajánlata jogi ellentmondásokba ütközött és legfőképpen, hogy összeegyeztethetetlen volt egy olyan Európa, véleményem szerint, lényegi elemeivel, amely nem tud lemondani – és nem is szabad, hogy lemondjon – társadalmi dimenziójáról anélkül, hogy elveszítené identitását. Teljességgel elképzelhetetlen beiktatni a közösségi jogszabályok közé egy olyan általános érvényű és végleges szabályt, ha az ellentétes a Bizottság ajánlásaival, amely szociálpolitikájában a tagállamokat a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet szabályaihoz való alkalmazkodásra ösztönzi. Létrejöhett volna megállapodás a kivételekre és az általános szabályokra alapozva is, sőt kiaknázhattuk volna a társadalmilag érintett felek közreműködését is, akik – ha függetlenségüket tiszteletben tartjuk – képesek hozzásegíteni az elfogulatlan és hatékony megállapodásokhoz.

Röviden szólva, a Parlament javaslatai olyan megoldásokat vetettek fel, amelyekre a vállalatoknak szükségük van: a munkamennyiséghez igazodó rugalmas munkaidő gondolatát, mert nincs két egyforma szektor, sem egy szektoron belül két egyforma vállalat, és mert arra van szükségünk, és az én országomnak különösen arra van szüksége – mivel sajnálatos módon az Európai Unióban nálunk a legmagasabb a munkanélküliség – hogy vállalataink több munkahelyet teremtsenek és kevesebb munkaerőt bocsássanak el.

Hölgyeim és uraim, én egyike vagyok azoknak, akik meg vannak győződve arról, hogy szociális rendszereink sürgős megreformálásra szorulnak, és azt is vallom, hogy össze lehet hangolni a gazdasági hatékonyságot a társadalmi fejlődéssel, a szabadságot az igazsággal, és pontosan ennek érdekében kell korlátokat és minimális társadalmi normákat felállítanunk minden tagállam számára.

Philip Bushill-Matthews (PPE-DE). - Elnök asszony! Amikor az eljövő generációk megítélik ezt a Parlamentet és a munkaidőről folytatott munkáját, azt gondolom, elképesztőnek fogják tartani azt a magatartást, ahogyan az Európai Parlament képviselői viselkedtek a háromoldalú tárgyalások során. Azt látják majd, hogy a kilencvenes évek elején, amikor a szocialistáké volt a legnagyobb parlamenti párt a Házban, és a tagállamok többségét baloldali kormányok vezették, megszületett egy irányelv, amely bármennyire is jó szándékból fogant, tükrözi a régi szocialista dogmát, miszerint az emberek nem képesek maguk létrehozni a munka és az egyéb tevékenységeik közötti egyensúlyt, és a politikusok mindent jobban tudnak, és persze köztük is az európai politikusok tudnak mindent a legeslegjobban. A jövő generációi azt látják majd, hogy volt valaha egy munkaidő-irányelv, amely sohasem működött.

Az opt-out intézményét ugyan Nagy-Britanniára szabták eredetileg, de fokozatosan 14 másik országnak is alkalmaznia kellett, és, amint azt a cseh elnökség ma bejelentette, legalább további két ország kíván még csatlakozni az előbbiekhöz. Mindeközben a 27-ből 21 ország soha nem tudta az irányelvet megfelelően alkalmazni a nemzeti egészségügyi ellátás terén, ezért a Bizottság reformjavaslatokat tett.

Van tehát egy irányelvünk, amit lehetetlen alkalmazni, és mi erre a Parlament reakciója? Az, hogy a polgárok tévednek, a tagállamok tévednek, a Bizottság is rosszul látja a dolgot, és hogy mindenkit bele kell gyömöszölni ebbe az egy méretre készült kényszerzubonyba, ami igazából senkire sem jó. Érthető módon a Tanács nem adta be a derekát, hiszen csakúgy, mint az Európai Parlament képviselőit, a tagállamok kormányait is azért választották, hogy lehetőséget teremtsenek a polgárok számára, nem pedig azért, hogy a szabadságukat korlátozzák. Ők azonban emlékeztek arra, amiről néhány európai képviselő megfélemedezik.

Ezért az opt-out megmaradt és vele a problémák is, amelyek immár a következő ciklusra megválasztott európai parlamenti képviselőkre hárulnak. Csupán abban reménykedem, hogy az új kollégák, bármelyik frakcióban üljenek is, ésszerűbben fognak viselkedni és bebizonyítják, hogy odafigyelnek az emberekre, nem pedig diktálnak nekik, és az egész irányelvet a kukába dobják, tiszta lappal kezdenek, nem pedig az opt-out intézményét próbálják eltörölni.

Jacek Protasiewicz (PPE-DE). – (PL) Elnök asszony, Biztos úr! Tényként megállapítható, hogy a munkaidő-irányelv módosítását érintő öt éves intenzív erőfeszítést követően kudarcba fulladt kísérleteinket

ma lezárjuk. A Parlamentnek nem sikerült megállapodást kötnie a Tanáccsal, sem olyan új és jobb jogszabályt alkotnia, amely kedvezőbb munkakörülményeket biztosít a dolgozóknak, ideértve a munkavállalói beleegyezéssel jóváhagyható legmagasabb heti óraszám 78-ról 65 órára történő csökkentését.

Sajnálatos kell megállapítanom, – és ebben eltér a véleményem az előttem felszólalóktól, főként az ülésterem bal oldalán elhelyezkedőkéktől – hogy a kudarcért való felelősség nagy része a Parlamentre hárul, mivel irreális tárgyalási stratégiát folytatott. Európa sok országában ismert a közmondás: „a jobb sokszor a jó ellensége”. Sajnos a tárgyalások során megfigyeltem, hogy sok, főként a terem bal oldalán ülő képviselőtársam teljességgel megfedkezett erről a népi bölcsességről.

Egy gondolatot még hozzáfűznék, bár ettől nem leszek boldogabb. Emlékeztetném a Parlamentet, hogy az egyeztetőbizottság első ülésén javasoltam a kompromisszumkészséget, valamint annak felismerését, hogy – mivel a legtöbb tagállamban a munkavállaló jóváhagyásával rugalmas elvek szerint szervezik a munkaidőt már évek óta –, radikális változtatások elérésére nem lehet számítani, és ezek erőltetése a tárgyalások megakadásához vezethet. Sajnos pontosan ez történt, és attól tartok, hogy már a választások előtti kampányokra, nem pedig a dolgozók érdekeire való tekintettel alakították így az eseményeket.

Stephen Hughes (PSE). – Elnök asszony! Kifejezetten furcsállom, hogy a Tanács a Parlamentet tartja vétkesnek a tárgyalások sikertelenségeért. A Parlament folyamatosan aktív volt, és a Parlament tette meg az összes kompromisszumos javaslatot. Később a nap folyamán, a Bizottság is előállt egy kompromisszumos javaslattal, de a Tanács egy jótányit sem engedett, tehát nem a Parlamentet kellene vádolni a sikertelenség miatt.

Ma este Philip Bushill-Matthews a munkavállalók szabad választásáról beszél – arról, hogy mindenki szabadon eldönthesse, mennyit dolgozik. Nos, Philip, nézze meg, mi a helyzet az Egyesült Királyságban, abban a tagállamban, ahol az általános opt-out a legrégebben működik. Az európai munkaerő-felmérés szerint 3,5 millió munkavállaló dolgozik, több mint heti 48 órát rendszeres gyakorisággal. Ugyanezen felmérés szerint 58%-uk – csaknem 60% – szeretne kevesebb mint heti 48 órát dolgozni. A 3,5 millióból 2,2 millió nem kap díjazást a heti többletmunkáért. Nem ment el az eszük, viszont nyilvánvalóan arra kényszerülnek, hogy ledolgozzák ezeket az órákat, és olyan helyzetbe kerültek, hogy túlórázniuk kell. Valójában az opt-out csak erre jó.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) A Tanács elhatározta, hogy véglegesen megtartja az opt-out intézményét és ezzel a munkahét meghosszabbításának lehetőségét, és e tekintetben semmilyen rugalmasságot nem mutatott.

Az ügyeleti idő problémája főként a közalkalmazottakat és közülük is az egészségügyi dolgozókat érinti, ahol a munkaidő meghosszabbítása nem csupán rosszabb munkakörülményeket eredményez az orvosok és az ápolók számára, hanem a betegek egészségét és biztonságát is fenyegeti, amihez az orvosi műhibákért való polgári jogi felelősség problémája is társul. A szabad választás lehetősége a lengyelországi Radom városában lévő kórházban azt jelentette, hogy a kórház senkit nem alkalmazott, aki nem egyezett bele az ott felállított szabályokba. A szabad választás lehetősége a gyakorlatban tehát nem létezik.

Az ügyeleti idő aktív és inaktív részekre osztása azzal jár, hogy a munkáltató szolgálatában eltöltött időt pihenőidőnek lehessen titulálni, holott ezzel az idővel a munkavállaló nem rendelkezik szabadon, hiszen a munkahelyén kell, tartózkodjon. A gyakorlatban tehát a munkavállaló idejének eltulajdonításáról van szó. Semmi sem indokolja, hogy olyan megoldásokat alkalmazzunk, amelyeket ártalmasnak ítélnék meg.

Jan Cremers (PSE). – (NL) Elnök asszony! Annak idején, 1817-ben egy, a szociális értékrendet magáénak valló brit vállalkozó, Robert Owen a nyolcórás munkanap bevezetése mellett érvelt. Az ő értelmezése szerint a mindenki számára elérhető jólét akkor valósítható meg, ha az emberek nyolc órát dolgoznak, és a munkát jól megszervezik. Akkor, éppen 125 évvel ezelőtt kapta a kezdő lökést az a kezdeményezés, amely alapján az Egyesült Államokban bevezették a nyolcórás munkanapot. Az Európai Közösség egyik demokratikus elveken alapuló meggyőződése, hogy a munkahét hozzájárul az emberi méltósággal összeegyeztethető élet kialakításához. Szerencsére az elmúlt évtizedekben e meggyőződés mellé társult a munkával és a gondozással kapcsolatos felelősség megosztására irányuló fokozott figyelem is.

Elnök asszony, ilyen helyzetben szégyen és gyalázat, hogy itt Európában még mindig a munkahét maximális hosszának korlátozásáért harcolunk. Az a munkavállalókkal szembeni elvárás, hogy rendszeresen túlórázzanak és meghosszabbított munkahetet vállaljanak, munkahely-megszüntetésekhez vezet. Több tanulmány tanúsága szerint is igaza volt Robert Owennek abban, hogy a nyolc óránál hosszabb munkaidő a céllal ellentétes hatású. Ebben a munkanélküliséggel küszködő időszakban, a Tanács többsége és a Bizottság kifejezetten rossz irányba indult el.

Michal SEDLÁČEK, a Tanács soros elnöke. – (CS) Hölgyeim és uraim! Érdekes hallgatni ezt a vitát. Szeretnék néhány gondolatra röviden reagálni. Először is egy olyan témát szeretnék felvetni, amiről eddig nem szóltunk, és bizony meg kell említeni. Talán nem igaz az állítás, hogy éppen Európa az a hely, ahol a dolgozók jogait leginkább védik? Azt gondolom, hogy igaz, ezért egész egyszerűen nem felel meg a valóságnak, ha bárki azt állítja, hogy felszámoljuk ezt a védelmet, vagy azt, hogy visszatérünk a XIX. századba. Az intézkedéseket csupán megpróbáljuk a jelenlegi világ gazdasági helyzetéhez igazítani. Nem a XX. században élünk. A XXI. században élünk és dolgozunk – most nem térek ki arra, hogy hány órát – de folyamatosan dolgozunk. Itt van ez a mobiltelefon, vagy a számítógépek. Mindannyian naponta kapunk e-mail üzeneteket, és teljesen szokványos, hogy 24 órán keresztül fogadjuk őket. Mindeközben pedig senki sem számolja ki, hogy hány órát dolgozik valójában. Tehát az a kísérlet, amit megpróbálunk végrehajtani – és valamifajta rugalmasságról is szó van e tekintetben – csupán arra irányul, hogy Európa egészét alkalmasabbá tegye globális versenyben való részvételre.

Igaza volt Nassauer úrnak abban, hogy meg kellene egyeznünk a kérdéses problémákkal, például az ügyeleti idővel kapcsolatban. Ebben a tekintetben a Tanács nagyon is kompromisszumkész volt és megállapodtunk a Parlamenttel, hogy az ügyeleti idő munkaidőnek fog számítani, szemben az ettől eltérő általános állásponttal. A Tanács még javaslatot is tett a Parlamentnek, hogy jelen irányelv csak az ügyeleti időt szabályozza és hagyjuk másokra az opt-out tárgyalását, de a Parlament erre nem reagált. Figueredo úr azt állította, hogy a Tanács javaslataival aláasta a munkavállalók pozícióját, én azonban itt visszatérnék egy alapvető pontra. A Tanács javaslatot tett arra, hogy az opt-out alkalmazása esetén a munkaidő 78 óráról csökkenjen 60-ra vagy 65-re, Cercas úr azonban ezt visszautasította. A Tanács javaslatot tett továbbá az ellenőrzéssel és az opt-out alkalmazásának bevezetésével kapcsolatos korlátozásokra is. A Tanács ebben egyetértett, a javaslat mégsem ment át. Andersson úr talán nem emlékszik tisztán, amikor azt állítja, hogy a Tanács visszautasította a Bizottság kompromisszumos javaslatát. Ellenkezőleg, pontosan a Tanács volt az – a COREPER ülésén –, aki jóváhagyta a javaslatot. Tehát a Bizottság által tett kompromisszumos javaslatot a Tanács elfogadta, a Parlament azonban nem.

Szeretném hozzáfűzni, hogy nem tudom ki kivel folytat párbeszédet az Európai Unió nyilvánosságának képviselői közül. Mi is ezt tesszük, de tőlünk a nyilvánosság nagyobb szabadságot követel. Nem akarja, hogy bárki újabb kötelességeket hárítson rá, és nem akarja, hogy a politikusok beleszóljanak a magánéletébe. Nemsokára elérkezünk a bársenyos forradalom huszadik évfordulójához – az európai kommunizmus bukásának évfordulójához – és az emberek a szabadságuk megvédésével szeretnék megünnepelni ezt az alkalmat. Nem akarnak több rájuk kényszerített szabályt és kötelezettséget.

Hughes úr, azt gondolom elég világosan felvázoltam a beszédemben azokat a pontokat, amelyekben a Tanács készen állt a kompromisszumra, ezért nem helyénvaló azt mondani, hogy a Tanács jöttányit sem engedett. Mivel az előadó megfogalmazta az Európában várható kormányváltásokkal kapcsolatos reményeit, fontosnak tartom elmondani, hogy ha történne is ilyen változás Nagy-Britanniában, nehezen tudom elképzelni, hogy egy konzervatív kormánynak más lenne az álláspontja e tekintetben, mint Brown miniszterelnök kormányának.

Összefoglalásként annyit mondanék még, rendkívül sajnálatosnak tartjuk, hogy nem sikerült megállapodásra jutnunk. De ha továbbra sem hajlandók felismerni a mindennapi valóságot, vagyis, hogy 27 tagállamból 15 alkalmazza az opt-out intézményét, és hogy jelenleg – főként az új tagállamokban – számos szektorban nincs elegendő munkaerő a munkahelyek betöltésére, akkor az opt-out az egyetlen valós lehetőség. Térjünk vissza a témára tíz év múlva, amikor a tagállamokban talán egészen más lesz a helyzet. Először teremtsük meg a tagállamokban azokat a feltételeket, amelyek mellett nem kell az opt-out intézményéhez folyamodniuk, és akkor talán meg is lepődünk, milyen könnyedén érünk el kompromisszumot.

Vladimír Špidla, a Bizottság tagja. – (CS) Hölgyeim és uraim! A vitában olyan érvek hangoztak el, amelyeket már sokszor hallhattunk és jogosan. Ez teljesen természetes, hiszen a vita öt éve tart, és mindnyájunkra hatással volt, ezért szeretném megköszönni azoknak, akik komoly részt vállaltak belőle. A tény azonban az, hogy nem értünk el jó vagy stabil eredményt, ennek a következményeire pedig majd reagálnunk kell. Megjegyezném, hogy a vita az opt-out intézményén és – kisebb arányban – az ügyeleti időn kívül nemigen érintett más témát. Nem vitattuk meg például a kiegészítő pihenőidő kérdését, és nem fordítottunk figyelmet az éjszakai munkát érintő változtatásokra sem. Tulajdonképpen az opt-out és az ügyeleti idő kérdésén messze túlmutató változtatások mind áldozatul estek e két fő problémának. 1993-ban született egy irányelv, amely elfogadta a kivételt. Az irányelv magában hordozta az átdolgozás szükségességét, de nem csupán az opt-out, hanem az irányelv egészének átdolgozását. 2003-ban az Európai Közösségek Bírósága úgy határozott, hogy a munkahelyen eltöltött ügyeleti idő is munkaidőnek számít. A határozatnak megvan a maga logikája, amely számomra egészen egyértelmű. A határozat pillanatától fogva az opt-out alkalmazásáért folyamodó

tagállamok száma jelentősen megugrott, aminek egyszerű oka van. A legtöbb tagállamban a munkahelyen eltöltött munkaidőt nem kezelték tényleges munkaidőként, ezért attól a perctől fogva, hogy normál munkaidőnek számított, a tagállamok elkezdtek az opt-out alkalmazását annak érdekében, hogy megfeleljenek az irányelv előírásainak.

Hölgyeim és uraim, ahogyan már említettem a szituáció összetett, és megvan a maga dinamikája. Az elmúlt öt év mélyreható vitái során minden megoldási lehetőséget nagyon aprólékosan feltérképeztünk. Azt hiszem, hogy a vitában azonban még nem jutottunk végleg dűlőre, és fontos, hogy újabb megoldásokat keressünk, mert a jelenlegi helyzet nem megfelelő. Hogy miért nem, annak több oka is van, és ezek messzebb mutatnak, mint az ügyeleti idő (amelyet egyébként magam is a kérdés legfontosabb aspektusának tekintek) vagy az opt-out, amely kétségkívül szintén jelentős probléma. Ezek közé az okok közé sorolható az éjszakai munka, a kiegészítő szabadság és számos más olyan probléma, amelyet fel lehetne és – nézetem szerint – fokozatosan fel is kellene dolgozni annak érdekében, hogy a munkahelyi biztonság és egészségvédelem jobban érvényesüljön, hiszen ez az irányelv éppen a munkahelyi egészséggel és biztonsággal foglalkozik. A munkaidő szervezésének kérdése, amely szintén ezen az irányelven keresztül jut kifejezésre, nem csupán az általános érvényű aspektust, hanem ezt a konkrét aspektust is magában foglalja.

Hölgyeim és uraim, a két jogalkotó szerv öt éven át tartó komoly vita után sem tudott egyetértésre jutni. Nem tudtunk előrelépni, ezért más utat kell találnunk. A Bizottság a maga részéről készen áll erre és várja a további fejleményeket.

Mechtild Rothe, Az Európai Parlament egyeztetőbizottsági delegációjának elnöke. – (DE) Elnök asszony! Engedje meg, hogy tegyek néhány rövid, de általam szükségesnek tartott megjegyzést.

A Tanács soros elnöke, Sedláček úr tudomásunkra hozta, hogy a Tanács a múlt hét elején elfogadta a javaslatot. Határozottan ki kell jelentenem, hogy a háromoldalú megbeszélésen részünkre nyújtott tájékoztatás ettől eltérő volt. Mi azt az információt kaptuk, hogy a bizottsági javaslat nem kerül elfogadásra, a próbaidőszakban nem lesz lehetőség az opt-out alkalmazására, és a hat hónapos időszakot sem fogadják el. Azt is egyértelművé tették, hogy az ügyeleti időt nem fogják a munkaidő szükségszerű folytatásának tekinteni. Ezenkívül elmondták nekünk azt, ami itt is elhangzott, hogy hajlandók a megegyezésre. A Parlamentnek nem ez volt az álláspontja. Szeretném egyértelművé tenni, hogy megkaptuk ezt az információt. A probléma az lehet, hogy Ön később, csak éjfél után érkezett, de az információt megkaptuk.

Második megjegyzésem arra vonatkozik, amit Bushill-Matthews úr sugalmazott, miszerint a tárgyalások elfogultak és egyoldalúak. Szeretnék egy dolgot elmagyarázni. Az előadó, Cercas úr, a Bizottság elnöke, az ellenzéki előadó, Silva Peneda úr az Európai Néppárt (Keresztény Demokraták) és az Európai Demokraták részéről és jómagam a tárgyalási delegáció tagjai voltunk. Minden egyes kérdésben egyetértettünk. A Parlament belső iránymutatása biztosítja azt, hogy képviselőcsoportom ne legyen többségben az egyeztetőbizottságba küldött delegációban. Az eredmények egyértelműek voltak: 15 szavazat mellette, ellenszavazat nem volt, ötön tartózkodtak. A mai vitán kiderült, hogy a Parlament jelentős többsége is ezen az állásponton van. Nem szeretném, ha bárki is azzal a gyanúval térne haza, hogy a tárgyalások elfogultak voltak.

Elnök. – A vitát lezárom.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Csaba Óry (PPE-DE), írásban. – (HU) Tisztelt Elnök Úr, tisztelt képviselőtársaim!

A munkaidő-irányelv módosítását célzó jogalkotási eljárás kudarca sajnálatos, és azt mutatja, hogy a munka világát érintő egyik legfontosabb kérdésben hiányzik az egyetértés a Tanács és az Európai Parlament között. Az EP két olvasata által megerősített, a politikai paletta egészén átívelő, bal- és jobboldalról egyaránt támogatott kompromisszumos megoldás elutasítására a Tanács részéről éppen akkor került sor, amikor Európa-szerte egyre több munkahely szűnik meg, a nagyvállalatok sorra jelentik be leépítési terveiket, és az adófizetők pénzéből egyre jelentősebb összegeket kell fordítani a bajba jutott bankok megsegítésére és a gazdasági válság káros hatásainak enyhítésére.

A Tanács makacs ragaszkodása az opt-out intézményéhez ráadásul azzal a káros következménnyel járt, hogy az Európai Parlamenttel lefolytatott egyeztetési eljárás eredménytelensége következtében meghíúsult az orvosok ügyeleti idejének megnyugtató rendezése is, holott e kérdésben az uniós jogalkotók már igen közel jártak a megegyezéshez, és egy kompromisszumos megoldás elfogadásához. A megegyezés ebben sokkal előnyösebb lett volna minden érintett fél számára, mint a jogviták folytatása. Jóllehet az Európai

Bíróság ítéleteinek megalapozottságát senki nem vitatja, mégis furcsa helyzet az, amikor az orvosoknak folyamatosan perelniük kell az intézmények fenntartóit ahhoz, hogy jogaikat érvényesíteni tudják.

Elszomorító az, hogy a Tanács egy ilyen gazdasági és társadalmi feszültségekkel terhes évben, mint amilyen 2009, nem mutatott hajlandóságot az egyik legfontosabb kérdés a munkaidő-szabályozás uniós szintű rendezésére.

18. Napirend: lásd a jegyzőkönyvet

19. A közúti fuvarozásban utazó tevékenységet végző személyek munkaidejének szervezése (vita)

Elnök. - A következő napirendi pont a Marie Panayotopoulos-Cassiotou által a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság nevében a közúti fuvarozásban utazó tevékenységet végző személyek munkaidejének szervezéséről [COM(2008)0650 - C6-0354/2008 - 2008/0195(COD)] készített jelentés (A6-0120/2009).

Marie Panayotopoulos-Cassiotou, előadó. – (EL) Elnök asszony! A 2002/15/EK irányelv valóban átdolgozásra szorult, és az Európai Bizottság a kötelező jelentéstétel után előterjesztette az ágazat megsegítésére alkalmas módosító javaslatát a dolgozók egészségügyi állapotának és biztonságának javítása és ezzel párhuzamosan az egészséges versenyszellem előmozdítása érdekében. A Foglalkoztatási és Szociális Bizottság elfogadta a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság véleményét, és ajánlásom ellenére elutasította a Bizottság javaslatát, azaz nem járult hozzá az önfoglalkoztató gépjárművezetők irányelv alóli mentesítéséhez. Fel kell hívnom a figyelmet arra, hogy a 2002-es irányelv rendelkezése szerint 2009. március 23-tól az önfoglalkoztató gépjárművezetők is az irányelv hatálya alá tartoznak. A fejlemények a közúti szállításról szóló irányelv körül kialakult vitával kapcsolatos benyomások és izgalmak miatt valós tartalmuktól eltérő színben tűnnek fel.

Ami a vezetési idő és a pihenőidő közötti egyensúlyt illeti, nagy előrelépést tettünk 2002 óta, hiszen az 561/2006/EK rendelet, amely 2007-ben lépett hatályba, minden kamionvezetőre vonatkozóan biztosítja a vezetési idő és a pihenőidő közötti megfelelő egyensúlyt.

Éppen ezért az önfoglalkoztató gépjárművezetők bevonása a munkaidő-irányelv hatálya alá az önfoglalkoztatás fogalmának félreértését jelentené, hiszen az önfoglalkoztató szabadon rendelkezik saját munkaideje fölött. Egy ilyen lépés tehát súlyosan kártékony hatással lenne a kis- és középvállalkozások érdekeire, visszaszorítaná a vállalkozási szabadságot és további adminisztratív terhek generálásához járulna hozzá. Precedenst teremtené a más szektorokban dolgozó önfoglalkoztatók bevonásával kapcsolatos vita megkezdéséhez is, és ezzel korlátozná a munkaidő hossza szabad megválasztásának jogát. Felmerül tehát egy súlyos probléma: ki az önfoglalkoztató, és ki a „kényszervállalkozó”. Köztudott, hogy bizonyos, magukat önfoglalkoztatónak valló személyek valójában nem azok. Az Európai Bizottság javaslatot tett olyan kritériumok megfogalmazására, amelyek alapján a kényszervállalkozók kiszűrhetők. Erre azonban nem lenne lehetőség, mert az ellenőrzés nemzeti szinten történik. Ha tehát egy európai jogszabály lefektetné is, hogy ki a „kényszervállalkozó” és ki nem az, ez a nemzeti szintű szabályok miatt nem válna láthatóvá. Új javaslatainkkal viszont megnyílik a lehetőség annak nemzeti szinten történő meghatározására, hogy kire vonatkozik és kire nem vonatkozik a közúti fuvarozásban utazó tevékenységet végző személyekről szóló irányelv. Továbbá javaslatunkban felkérjük az Európai Bizottságot, hogy fogalmazza újra az irányelv alkalmazásának eredményeit. Felkérem képviselőtársaimat, hogy utasítsák el a javaslatot bizottsági szintre visszajuttató módosítást, és támogassák képviselőcsoportom javaslatát, amelyet a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport és a Függetlenség/Demokrácia Képviselőcsoport is támogat.

Antonio Tajani, a Bizottság alelnöke. – (IT) Elnök asszony, tisztelt képviselők! Tudják, hogy a közúti biztonságot a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottságban végzett munkám során egyik kiemelt feladatomnak tekintem.

Fontos rögtön az elején hangsúlyozni azt is, hogy bár a közúti biztonság természetesen kulcsfontosságú a gépjárművezetők munkaidejéről szóló vitában, valójában a vita nem a közúti biztonságról vagy a vezetési időről szól, hanem a szociális jogszabályokról és a munkaidőről.

A ma megválaszolandó kérdés így hangzik: az önfoglalkoztatók munkaidejére ugyanolyan korlátozások vonatkoznak-e, mint az alkalmazottakéra? A kérdést nagyon alaposan meg kell vizsgálni, mivel az európai jogszabályok körében nincs olyan precedens, amely arra vonatkozna, hogy mennyi időt tölthet egy önfoglalkoztató irodai vagy laboratóriumi munkavégzéssel.

Amikor 1998-ban a Tanács és a Parlament először vitatta meg az utazó munkavállalók munkaidejére vonatkozó irányelvet, akkor a közúti fuvarozási ágazat helyzete egészen más volt, mint ma. Ahogyan az előadó, Panayotopoulos-Cassiotou asszony is említette: akkoriban általános gyakorlat volt a vezetési időre vonatkozó jogszabályok áthágása, azaz a hivatásos gépjárművezetők túl sok időt töltöttek a volán mögött. A vezetési időről szóló, 1985-ben bevezetett korábbi rendelet alapján szinte lehetetlen volt a vezetési időt hatékonyan ellenőrizni.

Ezzel összefüggésben a jogalkotók 1988 és 2002 között megvitatták a Bizottság javaslatát, amelynek célja az volt, hogy ne csupán az alkalmazotként tevékenykedő gépjárművezetők munkaidejére vonatkozzon szabályozás, hanem az önfoglalkoztatókra is. Ennek a vitának az eredményeként került elfogadásra az utazó munkavállalók munkaidejére vonatkozó ágazatspecifikus irányelv. Az irányelv célja az volt, hogy a munkaidőre vonatkozó szabályozás hatályának az önfoglalkoztató gépjárművezetőkre való kiterjesztésével csökkennek a nem megfelelő vezetési idők által a közúti biztonságra gyakorolt negatív hatások.

A problémát azonban nem sikerült megoldani, és a Parlament és a Tanács közötti egyeztető eljárás eredményeként felkérték a Bizottságot, hogy mérje fel a munkaidőre vonatkozó szabályok önfoglalkoztatókra való kiterjesztésének előnyeit és hátrányait, majd 2008-ban nyújtson be javaslatot. A Bizottság 2007-ben közzétett részletes tanulmányával eleget tett a kérésnek, és az alábbi következtetésekre jutott.

Először is megállapításra került, hogy a munkaidőt nem szabad összetéveszteni a vezetési idővel. Ez utóbbival kapcsolatban a helyzet radikálisan megváltozott. Amint Önök is tudják, a Parlament a Tanáccsal egyetértésben a vezetési időre vonatkozóan új szabályokat fogadott el. A szabályok egyebek között rendelkeznek egy rendkívül megbízható ellenőrző eszköz, a digitális menetíró készülék használatáról és egy konkrétan erre vonatkozó végrehajtási irányelvről is.

A 2007 óta hatályos új szabályok minden kamionsofőrre alkalmazandók, beleértve az önfoglalkoztatókat is. Az új digitális menetíró készülék használatával, amely percről percre követi a kamion minden mozgását, a gépjárművezető nem vezethet naponta kilenc óránál, hetente pedig átlagosan 45 óránál többet. Röviden ez annyit tesz, hogy sokkal könnyebb szigorúan nyomon követni a szabályok betartását most, mint 1985-ben.

Másodszor megállapításra került, hogy az önfoglalkoztatók munkájának szabályozására nincs még precedens a közösségi szociális jogszabályok területén. Az önfoglalkoztatókat nem lehet túlórában munkavégzésre kényszeríteni, mivel a tevékenységi formájából adódóan belátása szerint, önállóan szervezi munkáját. Ráadásul gyakorlatilag lehetetlen ennek a csoportnak a munkaidejét ellenőrzés alá vonni.

Harmadszor: a munkaidőre vonatkozó szabályok önfoglalkoztatókra való kiterjesztésének előnyei és hátrányai rendkívül nehezen megfoghatók, és nem igazolható, hogy a szóban forgó irányelv önfoglalkoztató gépjárművezetőkre való alkalmazásával a helyzet egyértelműen javulna. Végül pedig fontos megemlíteni, hogy a munkaidőre vonatkozó szabályok önfoglalkoztató gépjárművezetőkre való kiterjesztése nem vezet eredményre, és gyakorlati megvalósítása is nehéz, hiszen ezek a gépjárművezetők a bérük megállapításához nem kötelesek mérni a munkaidejüket, arról nem is beszélve, hogy a szabály alkalmazásával járó adminisztratív költségek rendkívül magasak lennének.

Negyedszer: a kérdés egy beavatkozást igénylő aspektusa nevezetesen azoknak a „kényszervállalkozói” tevékenységet folytató gépjárművezetőknek” a problémája, akik hivatalosan önfoglalkoztatók, ám valójában nincs módjukban önállóan szervezni a munkájukat, mert a gyakorlatban teljes mértékben egyetlen vállalatától függenek, amely jövedelmüket és megrendeléseiket biztosítja. Ők szociális értelemben kiszolgáltatottak. Elméletileg persze rájuk is vonatkozik az irányelv, de sikertelen alkalmazása azt jelenti, hogy a gyakorlatban nem fejt ki hatását. A Bizottság javaslata szerint ezért fokozni kell az irányelv végrehajtására tett erőfeszítéseket, hogy a „kényszervállalkozói” tevékenységet folytató gépjárművezetők is részesülhessenek a szükséges szociális védelemben.

Ugyanakkor viszont nem a helyes üzenetet küldenénk akkor, ha a jelenlegi gazdasági válság idején adminisztratív és pénzügyi többletköltségekkel terhelnénk azokat a sérülékeny kisvállalkozásokat, amelyeknek most a recesszió következményeivel is szembe kell nézniük. Ezért a Bizottság üdvözlí az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja, a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport és a Függetlenség/Demokrácia Képviselőcsoport által előterjesztett módosító javaslatokat, amelyek összhangban vannak a Tanácsnak a legutóbbi Közlekedési Tanácsban elfogadott közös álláspontjával, és amely módosítások egyértelmű üzenetet küldenek az ágazatnak: a jogalkotók nem fogják eltérni a „kényszervállalkozói” tevékenységet folytató gépjárművezetők foglalkoztatását, és mindent el fognak követni a szabályok európai szintű betartatása érdekében.

ELNÖKÖL: MORGANTINI ASSZONY*alelnök*

Johannes Blokland, a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság véleményének előadója. – (NL) Elnök asszony! Közleg az igazság pillanata. Holnap délután szavazunk a Panayotopoulos-Cassiotou képviselő asszony által előterjesztett jelentésről. Az előadó és jómagam, mint a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság véleményének előadója, ugyanazokat a nézeteket valljuk a vállalkozás szabadságáról, ezért együtt nagyjából tíz módosítást írtunk alá, amelyeket a Tanács is elfogadhat. Hálás vagyok azért, hogy ezeket Tajani biztos úr is támogatja.

Holnap először a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság által előterjesztett módosítással kell foglalkoznunk, amely a javaslatot el kívánja utasítani. Ezt a módosítást továbbra is rendkívül felháborítótnak tartom. Múlt héten azonban a felháborodás helyett inkább elborzadtam, amikor megláttam az európai szakszervezetek állásfoglalását. Az eltévedt román vagy bolgár önfoglalkoztató gépjárművezetőktől való félelemtől vezérelve az állásfoglalás egyik valótlanítást a másikká halmaz annak érdekében, hogy az európai parlamenti képviselőket rábírja a Bizottság javaslatának leszavazására.

Az állásfoglalás azt sejteti, hogy az önfoglalkoztató gépjárművezetők heti 86 órát dolgoznak. A gépjárművezetők számára – akár alkalmazásban vannak, akár önfoglalkoztatók – kéthetes időszakban a heti átlagos munkaidő nem haladhatja meg a 45 órát, amint erre Tajani biztos úr is felhívta a figyelmet. Úgy kellene tehát értenünk, hogy heti 41 órát a saját üzleti ügyeikkel vannak elfoglalva? Az állásfoglalás közúti közlekedés biztonságával kapcsolatos érvelése sem állja meg a helyét. Nincs ugyanis bizonyíték arra, hogy a közlekedésbiztonság és az önfoglalkoztató gépjárművezetők munkaidőre vonatkozó szabályok alóli mentesítése között bármilyen összefüggés lenne. Valójában ennek épp az ellenkezője igaz.

Egyébként az állásfoglalásból világosan kiderül, a szakszervezetek nagyon jól tudják, hogy álláspontjuk felettébb megalapozatlan. A környezettel és a belső piaccal próbálnak nagy nehezen érvelni, hogy meggyőzzenek minket arról, meg kell szavaznunk az elutasító javaslatot, amikor a Bizottság mindenre kiterjedő hatástanulmánya azt mutatja, hogy a javaslat a belső piac működésére, a szállítási ágazatra és a környezetre éppen hogy kedvező hatást fog gyakorolni. Ezért kell holnap a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság által előterjesztett, a javaslat elutasítását célzó módosítás ellenében az előadó módosításai mellett szavaznunk. Bízom benne, hogy a szavazás során a józan ész kerekedik felül.

Végül szeretném megjegyezni, hogy véleményem szerint a Hughes úr által múlt szombaton küldött e-mail teljesen elfogadhatatlan. A szerencsétlenségeket politika tárgyává tenni... (Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Eva-Riitta Siitonen, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (FI) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! A munkaidőt érintő korlátozásokat nem kellene kiterjeszteni az önfoglalkoztató gépjárművezetőkre, és remélhetőleg a Bizottság és a Tanács is erre a következtetésre jutott.

Az én hazámban, Finnországban a munkaidő korlátozásának rendkívül kedvezőtlen hatásai lennének az önfoglalkoztató gépjárművezetőkre nézve. A finn gépjárművezetők általában kisvállalkozók, a vezetők több mint fele saját tulajdonú gépjárművel végzi a tevékenységét. Ezért mindent ők maguk végeznek: a gépjárműveik fenntartását és a könyvelésüket is. Önfoglalkoztató gépjárművezetőként ugyanazok a vezetési időre és kötelező pihenőidőre vonatkozó korlátozások vonatkoznak rájuk is, mint alkalmazásban levő társaikra. Ez a jövő szempontjából nagyon fontos. Magát a vezetési időt nem kellene meghosszabbítani, ha azonban hatályba lépne ez a módosítás, melyet a Zöldek/az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja és az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportja terjesztett elő, a gépjárművezetők nem tudnák fenntartani járműveiket, és nem tudnák például a szabadidejükben elvégezni a könyvelésüket. Egyébként pedig hogyan lehetne egyáltalán ellenőrizni az ilyen szabályok betartását?

Gazdasági válság idején létfontosságú a foglalkoztatás és a vállalkozói készség támogatása. Remélem, mindenki egyetért majd a Bizottsággal és a Közlekedési Miniszterek Tanácsával abban, hogy az önfoglalkoztató gépjárművezetők továbbra se tartozzanak az irányelv munkaidőre vonatkozó szabályozásának hatálya alá.

Jan Cremers, a PSE képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportja a közúti fuvarozásban a munkaidőre vonatkozó szabályok felülvizsgálatára vonatkozó javaslatot nem megfelelően kigondoltnak és következetlennek tartja. A jogszabályok helytelen átültetése vagy be nem tartása nem szolgáltathat okot a szabályozás fellazítására. Amint azt a Bizottság is vallja, a jogszabályok csak akkor lehetnek hatékonyak és eredményesek, ha azok valamennyi érintett félre kiterjednek.

A Bizottsághoz intézett kérdéseimben megpróbáltam tisztázni, hogy a Bizottság milyen lépést tervez a „kényszervállalkozók” problémájának kezelésére. Ebben az összefüggésben a PSE képviselőcsoport nem támogatja a Tanácsban hangoztatott szándékot, amely szerint nem csupán kizárnák az önfoglalkoztató gépjárművezetőket a szabályozás hatálya alól, hanem azt is elmulasztanák, hogy megfelelő intézkedéseket hozzanak a „kényszervállalkozókkal” szemben.

Az alkalmazásban levő és az önfoglalkoztató gépjárművezetők tevékenysége egyformán fontos a saját maguk és mások biztonsága szempontjából. Képviselőcsoportunk véleménye szerint a különbségtétel elfogadhatatlan. Támogatnom kell a biztost: nem első alkalommal fordul elő, hogy az építési területeken önfoglalkoztató munkásokat is bevontak a biztonság koordinálásába annak érdekében, hogy garantálják a saját maguk és mások biztonságát.

Bilyana Ilieva Raeva, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (BG) E parlamenti ciklus utolsó ülésén a Parlamentnek el kell fogadnia az utazó tevékenységet végző személyek munkaidejéről szóló irányelvet. A Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport előadójaként úgy gondolom, felelőtlenség részünkről, ha a javaslatnak megfelelően támogatjuk a teljes bizottsági szöveg elutasítását. Mi, liberálisok támogatjuk, és határozottan kiállunk azon elképzelés mellett, amely szerint a több tízezer önálló vállalkozóként dolgozó utazó személy meg kell, hogy őrizze versenyelőnyét és az önfoglalkoztatóként történő munkavállalás célját.

A jelenlegi helyzet ijesztő. A mostani irányelv megszünteti a szabad piac egyik alapelvét, nevezetesen a vállalkozási készséget, illetve annak támogatását. Elfogadhatatlan, hogy ugyanolyan feltételeket szabunk a munkaszerződés keretében dolgozók és az önfoglalkoztatók számára. A rendszeresen fizetett alkalmazottakkal szemben az önfoglalkoztatók munkáját nem az adott munkaóraszám, hanem az általuk kezelt árucikkek, illetve a szállítmányok száma és típusa határozza meg. Ha az új irányelv hatályát rájuk is kiterjesztjük, ezzel valójában aláássuk a vállalkozókedvüket.

Az önfoglalkoztatók munkaóráinak számát előíró jogszabály veszélyes és indokolatlan precedenst teremtené. Egyetlen másik ágazatban sincs példa hasonló szabályozásra. Egy ilyen döntés igen káros következményekkel járhat az európai gazdaságra nézve.

Az éjszakai munkaidő meghatározása szintén nagy gyakorlati jelentőséggel bír. Jelenleg a tagállamok maguk határozhatják meg az éjszakai munka idejét. Ezáltal a változó hosszúságú nappali időszaknak megfelelően maximalizálhatják az utas- és áruszállítással töltött munkaórák számát. Mint azt Önök is tudják, az éjszakai munkaidő igen eltérő például Finnországban és Olaszországban. A rugalmasságnak köszönhetően csökkenthetők a csúcsidőben tapasztalt torlódások, illetve a közlekedésből származó káros kibocsátások nagy része is.

Végezetül szeretném még hozzátenni, hogy az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportjának, valamint számos további képviselőnek a támogatását is élvező liberálisok folytatni kívánják az irányelv alapelemeiről szóló vitát. Más szóval támogatjuk a Tanács által elfogadott és az Európai Bizottság által javasolt rugalmas és gyakorlati álláspontot, amely szerint az irányelv az önálló vállalkozókra nem vonatkozna. Önöket is arra biztatom, hogy így szavazzanak.

Sepp Kusstatscher, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony! Hasonlóan ahhoz, amit néhány évvel ezelőtt a madárinfluenza és a szivacsos agyvelőgyulladás kapcsán tapasztaltunk, a sertésinfluenza kérdését is aránytalanul nagy aggodalom, illetve óvintézkedések övezik világszerte, miközben a jóval nagyobb számú közúti halálesetekre szinte egyáltalán nem fordítunk figyelmet. Az Európai Unióban évente negyvenezer ember veszíti életét az utakon. Sokan megsérülnek, vagy maradandó egészségkárosodást szenvednek. Mindezt pedig egyszerűen elfogadjuk, mintha csak Isten akarata lenne.

Mindannyian tudjuk, hogy a súlyos közúti balesetek aránytalanul nagy részében játszanak szerepet a teherautók. A főbb okok a gyorsajtás, a fáradtság és az alkoholfogyasztás. Az irányelv további biztosítékot jelentene a tekintetben, hogy megelőzze a gépjárművezetők túlfáradását. A menetíró készülékkel ellenőrzött vezetési időn túl mostantól a be- és kirakodási időt is bele kellene számítani az egyes személyek munkaidejébe. Ez a helyes megoldás. Ha a gépjárművezető több órát dolgozik, mielőtt egyáltalán beülne a 40 tonnás teherautóba, már fáradtan kezdi a vezetést, és nehezen fog tudni összpontosítani. Számomra felfoghatatlan, hogy ez a jogszabály csak a mások alkalmazásában álló gépjárművezetőkre vonatkozna, az önfoglalkoztatóként dolgozóakra azonban nem. Az egyetlen kifogás az, hogy az önfoglalkoztatók munkaidejének mérése bonyolultabb feladat. Ez valószínűleg igaz, de talán kevésbé veszélyes egy túlságosan fáradtan volánhoz ülő gépjárművezető, ha önfoglalkoztatóként dolgozik?

Stephen Hughes (PSE). - Elnök asszony! Három oka van annak, hogy a Bizottság javaslatát el kell utasítanunk. Először is, érveik szerint a vezetési és pihenőidőről szóló 561/2006/EK rendelet mindenre érvényes, ezért fel sem merül az önfoglalkoztatók kizárásának problémája. Ez nem igaz. A vezetési idő átlagosan csupán mintegy felét teszi ki a gépjárművezető teljes munkaidejének. Az irányelv hatályán kívül esők így akár hetente 86 órát is dolgozhatnak, az év minden hetében.

Másodszor, a 3,5 tonnánál könnyebb tehergépjárművet vezető több százezer személyre a rendelet nem vonatkozik. Még ennél is rosszabb, hogy ha ebben az irányelvben sem foglalkozunk velük, semmi sem szab felső határt a munkaidejüknek.

Harmadszor, a Bizottság különbséget tesz az önfoglalkoztatók és a „kényszervállalkozók” között, állítása szerint pedig azért tesz így, mert az önfoglalkoztatók munkaidejének megfigyelése, illetve ellenőrzése nem lehetséges. Ha ez így van, akkor hogyan ellenőrzik a „kényszervállalkozók” munkaidejét? Ez csupán a felelősség elhárítása és nyílt felkérés a gátlástalan munkáltatók felé, hogy további „kényszervállalkozási” formákat keressenek, amellyel megkerülhetik a szabályozást. A Bizottság javaslata elfogadhatatlan.

Ville Itälä (PPE-DE). - (FI) Elnök asszony! Először is köszönetet szeretnék mondani Tajani biztos úrnak az általa végzett kiváló munkáért, aki iménti beszédében helyesen rámutatott, hogy nem a biztonságról és a vezetéssel töltött órák számáról, hanem a munkaórák számáról van szó.

El kell fogadnunk azt a tényt, hogy Európában számos kis- és középvállalkozás működik, amelyek végzik a munkájukat, és munkahelyeket teremtenek, az irányelv pedig, különösen a jelenlegi gazdasági helyzetben nagy arcucsapást jelentene a kisvállalkozók számára. Két héttel ezelőtt heves vitát folytattunk arról, hogy az egész európai gazdaságot a kis- és középvállalkozások tartják életben. A kérdés most az, vajon a gyakorlatban is támogassuk-e őket. A Tajani biztos úr által ismertetett tények arra vonatkoznak, mit szükséges ellenőrizni, és mit kell tennünk annak érdekében, hogy ezek az önfoglalkoztatóként dolgozó gépjárművezetők a vezetéssel töltött órákat követően is folytathassák a munkájukat.

Antonio Tajani, a Bizottság alelnöke. - (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Meg szeretném nyugtatni a vita tárgyát képező szöveggel kapcsolatban aggodalmaiknak hangot adó képviselőket. A közutak biztonságát semmi sem fenyegeti, ismétlem, a közúti balesetek számának csökkentéséért folytatott küzdelem számomra az egyik legfontosabb feladat.

Úgy gondolom, nem szabad összekevernünk a munkaidőt és a vezetési időt. Egyetértek az elhangzottakkal: előfordulhat, hogy az önfoglalkoztató először dolgozik, majd fáradtan ül volánhoz, de nem hiszem, hogy az önfoglalkoztatókat bármilyen feladat végzése közben ellenőrizni lehetne. Az önfoglalkoztató nyilvánvalóan is tisztában van azzal, mit tesz, berakodhat a teherautóba, és akár pihenhet is két, három vagy négy órát, mielőtt a biztonság szempontjából kitűnő állapotban visszaülne a volán mögé.

Az önfoglalkoztatók, mesteremberek vagy kisvállalkozók ellenőrzése valójában rendkívül nehéz feladat. Ráadásul éppen ők adják az Unió gazdaságának vázát.

Mindezzel együtt biztosítani szeretnénk az alkalmazottak és az önfoglalkoztatónak tűnő, ám gyakorlatilag alkalmazottként dolgozó személyek egészségének és biztonságának védelmét. Ezért szeretné a Bizottság – és véleményem szerint az előadó ebben egyetért velünk – a „kényszervállalkozók” tevékenységére is kiterjeszteni a szabályozást.

Véleményem szerint ez fontos jelzés, a jogszabály megfelel a valós követelményeknek, és úgy gondolom, mindenképpen hangsúlyozni kell, milyen fontos, hogy e téren további előrelépésre kerüljön sor. Ezért kérném az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportját és a Zöldek/az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportját, hogy gondolják végig az elhangzottakat, és fogadják el, hogy a Bizottság számára a közutak biztonsága elsődleges fontosságú, és a jövőben is az lesz, ugyanakkor ez a jogszabály nem ezt az ágazatot érinti. Az irányelv célja az, hogy pontosabban szabályozza elsősorban a közúti fuvarozásban dolgozó személyek munkaidejét, és a „kényszervállalkozók” helyzetét az alkalmazottakéhoz hasonlóvá tegye, mivel ők valójában nem önfoglalkoztatók, hanem *de facto* alkalmazottak.

Ezért ismét megnyugtatnám mindazokat, akik aggodalmukat fejezték ki, úgy gondolom ugyanis, hogy az elfogadásra javasolt szöveg kedvező, és irányultsága megfelel az európai polgárok érdekeinek.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou, előadó. - (EL) Elnök asszony! Köszönetet mondok a biztos úrnak a világos fogalmazásért és az utólagos tisztázásért, amely szerint a képviselők megnyugodhatnak, hogy továbbra is kiemelt fontosságú ügy a közutak biztonsága, ezzel egy időben pedig az európai gazdaság versenyképességének védelme, illetve a kis- és középvállalkozások támogatása is. Köszönetet szeretnék

mondani minden képviselőtársamnak a véleményükért, és kiemelném, hogy éppen ezt a párbeszédet kívánjuk nyitva hagyni azért, hogy nem támogatjuk a Bizottság javaslatát elutasító 54. módosítást. Ezért arra kérem képviselőtársaimat, ne fogadják el az 54. módosítást, hogy tovább folytatódhasson a párbeszéd, és segíthessük a jelenleg kihasznált, állításuk szerint „kényszervállalkozóként” dolgozó alkalmazottakat. Úgy szeretnénk elősegíteni a közúti közlekedés javítását, hogy a mindenre érvényes rendelet által maradéktalanul biztosítsuk a közutak biztonságát, a most tárgyalt irányelvnek köszönhetően pedig a munkaórák megfelelő számát.

Emlékeztetném a képviselőket az általam küldött német újságcikkre, amely egy példán keresztül egyértelműen szemlélteti, hogy vezetés közben nem a túlzott munka jelenti a kockázatot, hanem az egyes személyek számára rendelkezésre álló idő rossz kihasználása, attól függetlenül, hogy az illető alkalmazott vagy önfoglalkoztató-e, ami valójában irreleváns. A lényeg az, hogy az egyes személyek felelősséget vállalnak-e saját tetteikért, és úgy vezetnek-e, ahogy az egy társadalmi kötelezettségeivel tisztában lévő érett embertől elvárható. Mindezt a munkavégzés akadályozásával nem lehet elérni. Az építőiparra utalva Cremers úr rávilágított, mi is a valódi szándéka azoknak, akik a választások közeledtével e nézeteket támogatják.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra 2009. május 5-én, kedden kerül sor.

20. A Parlament 2010-es pénzügyi évre vonatkozó bevételi és kiadási becslései és a 2010-es költségvetés (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Maňka úr által a Költségvetési Bizottság nevében a Parlament 2010-es pénzügyi évre vonatkozó bevételi és kiadási becsléseiről (2009/2006(BUD)) készített jelentés (A6-0275/2009).

Vladimír Maňka, előadó. – (SK) Az Európai Parlament főtitkárával, Klaus Welle úrral tartott megbeszéléseim során a kezdetektől nyilvánvaló volt számomra, milyen erőfeszítéseket tesz a probléma megoldása érdekében. Elismerésemet fejezem ki abbéli igyekezetét illetően, hogy optimálisabbá kívánja tenni a 6000 főt foglalkoztató Európai Parlament Igazgatóságának munkáját. Hasonló elkötelezettséget és pozitív hozzáállást tapasztaltam az Európai Parlament különböző főigazgatóságainak képviselővel folytatott tárgyalások során is.

Néhány területen máris meghatároztuk a lehetséges megtakarítások körét, és megoldási javaslatokat tettünk. Ennek egy példája az Elnökségi Főigazgatóságnak a biztonsági szolgálatokra vonatkozó cselekvési terve, amely Brüsszelben, Strasbourgban és Luxembourgban évente összesen 2,6 millió euró összegű megtakarítást tesz lehetővé anélkül, hogy hátrányosan befolyásolná a biztonság és a védelem színvonalát.

Az Európai Parlament költségvetésében szereplő legtöbb kiadási tétel és fontosabb projekt többéves időszakra szól. Szilárd meggyőződéseim, hogy a középtávú költségvetés-tervezés javításával és az átláthatóság növelésével megvalósítható a hatékonyságnövelés. Hölgyeim és uraim! A most bemutatott, és a Költségvetési Bizottság által jóváhagyott jelentés egyértelműen jelzi, hogy több mozgásteret kívánunk biztosítani a Parlament számára. Ha a Költségvetési Bizottság meghatározta is a lehetséges megtakarítások körét, illetve csökkentett bizonyos tételeket, ezekkel nem azért kezdtünk el most foglalkozni, hogy bizonyítsuk a keménykezűségünket, vagy belharcolat indítsunk egyrészt az Igazgatóság és az Elnökség, másrészt pedig a Költségvetési Bizottság között. Közös célunk az volt, hogy átfogó szakmai összefoglalást készítsünk e kérdésről, és annak alapján megfelelő döntést hozzunk. A munkaerő-tervezés során a Költségvetési Bizottság figyelembe veszi a szolgálatok felépítésével kapcsolatos javaslatokat és módosításokat, illetve az Elnökség által benyújtott munkaerőtervet. Amint a tanulmányok szerint szükséges összes követelményt tartalmazó összefoglaló a rendelkezésünkre áll, a Bizottság részletesen megvizsgálja majd a teljes követelménycsomagot.

Az elmúlt héten találkozót tartottam Hans Lindbladdal, a svéd Pénzügyminisztérium államtitkárával, aki a pénzügyek terén az EU svéd elnökségét képviseli majd, valamint a brüsszeli svéd Állandó Képviselő és a svéd Pénzügyminisztérium további tisztviselőivel. Ígéretet kaptam az európai intézményi költségvetések racionalizálásában való szoros együttműködésre. A svéd elnökség képviselői külön hangsúlyt fektettek az épületekkel kapcsolatos politikára, amely számunkra is kiemelten fontos kérdés. Az épületek vásárlására és bérletére fordított kiadások az uniós intézmények egyik legfőbb adminisztrációs költségvetését képezik. Alig több mint három évvel ezelőtt az intézmények 2 millió négyzetméternél is nagyobb területet vettek igénybe. Ezért úgy döntöttünk, hogy az épületekkel kapcsolatban közös politikára, jobb intézményközi együttműködésre, a tervezés megfelelőbb összehangolására, egyes területeken a hivatali területek összevonási lehetőségeinek felülvizsgálatára, valamint a közbeszerzések hatékonyabb felhasználására van szükség. Ezért örömmel fogadtam a főtitkár ígéretét, amely szerint az új választási időszakban a lehető leghamarabb benyújt majd egy javaslatot az épületekkel kapcsolatos középtávú stratégiai tervre vonatkozóan, annak érdekében,

hogya a parlamenti képviselők már az őszi első olvasatot megelőzően hozzájussanak, és így elfogadhassák a költségvetési döntéseket.

Az európai intézmények közötti együttműködés javításával évente több millió euró összegű megtakarítást érhetünk el. Úgy gondolom, a többnyelvűséggel foglalkozó intézményközi munkacsoporttal folytatott együttműködés lehetővé teszi majd, hogy hatékonyabban kihasználjuk az e területen rendelkezésre álló szabad kapacitást. Jövőre elkészül az Euramis fordítástámogató eszközről szóló tanulmány, amelynek teljes és automatikus használata várhatóan forradalmasítja majd a fordítási tevékenységet, illetve az annak során megvalósuló együttműködést. Meggyőződésem, hogy az elkövetkezendő két évben ez az eszköz jóval hatékonyabbá és gazdaságosabbá teszi majd ezt az ágazatot, és így kevésbé leszünk ráutalva a külső szolgáltatókra.

Margaritis Schinas, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (EL) Elnök asszony! Ma a Parlament 2010-es évi költségvetéséről döntünk egy igen fontos időszakban, amelyet először is, reményeink szerint, a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése, másodsor az Európai Uniót sújtó jelentős gazdasági válság, harmadszor pedig a parlamenti képviselőket és alkalmazottakat érintő új rendeletek határoznak meg. Mindezen elemek szerves részét képezik az Európai Parlament 2010. évre vonatkozó költségvetésének, és úgy gondolom, hogy parlamenti képviselőként meg kell találnunk a megfelelő hozzáállást e lehetőségek között, nem kísérletezéssel, szeszélyes hóbortokkal és túlzó költekezéssel, hanem ésszerűen, és a társadalom által elvárt feltételekkel összhangban.

Ezért úgy gondolom, mindez új kezdetet jelöl, hiszen a válság közepén az Európai Parlament jó példával jár elöl, amennyiben a 2010. évre vonatkozó kiadásait reális, mondhatni alacsony szinten tartja. A költségvetés összege nem éri el az adminisztrációs költségek tekintetében engedélyezett 20 százalékos küszöb értékét. Az Elnökség kezdeti becsléseihez képest a 2010-es évre szóló költségvetést 6,5 millió euróval csökkentettük, ha pedig a végső számadatokat összehasonlítjuk a tavalyi költségvetéssel, látni fogjuk, hogy a parlamenti képviselőkre és asszisztensekre vonatkozó új előírások által teremtett további igények ellenére a növekedés véleményem szerint rendkívül ésszerű, jóval 4 százalék alatti.

A folyamat kezdetén az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták parlamenti képviselőcsoportja, amelyet ebben a témában előadóként képviselhettem, fontos célkitűzést fogalmazott meg a 2010. évi költségvetésre vonatkozóan. Azt szeretnénk, ha a parlamenti forrásokat elsősorban olyan ágazatokra fordítanánk, ahol a Parlament tényleges illetékességgel és befolyással bír, ezek pedig a jogalkotási területek. Szeretnénk, ha megváltozna az a gyakorlat, hogy számos képviselőnk foglalkozik olyan ügyekkel, amelyekbe a Parlamentnek nincs beleszólása, ott azonban, ahol a jogalkotás révén tehetne valamit az intézmény, a munkaerő és a források egyaránt elégtelenek. Ezért úgy gondoljuk, és ezt első olvasatban ismét meg kell majd vitatnunk, hogy a kezdeti kiadások tükrözik ezen prioritásunkat, és egyetértünk azzal, hogy az előadó kiemelte a többnyelvűség és az épületek problémáját, amelyek számunkra mindig is nagy jelentőséggel bírtak, azonban elsősorban a jogalkotás fontosságának szempontjából.

Azzal fejezném be, amivel kezdtem; jelenleg nincs helye a szeszélyeknek és a fölösleges költekezésnek. A költségek visszafogásának, a komolyságnak és az alapvető szükségletek előtérbe helyezésének van most itt az ideje. A három nagy többéves programot, a web-tévét, az Európai Történelmi Múzeumot és különösen a látogatói központot illetően kifejezett garanciákat kérnénk a megvalósításukra vonatkozóan, hogy a 2010. évi költségvetésből is támogatni lehessen őket, természetesen kizárólag a megfelelő, szigorú és folyamatos ellenőrzés elképzelésének megfelelően.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk, az UEN képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök asszony! A Parlament 2010-re vonatkozó bevételi és kiadási becsléseiről folytatott vitában a Nemzetek Európájáért Unió Képviselőcsoportja nevében felszólalva három dologra szeretném felhívni a figyelmüket. Először is, támogatnunk kell az előadó javaslatát arra vonatkozóan, hogy a Parlament 2010-re vonatkozó bevételi és kiadási becsléseiről szóló tervezetet jelenlegi, az Európai Parlament Elnöksége által ez év áprilisában elfogadott formájában szavazzuk meg. A végső költségvetési döntést a következő Parlamentre kell bízunk, gondoskodva arról, hogy 2009 szeptemberében bizonyos költségvetési tételeket ismét megvizsgáljanak majd.

Másodsor, pozitívan kell értékelnünk azt a tényt is, hogy a jelenleg elfogadott becslések szerint csupán 2,72 százalékos költségnövekedés várható, ami azt jelenti, hogy a jelen állás szerint nem lesz szükség a korábban javasolt 4 százalékos kiadásnövelésre, illetve azt, hogy az új Parlament ősszel jelentős mozgásteret kap majd e téren.

Harmadsor és végezetül, határozottan támogatni szeretném az előadónak a többnyelvűséggel kapcsolatos javaslatát, különösképpen annak biztosítását, hogy az összes európai parlamenti képviselő számára egyenlő

módon rendelkezésre álljanak a fordító- és tolmácsszolgálatok. Támogatásra érdemesek még a parlamenti információs és kommunikációs technológiával kapcsolatos tételek, és elsősorban az ezen erőforrások minél hatékonyabb felhasználását célzó tervek.

Vladimír Maňka, előadó. – (SK) A mai vita befejezéseként szeretném megköszönni kollégáimnak, hogy megosztották velünk véleményüket. Köszönetet szeretnék még mondani az intézmények, köztük az Európai Parlament képviselőinek, akikkel az elmúlt három hónap során költségvetésük előkészítését érintően több tucatnyi megbeszélést folytattunk. Köszönetet mondok a Költségvetési Bizottság elnökének, Böge úrnak, a képviselőcsoportok árnyékoládóinak és koordinátorainak, kollégáimnak, valamint a Költségvetési Bizottság tanácsadóinak és munkatársainak, akik a legtöbb megbeszélésen részt vettek. Önöknek köszönhető, hogy a legtöbb esetben közös megközelítést tudtunk kialakítani, és közös megoldást találtunk.

A június elején megrendezésre kerülő európai parlamenti választások miatt igen kevés időnk volt a költségvetési javaslatok elkészítésére és megvitatására, és még kevesebb kompromisszumok keresésére. Ennek ellenére megtaláltuk őket, így immár kijelenthetem, hogy együttműködésünk eredményei kedvező hatással lesznek az Európai Parlament munkájára. Mindeközben a 2010. évi költségvetés előkészítésekor az Európai Parlament szerkezete az elmúlt 10–12 év legkomolyabb változásán megy keresztül. Nagy kihívás ez az Európai Parlament vezetése és mindannyiunk számára. Úgy gondolom, az év végén elmondhatjuk majd, hogy megnyitottuk az utat az Európai Parlament és az egyéb európai intézmények munkájának hatékonyabbá tétele előtt.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra 2009. május 5-én, kedden kerül sor.

21. Fókatermékek kereskedelme (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Wallis asszony által a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság nevében a fókatermékek kereskedelméről szóló európai parlamenti és tanácsi rendeletre irányuló javaslatról (COM(2008)0469 – C6-0295/2008 – 2008/0160(COD)) készített jelentés (A6-0118/2009).

Diana Wallis, előadó. – Elnök asszony! Kompromisszum született; elképzelhető, hogy holnap első olvasatban megállapodásra jutunk. A Parlament előadójaként azt mondhatom, hogy igen bonyolult dokumentumról van szó, és nagyon nehéz utat tettünk meg idáig.

Ugyanakkor olyan álláspontot tudtunk kialakítani, ahol reményeim szerint tiszteletben tudjuk tartani azon képviselők kívánságait, akik aláírták a témában kiadott nyilatkozatot, és elérjük majd, hogy figyelembe vegyünk számos uniós országbeli polgár kívánságait is, akik elmondásuk szerint nem nézik jó szemmel a kereskedelmi célú fókavadászatot, és nem kívánnak részt venni az effajta vadászatra épülő kereskedelemben. Tiszteletben tartottuk e kérésüket; azzal foglalkoztunk, amire az európai belső piac szűkös keretein belül lehetőségünk volt: a kereskedelmi célú vadászatból származó termékek piaci forgalmazásával. E jogszabálynak köszönhetően – amennyiben holnap elfogadjuk – fogyasztóink biztosak lehetnek abban, hogy az európai piacon a kereskedelmi célú vadászatból semmi sem kerül értékesítésre.

Vannak azonban természetesen kivételek. A fókák gyönyörű tengeri állatok – valójában e folyamat során jöttem rá, milyen jó a PR-juk – sokak számára azonban ők a tenger patkányai. Sok halász így tekint rájuk: egy felnőtt foka naponta hatalmas mennyiségű halat fogyaszt el. Ezért továbbra is szükség van a fókavadászatra, hogy egyes területeken biztosítani lehessen a halászat fenntarthatóságát.

A vadászatot azonban nem szabályoztuk. Ha bármelyik tagállamunkban bárki vadászni szeretne, azt továbbra is megteheti. A vadászat eredményéből azonban nem tehet szert nyereségre. Mindazonáltal biztosítani kell a vadászott állatok felhasználását, és remélem, hogy erre lehetőség lesz majd, különösen az egészségügyben hasznosítható fókatermékek esetében.

Az egész ügy legkérdésesebb eleme a tevékenységnek a sarkvidéki hagyományos közösségek – az Északi-sarkon élő őslakosok – életében elfoglalt szerepe volt. Azt állítjuk, ők mentességet kapnak, de milyen hatással lesz az életükre és gazdaságukra, ha betiltott termékekkel foglalkoznak? Az Északi-sark nem valamiféle vidámpark vagy múzeum, hanem egy élő, működő társadalom modern gazdasággal, amelynek lelkét a tengerből származó termékek jelentik. Remélem, hogy e közösségek továbbra is a megszokott módon folytathatják életüket. Efelől azonban kétségeim vannak, és tisztában vagyok vele: e kétségek nyomán döntött úgy az elmúlt héten a Sarkvidéki Tanács, hogy megtagadja az EU-tól az állandó megfigyelői státuszt.

Ez az akta számomra igazi talánynak bizonyult. Küzdöttem a szabadságjogok ütközésével, tiszteletben tartottam a bizottsági szavazatot, és megpróbáltam a hazámban képviseltek véleményét is figyelembe venni. Most azonban csak a következőt mondanám el: a Nunavut közösségből küldöttség érkezett hozzám. A véleménycserét mindannyian könnyek között fejeztük be. Remélem, hogy valóban élhetnek majd az eltéréssel. Holnap támogatni fogom a javaslatot, és bízom benne, hogy a történések igazolják majd ezt a döntésemet.

Stavros Dimas, a Bizottság tagja. – (EL) Elnök asszony! Először is köszönetet szeretnék mondani az előadónak, Wallis asszonynak és a vélemények előadóinak, Martin úrnak, Brepoels asszonynak és Mathieu asszonynak az általuk végzett kiváló munkáért. Különösképpen szeretném megköszönni a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság elnökének, McCarthy asszonynak e konkrét javaslatához való pozitív hozzájárulását.

Az első olvasatban elért megállapodás jelzi a közösségi intézmények arra vonatkozó politikai akaratát, hogy azonnali megoldást találjanak a főkatarmékek kereskedelmével kapcsolatos két fő problémára, nevezetesen a belső piac széttagolódására, valamint az állatok jólétének biztosítására. A megállapodás három meghatározó elemet tartalmaz: az első a belső piac harmonizációját célozza, és tiltja a főkatarmékek kereskedelmét az Európai Unió piacán. Egyaránt vonatkozik az Unión belül előállított, illetve az importált termékekre is. Mint azzal Önök is bizonyára tisztában vannak, főkavadászat a Közösségen belül és kívül is zajlik. A belőlük készült termékek között található hús, olaj, fókazsír, valamint a szerveikből, prémjükből és bőriükből készült termékek. E termékek kereskedelme számos piacon folyik, köztük a közösségi piacon is. Néhány készítmény, például az Omega-3 kapszulák, a cserzett bőrök és prémek esetében a fogyasztók számára igen nehéz, ha nem lehetetlen megkülönböztetni ezeket más, nem főkából származó termékektől. A főkavadászat gyakorlata és annak módja miatt a közvélemény és néhány, az állatjólét terén igen felvilágosult nézeteket valló kormány is komoly aggodalmát fejezte ki. Az aggodalmakra a főkavadászat módja, az állatok rendkívüli fájdalommal járó leölése ad okot. A kapcsolódó nyilvános párbeszédben való fokozott mértékű részvételből egyértelmű a közvélemény méltatlankodása, de ugyanilyen jól szemlélteti ezt a nagyszámú levél és petíció is, amely az elmúlt két év során jutott el hozzám. A polgárok mostantól biztosak lehetnek benne, hogy a főkatarmékek nem érhetők el a piacon.

A javaslat második fontos eleme az inuit és más hagyományos közösségek logikus példája. A cél az, hogy ne veszélyeztessük e közösségek alapvető gazdasági és társadalmi vívmányait, amelyeknek alapja hagyományosan a főkavadászat. Figyelembe kell vennünk, hogy a vadászat kultúrájuk és kulturális identitásuk történelmi eleme, valamint a fennmaradásukat biztosító jövedelemforrás.

A harmadik elem a kis mennyiségben folytatott vadászatra vonatkozó mentesség. Az eseti főkavadászatot végző halászok számára engedélyezett, de kizárólag a tengeri erőforrások fenntartható kezelése céljából, hogy nem nyereségszerzési céllal piacra vigyék a főkatarmékeket, és ebből fedezzék a tevékenységből adódó járulékos költségeiket. A rendelet alapelveivel összhangban e konkrét tevékenység nem lehet kereskedelmi jellegű. A Bizottság részletes alkalmazási intézkedéseket fog jóváhagyni, amelyek tisztázzák, hogyan alkalmazható a fenti két mentesség a komitológiai eljárás, illetve az azt követő parlamenti vizsgálat keretén belül.

Remélem, hogy a Parlament a Tanácshoz és a Bizottsághoz hasonlóan támogatni fogja a speciális kompromisszumos csomag egészét. A kérdéses szöveg rendelkezik a belső piac harmonizációjáról, miközben a főkavadászatot illetően az európai polgárok által az állatjóléttel kapcsolatban megfogalmazott aggodalmakra is megoldást kínál. Az Európai Bizottság álláspontja szerint a teljes kompromisszumos csomagot elfogadja annak érdekében, hogy a kérdéses rendeletről első olvasatban megállapodás születhessen.

Frieda Brepoels, a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság véleményének előadója. – (NL) Elnök asszony, Biztos úr! Elmondhatom, rendkívüli örömmel tölt el, hogy ma, az utolsó pillanatban szavazhatunk ebben a kérdésben, ugyanis számos polgár, valamint a Parlament is régóta várja, hogy lépéseket tegyünk a sok éve folytatott kereskedelmi célú főkavadászat kegyetlen gyakorlatának megfékezésére.

Nem volt könnyű kialakítani a megfelelő megközelítést, hiszen Európa önmagában nem dönthet a vadászat betiltásáról. Ezért köszönettel tartozom a Bizottságnak a Parlamenthez benyújtott javaslatáért, jóllehet a Parlament véleménye szerint a javaslat szigorításra szorult.

A Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság véleményének előadójaként ezért rendkívül hálás vagyok az egyes képviselőcsoportokból érkezett kollégáimnak, amiért azonnal támogatták azt a javaslatomat, hogy teljes körűen betiltsuk a főkatarmékek kereskedelmét, egyetlen kivétellel: az inuit közösségek által végzett hagyományos vadászat engedélyezett lenne. Így a bizottság elvetette az Európai Bizottság számos kivételt tartalmazó eredeti javaslatát, valamint a címkézési rendszert is, amelynek ellenőrzése véleményünk szerint nem megvalósítható.

Köszönetet mondanék a cseh elnökségnek is a megállapodást elősegítő folyamatos munkájáért. Könnyen elképzelhető, hogy a tagállamokkal folytatott tárgyalások nem voltak mindig egyszerűek. Európai parlamenti képviselőtársaimhoz hasonlóan köszönetet mondanék még a különböző civil szervezeteknek, amelyek érdekvédelmi csoportként a folyamat egésze során konstruktív szerepet játszottak, és jelenleg is egyértelműen támogatják a kompromisszumot. A kompromisszumok természetesen mindig kölcsönös lemondás árán születnek, mégis úgy gondolom, ez a szöveg valamennyi érintett fél igényeit kielégíti.

Végezetül polgáraink számára hangsúlyozni szeretném, hogy a kompromisszum ténylegesen hatással lesz majd a más országokban, például Kanadában folyó kereskedelmi célú vadászatra is. A várható kereskedelmi tilalom miatt már idén is visszaesett a fókaprém iránti kereslet, és a tavalyi adatokhoz képest az árak a felükre csökkentek. A tilalom bevezetése ezért kétségtelenül súlyos csapást mér majd a vadászatra és a fókatermékek nemzetközi kereskedelmére.

Elégedett vagyok tehát az eredménnyel, és remélem, hogy a holnapi szavazáskor számíthatok legtöbb képviselőtársam támogatására.

Véronique Mathieu, a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság véleményének előadója. – (FR) Elnök asszony! Nem értek egyet képviselőtársaimmal, sem D mással, ugyanis nem felejtettem el a Tanács jogi tanácsadójának véleményét. A Parlament jogi tanácsadójának véleményére is emlékszem. Mindketten arról tájékoztattak bennünket, hogy a hivatkozott jogalap érvénytelen. Ez jár a fejembben.

Ne feledje, D máss, úgy akarják betiltani a fókavadászattól származó termékeket, hogy nem nyújtanak helyette alternatívát, ami jogellenes. Gondolniuk kellene rá, hogy ezzel a kanadaiak is tisztában vannak, és élni kívánnak majd a Kereskedelmi Világszervezetnél való fellebbezés jogával. Nem fogják hagyni, hogy megfosszuk őket ezektől a termékektől, és nem tudják megállítani őket. Személy szerint úgy gondolom, hogy e tekintetben teljesen igazuk van. A rossz kompromisszumról – mert véleményem szerint igen rossz kompromisszum született –, amelyet néhány képviselőtársam holnap elfogad majd – nélkülem, ugyanis én ellene fogok szavazni –, éppen az EU-Kanada csúcs előestéjén szavazunk. Az Európai Unió gyakorlatilag hadat üzen kanadai barátainknak. Remélem, hogy képviselőtársaim teljes mértékben tisztában vannak azzal, hogy mit tesznek.

Hozzá kell még tennem képviselőtársaim és D máss számára, hogy igen szép választási kampányt építhetnek majd fel a fókákra és a kanadaiakra, a fókavadászattal terén ugyanis semmit sem oldunk meg. Egyszerűen áttoljuk a problémát máshová. Ön mondta, D máss, hogy a fókavadászatot nem tiltja be. Ezzel a probléma valójában áthelyeződik Kínába vagy más, az ilyen termékeket elfogadó országokba. Valódi megoldás nem született.

Úgy érzem ezért, hogy a kompromisszum igen sekélyes. Úgy érzem, a valódi problémát a szőnyeg alá söpörtük, semmit sem oldottunk meg, és igazán nincs semmi, amire büszkék lehetnénk. Akkor sem lehetünk büszkék, ha megnézzük a bundaárak alakulását az inuit közösségen belül: az árak zuhannak. Még nem szavaztunk a szövegről, a kompromisszumot még nem fogadtuk el, és ezek az emberek már most jelentős gazdasági visszaeséstől szenvednek miattunk. Nem látok ebben semmit, ami elégedettségre adna okot.

Malcolm Harbour, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony! A Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottságban képviselőcsoportom koordinátoraként aláírtam a kompromisszumot, és úgy gondolom, hogy helyesen cselekedtem, ahogyan azonban Diana Wallis is mondta, a különböző nézőpontok összeegyeztetésének nehézségei miatt igen bonyolult aktáról volt szó.

Képviselőcsoportomból már ketten felszólaltak, akik nem értenek egyet ezzel, és úgy gondolom, a holnapi szavazás során az is kiderül, hogy képviselőcsoportom álláspontja is szemben áll a kompromisszummal – hacsak a kollégáim által javasolt módosítások némelyikét meg nem szavazzuk. Lesznek azonban sokan – köztük jómagam is –, akik támogatni fogják, mivel az álláspont elfogadása nyomán erkölcsi kötelességemnek érzem, hogy így tegyek.

Gyorsan felsorolnám a legfontosabb kérdéseket. Először is, a tervezet felhívás a cselekvésre. Az eddigi jelzések alapján egy folyamat elejéről, nem pedig a végéről van szó. Nem az a lényeg, hogy embertelen módon végeznek a fókákkal, és hogy a hivatásos vadászok ez ellen semmit sem tehetnek. Ezzel a kanadai kormánynak is foglalkoznia kell. A szöveg e tekintetben számos felülvizsgálati záradékot tartalmaz annak érdekében, hogy a megoldás valóban működőképes legyen, teljesen egyetértek azonban Diana Wallis asszony szavaival, miszerint a mentességek elengedhetetlenek voltak a kompromisszumhoz.

Arányos mentességekről van szó, először is azért, mert tükrözik a hagyományos közösségekben folytatott vadászat támogatásának szükségességét. Diana Wallisnak igaza van, amikor azt mondja, mindennek működőképesnek kell lennie, hogy biztosítanunk kell az ilyen közösségekből származó termékek értékesítését, valamint megfelelő módon kell velük rendelkezni. Másodszor azért, mert a mentességeket a fenntartható tengeri erőforrások jelentősége, valamint az e kérdésben történő eljárások megvalósítási módjának jellege is indokolja.

Egy kompromisszum van előttünk. Úgy gondolom, az európai polgárok azt szeretnék, ha támogatnánk, a Parlamentnek azonban ezzel együtt mostantól szigorú felülvizsgálat alá kell vonnia az ügyet.

Arlene McCarthy, a PSE képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony! Úgy gondolom, elfeledkezünk arról, hogy a főtermékek kegyetlen kereskedelmének a teljes Unió területére vonatkozó betiltásáért ez a Parlament indított elsőként kampányt. 2006-ban a tilalomra felszólító írásbeli nyilatkozatot a képviselők elsőpró többséggel támogatták – 425 aláírás gyűlt össze –, és állatorvosi szaktanulmányok bizonyították, hogy a fókák szörnyű szenvedés közepette pusztulnak el, gyakran még élve nyúzzák meg őket. A közvélemény nem tűri tovább az ilyen termékek kereskedelmét, és képviselőiként a mi hatáskörünk, hogy véget vessünk annak. Ezenkívül a holnapi szavazással döntő lépést teszünk majd a kereskedelem nemzetközi szintű tilalmának elérése felé is.

Az USA-ban már több éve érvényben van a tilalom. Mexikóban is betiltották az ilyen termékek kereskedelmét. Európában nemzeti tilalom van hatályban Belgiumban, Hollandiában, Luxemburgban és Olaszországban; Németország és az Egyesült Királyság most mérlegeli a tilalom bevezetésének lehetőségeit. Oroszország is tilalmat hirdetett. Hongkongban tervezik annak elrendelését. Időszerűvé vált politikai kérdésről van szó. A kereskedelem elleni 40 éves kampányt követően Európának lehetősége nyílt arra, hogy mind a 27 tagállamban bevezesse a tilalmat.

A Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottságban nem ez az első eset, hogy felkaroltuk a polgároknak a kegyetlen kereskedelem megszüntetését célzó törekvéseit. A Parlamentnek lehetősége van a polgárok igényeinek teljesítésére, a Belső Piaci Bizottságban pedig elhatároztuk, hogy szigorú tilalmat javasolunk, miközben a hagyományos inuit vadászat számára biztosítjuk a mentesség lehetőségét. A bizottság elutasította az Európai Bizottság részleges tilalomra és címkézésre vonatkozó vegyes javaslatát; a bizottság elutasította Wallis asszonynak a kizárólag a címkézés alkalmazására tett javaslatát is. Miért? Mert polgáraink elítélték volna a komolytalan gesztust, amely lehetővé tette volna a kegyetlen mészárlás folytatását. A közvélemény számos európai országban végzett felmérésben tudomásunkra hozta, hogy a kereskedelem betiltását támogatja: az Egyesült Királyságban megkérdezettek 75 százaléka támogatja a tilalmat; Ausztriában 80 százaléka, Franciaországban és Hollandiában pedig ez az arány 90 százalék fölött van. A polgárok még az Unió azon országaiban is ellenzik a kereskedelmet, ahol kis mértékű hagyományos vadászat is folyik, Svédországban például a megkérdezettek 70 százaléka. A kanadaiak határozott többsége nem támogatja az országukban folyó vadászatot.

Továbbá a megkérdezett kanadaiak 86 százaléka egyetértett azzal, hogy az EU szabadon dönthessen e termékek betiltásáról. Itt tartom a kezembben egy kanadai szenátor Pöttering elnökhöz írt levelét, amelyben ez áll: „Az Önök főtermékekre vonatkozó tilalmának segítségével a kanadai lakosság nagy része, akik csodálattal nézték, ahogyan az Orosz Föderáció az elmúlt hónapban véget vetett a véres fokamészárlásoknak, könnyebben rábíthatja majd politikusaikat, hogy a rövid távú politikai igényeken felülemelkedve a helyes megoldást válasszák, és egyszer s mindenkorra felszámolják az embertelen vadászatot. A kanadai lakosság vadászatot ellenző többségének nevében köszönöm, hogy vezető szerepet vállalt az ügyben. Ezt nagyra értékeljük.”

Az idén a kanadai vadászatok során a tavalyi 220 ezerrel szemben csak 50 ezer fókát mészároltak le. Ez azt jelenti, hogy polgárként most megadatott a lehetőség számunkra e kegyetlen kereskedelem betiltására. Biztos vagyok benne, hogy az intézkedés elismerésre talál majd az európai polgárok körében. Remélem, hogy a Parlament a holnapi szavazás során támogatni fogja a Belső Piaci Bizottság által a főtermékek kereskedelmének tilalmáról készített javaslatot.

Toine Manders, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök asszony! A Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottságban a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport koordinátoraként aláírtam a kompromisszumot. A Harbour úr által említettekhez hasonlóan a mi képviselőcsoportunkon belül is vannak nézetkülönbségek, ez azonban csak azt jelzi, milyen érzékeny területről van szó.

Egy demokráciában a megválasztott képviselőknek meg kell hallgatniuk a közvéleményt, és elmúlt már az az idő, amikor a kereskedelmi termékek előállítása érdekében az állatokat kegyetlenül le kellett mészárolni.

Egyáltalán nem célunk előírni a vadászat lebonyolításának módját; nem áll szándékunkban beleavatkozni a vadgazdálkodásba. Az a célunk, hogy megszüntessük a kegyetlenül lemészárolt állatok kereskedelmét.

Úgy gondolom, tulajdonképpen ez a kompromisszum üzenete. Jónak tartom, hogy mentességek biztosításával figyelembe vettük a hagyományos közösségek érdekeit, és hogy a szuvenírként vásárolt termékeket az Unióba behozó fogyasztókat és turistákat is megkíméltük a bosszorkányüldözéstől. Ellenkező esetben helytelenül cselekednénk, ami a szabadságjogokat tiszteletben tartó Európai Uniónak sem válna előnyére.

Mivel azt szeretnénk, hogy minden terméken fel legyenek tüntetve a szükséges információk, jó ötlet lehet egyszerűen olyan címkével ellátni ezeket, amelyen szerepel, hogy a termék főképpől származó anyagot tartalmaz, így a fogyasztók választhatnának, ezzel ugyanis jelenleg sokszor nincsenek tisztában. Jobb tájékoztatásra van szükség, mert a fogyasztók számára biztosítanunk kell a megalapozott döntéshozatal lehetőségét.

A hagyományos őslakos közösségek támogatásának megfelelő módja lehetne, ha intézkedésekkel segítenénk őket alternatív gazdaságok létrehozásában. Köszönöm, Elnök asszony, és remélem, hogy a kompromisszumot holnap jelentős többséggel elfogadjuk.

Leopold József Rutowicz, az UEN képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök asszony! A fókák kegyetlen mészárlásának esetei az orvvadászat jelenségének részét képezik, amellyel sajnálatos módon igen gyakran találkozunk. Az orvvadászok tengeri és erdei állatokat, valamint számos különböző halfajt is gátlástalanul leölnék, teljes állományokat pusztítanak el, és okoznak nekik szenvedést. Az Európai Unióban és Kanadában létezik a megfelelő szabályozás, valamint jelen vannak a szükséges szolgálatok is, amelyeknek feladata az előírások betartásának biztosítása.

E szolgálatokat például úgy támogathatnánk hatékonyan, ha a polgárok segítenének az orvvadászok felkutatásában és leleplezésében. Az állam feladata az lenne, hogy biztosítsa az állatok megfelelő fizikai és érzelmi körülményeit, valamint a környezettel összhangban való életmódját, illetve azt, hogy a vadállatok, köztük a fókák illegálisan szerzett bőre és húsa ne juthasson el a piacra, és hogy az ilyen kereskedelmet szigorú büntetéssel sújtsák. Az Európai Parlament és a Tanács rendelettervezete olyan dokumentum, amely összehangolja a főképpel-kereskedelem kérdésében érintett valamennyi fél érdekeit.

Heide Rühle, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony! Képviselőcsoportom nevében én is örömmel fogadom a megállapodást, amelyet holnap támogatni fogunk. Sok polgár kívánságának teszünk eleget, akik számtalan levélben és e-mailben kértek bennünket, hogy tegyünk lépéseket az ügyben. Ezzel egyben természetesen a Parlament írásbeli nyilatkozatának szellemében járunk el, amely egyértelműen követelte a tilalmat.

Igencsak meglepett a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság egyik tagjának előző felszólalása. Kíváncsi lennék, valóban a bizottság nevében beszélt-e, vagy saját véleményének adott hangot. Mindenesetre határozottan ki szeretném jelenteni, hogy a rendeletnek egyértelműen van jogalapja. Tilos például a kutyák és macskák bőrének kereskedelme is, amely tilalom ez év elején lépett életbe. Ebből világosan látható, hogy intézkedéseinkhez rendelkezünk a megfelelő jogalappal. Ezenkívül máris nyilvánvaló a belső piac torzulása, hiszen legalább öt tagállamban már végrehajtották a tilalmat, és további országok is ezt tervezik. Az Európai Uniónak ezért fel kell lépnie a belső piac torzulása nyomán keletkezett helyzet ellen.

A fellépésünknek megvan a megfelelő alapja. Rendelkezünk a szükséges jogalappal, és belső piaci megfontolások is a cselekvés mellett szólnak. Ezt még egyszer határozottan hangsúlyoznám. A mentességeket illetően azt is tisztázni szeretném, hogy az inuitok piaci már évekkel ezelőtt összeomlottak. Erről ők maguk tájékoztattak bennünket a megbeszélések során. Meghívtuk őket, hogy felszólaljanak a bizottságban, és egyértelműen kijelentették, hogy a piacok már az uniós intézkedéseket megelőzően összeomlottak. Ha az inuitok továbbra is értékesíteni kívánják ezeket a termékeket, ezt csak akkor tehetik meg, ha egyértelmű, hogy azok nem a megszokott módon vadászott fókákból származnak. Csak akkor tudják majd értékesíteni a termékeket, ha ez a megkülönböztetés egyértelmű válik.

Kartika Tamara Liotard, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök asszony! Támogatom a főkaprém importjának teljes tilalmát. Egy csodálatos természeti jelenség minden évben véres, kegyetlen fájdalomba és szenvedésbe torkollik, ahol már az akár 12 napos fókakölyköket is agyonverik vagy lelövik. E mészárlás a piaci haszon és a hatalmas üzleti nyereség reményében zajlik az állatok jólétének teljes figyelmen kívül hagyásával, ami számomra rendkívül ijesztő.

Nem akarhatjuk, hogy ilyen szörnyűség import formájában bekerüljön az EU-ba. Sok európai polgár ezt valóban nem szeretné, ezért támogatják a fókaprém importjának teljes tilalmát. Hollandiában keményen küzdöttünk a tilalom bevezetéséért, és végül sikerrel jártunk. A Bizottság javaslatának eredeti formában történő elfogadásával aláásnánk a Hollandiában elért eredményt.

A Parlament jelentését értékelve azonban elmondhatom, hogy a képviselők végül elfogadták a fókaprém importjának teljes tilalmát. A tilalmat teljes mértékben támogatom, és összes képviselőtársamat, valamint a Bizottságot is felkérem, hogy tegyenek ugyanígy.

Hélène Goudin, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (SV) Elnök asszony! Annak ellenére, hogy a most tárgyalta jogszabályjavaslat a fókatermékek kereskedelméről szól, a felszólalások zömének tárgyát a fókavadászat, azon belül is az EU-n kívüli fókavadászat képezi. A fókák olyan jellegű mérszálása, amelyről az Unió kívüli országokból képeket is láthattunk, kegyetlen és megengedhetetlen.

Ugyanakkor különbséget kell tennünk a vadászat és a mérszálás között. Svédországban zajlik fókavadászat, ez azonban szabályozott, kímélő vadászat. Űtők és botok helyett fegyvereket használnak. A folyamat egészét szigorú előírások szabályozzák, és igen rossz határfokkal gazdálkodnánk a természeti erőforrásokkal, ha a lelőtt állatokat tilos lenne ezután felhasználni. A javasolt kompromisszum kedvezőbb, mint az eredeti indítvány. Aggodalommal tölt azonban el, hogyan értelmezhetők a jogszabály egyes részei, valamint az, hogy a szabályozás esetleg hátrányosan érinti majd Svédországot és északi szomszédait. Remélem, hogy ebben tévedek.

Jan Cremers (PSE). – (NL) Elnök asszony, Biztos úr, hölgyeim és uraim! Először is köszönetet szeretnék mondani előadónknak az aktával kapcsolatos kemény munkáért. A Parlamentnek a McCarthy asszony által már említett 2006-os, a fókatermékek teljes körű uniós tilalmát szorgalmazó felhívását követően örömmel tölt el, hogy olyan kompromisszumot tudunk kialakítani a Tanáccsal, amely méltó e Ház eredeti kéréséhez.

A kereskedelmi célú vadászat nevében évente hozzávetőleg 900 ezer fókát ölnek le kegyetlen módon. Ez nem csupán szörnyű, de teljesen értelmetlen is. Az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportja számára a kezdetektől fogva egyértelmű volt, hogy a Bizottság javaslata nem elegendő. A javaslatban foglalt nagyvonalú eltérések ellenőrzése az évente 10 napig tartó vadászati tevékenység kiterjedt jellege miatt nem lett volna lehetséges. Az ellenőrzési kapacitás elégtelen, ráadásul az érintett kormányok gyakran nem szívesen végzik ezt a feladatot.

Képviselőcsoportunk szerint elengedhetetlen volt, hogy a tárgyalások során jelentősen csökkentsük a mentességek érvényét, és az elért eredménnyel – e célkitűzést nagy részben megvalósító kereskedelmi tilalommal – elégedett vagyok. A Szocialisták képviselőcsoportja azt is fontosnak tartja, hogy a lehető legkisebb mértékben avatkozzunk be az őslakos népek hagyományos megélhetési forrásait biztosító körülményekbe. A kompromisszum részét képező, az inuitok és más őslakos népek számára fenntartott eltérés megfelel képviselőcsoportunk elképzeléseinek.

Bár nem kényszeríthetjük az Unió kívüli országokat az effajta fókavadászat beszüntetésére, reméljük, hogy a fókatermékek kereskedelme kevésbé jövedelmezővé válik, és így a vadászat mértéke is csökken – idővel pedig, remélhetőleg, teljesen meg is szűnik. Az elért eredménnyel ezért elégedett vagyok.

Peter Šťastný (PPE-DE). – Elnök asszony! A fókavadászatról szóló végleges javaslat teljesen elfogadhatatlan, hiszen nagy mértékben beavatkozik más országok belügyeibe. Ezek az országok azonban betartják a szabályokat, és csupán az a szándékuk, hogy jól gazdálkodjanak a természeti erőforrásokkal, és munkát biztosítsanak polgáraik számára.

A javaslat tönkreteszi a távoli régiókban élő emberek életét és közösségeit. Az Atlanti-óceán mindkét partját üzleti lehetőségektől fosztja meg, és világszerte komolyan károsítja a fontos kereskedelmi és stratégiai partnereinkkel kialakított kapcsolatainkat. Mindezen túl a javaslat megsérti a WTO előírásait.

A Parlament képviselőiként kötelességünk a polgárok védelmének biztosítása és a munkalehetőségek szempontjából kedvező környezet kialakítása. A tilalommal mindkét területen kudarcot vallunk. Örültség, és egyben saját értékrendünk teljes megtagadása tilalmat elrendelni a túlnépesedett fókapolulációkra. Megkérem képviselőtársaimat, hogy vessenek gátat ennek a szörnyűségnek, és szavazzanak a javaslat ellen.

Carl Schlyter (Verts/ALE). – (SV) Elnök asszony! Igazán nagy örömmel tölt el, hogy eljutottunk idáig. Kezdetben sokan úgy gondolták, ez lehetetlen, és nem fog sikerülni. Sikerült. Immár támogatjuk a kanadai polgárokat, akik nem szeretnék többé országuk jégtáblákon tanúsított viselkedése miatt szégyenkezni.

Harminc éve próbáljuk megvalósítani e vadászat ellenőrzését és szabályozását. Erre még Norvégiában és Kanadában sem került sor. A tengeren az előírásokat nem tartják be. El kell fogadnunk végre, hogy az ipari mértékű kereskedelmi célú mészárlás semmilyen módon nem tehető emberivé.

A mai döntésért köszönetet kell mondanunk a civil szervezeteknek az általuk végzett munkáért, valamint az európai polgároknak, akik szorgalmazták a tilalom bevezetését. Ez a józan ész, a humanitarizmus, a demokrácia győzelme, és győzelem elsősorban azon fókák számára, amelyek felnőhetnek majd, és nem kell attól tartaniuk, hogy az emberi hiúság oltárán feláldozva agyonverik, vagy lemészárolják őket.

Christian Rovsing (PPE-DE). - (DA) Elnök asszony! El szeretném mondani, hogy ésszerűtlennek találom az ügyet, és most kizárólag a Dán Királysághoz tartozó Grönland nevében beszélek. Messze északon létezik néhány apró, távoli település, amelynek 10–20 lakosa a fókavadászból él. Ha megfosztjuk őket a megélhetésüktől, esélyük sem lesz a gazdasági túlélésre. Az egyes települések több száz kilométerre fekszenek egymástól, és hálások lehetünk nekik, amiért ott vannak, hiszen ennek köszönhető, hogy Grönland továbbra is a Dán Királyság része lehet.

A grönlandiak fókára vadásznak. Kinek van ez ellen ellenvetése? Senkinek! Ha nem ölhetnek le elegendő fókát, akkor elfogynak a halak is, amelyeket kifoghatnának. Következésképpen, amit most itt teszünk, az Grönland számára katasztrófát jelent. A kérdést nem tárgyaltuk meg elég alaposan, és egyáltalán nem vettük figyelembe azokat a szegény embereket, akiket így megfosztunk a megélhetésüktől, anélkül, hogy alternatívát kínálnánk számukra. A szegényekkel szembeni effajta bánásmód nem méltó hozzánk.

Caroline Lucas (Verts/ALE). - Elnök asszony! A közel három évvel ezelőtt született és a mostani tilalmat szorgalmazó eredeti írásbeli nyilatkozat egyik támogatójaként gratulálni szeretnék mindenkinek, aki közreműködött a javaslattervezet elkészítésében. Az akkori nyilatkozatot 425 parlamenti képviselő írta alá, ezzel tanúsítva, mekkora jelentőséggel bír az ügy nem csupán a képviselők, de a választópolgárok számára is.

Ma a világon évente közel egymillió fókát mészárolnak le kereskedelmi célú fokaölések során, és a csomagról szóló holnapi szavazással tehetünk azért, hogy véget vessünk az állatokkal szembeni kegyetlenség egyik legaljasabb formájának.

Nagy örömmel tölt el, hogy a kompromisszumokat, például a javasolt címkézési rendszert elutasították, így ugyanis maradéktalanul tiszteletben tarthatjuk több millió európai polgár kívánságát.

Ha a szavazás kedvező eredménnyel zárul, azzal a kegyetlen bánásmód megszüntetése mellett tesszük le a voksot. Ezenkívül támogatást és győzelmet jelent majd számunkra is, akik nem voltunk hajlandók elfogadni a nemleges választ. Jól emlékszem még a bizottsági tisztviselőkkel folytatott megbeszélésekre, akik azt mondták, hogy a tilalom egyszerűen nem lehetséges. Nos, ez csupán azt jelzi, hogy ha elegendő politikai akaratot tudunk mozgósítani, – és itt elismeréssel adózom a civil szervezeteknek, akik segítettek ebben –, akkor bármi lehetséges, és ez örömmel tölt el.

Avril Doyle (PPE-DE). - Elnök asszony! Nehéz vitán vagyunk túl, amelynek során az érzelmek sok esetben felülkerekedtek a józan belátáson. Mélyen együtt érzek mindazzal, amit Christian Rovsing kollégám az imént az általa képviselt közösségek nevében elmondott, mégis támogatni fogom holnap a kompromisszumot. Garanciát szeretnék azonban kérni a biztos úrtól. Ha lehet, közvetlen kérdést intéznék az elnök asszonyon keresztül a biztos úrhoz.

Biztos úr, ha holnap elfogadjuk a kompromisszumot, biztosítani tud-e arról, hogy a világ számos pontján jelenleg is folytatott gyakorlatnak megfelelően továbbra is fel lehet majd használni a fókák szövétét orvosi kutatásokhoz és szervpótlási célokra? A grönlandi fókák aorta-, tüdő- és perikardiális szövétének felhasználása nyomán jelentősen javult például a szívbetegséggel kezelt páciensek túlélési aránya és életminősége, a termékek felhasználásának azonban feltétele volt, hogy a fókák vadászata fenntartható jelleggel folyjon, és ne kegyetlen módon öljk le őket. A kompromisszum keretén belül biztosítékokat szeretnék kapni arra vonatkozóan, hogy folytatódhatnak az orvosi kutatások és a fókatermékek természetes szervpótlásban történő felhasználása.

Marios Matsakis (ALDE). - Elnök asszony! Jómagam is támogatni fogom a kompromisszumot, bár egyáltalán nem vagyok meggyőződve arról, hogy ezt helyesen teszem, mivel a döntés tárgya nem az, hogy leöljük-e a fókákat, illetve hogy veszélyeztetett-e a fókák túlélése: ezeket a kérdéseket már tisztáztuk.

A kérdés az, vajon emberi módon ölik-e le őket. Természetesen tisztában vagyunk azzal, hogy mindennapi életünk során számos állat leölése számunkra kedvező, mert elfogyasztjuk őket, vagy más módon használjuk

fel a belőlük készült termékeket. Örömmel vesszük, hogy a halak horogra vagy hálóra akadva több óras szenvedés után múlnak ki, és ez ellen nincs kifogásunk. A fókákkal kapcsolatban tehát miért panaszkodunk mégis?

Azért, mert gyönyörű állatok, a jégen pirosuló vérük pedig nem szép látvány. Az lenne tehát a helyzet, hogy e kérdésben elsősorban a szívünkre és nem az eszünkre és józan gondolatainkra hallgatunk? Csupán eszembe jutott.

Stavros Dimas, a Bizottság tagja. – Elnök asszony! Köszönetet szeretnék mondani a felszólaló képviselőnek a ma esti vitához való hozzájárulásukért. Nagy örömmel tölt el, hogy ezt az igen érzékeny dokumentumot illetően ma este első olvasatban megállapodásra jutunk.

Mióta az Európai Parlament körülbelül két évvel ezelőtt felvetette a kérdést, a Bizottság átfogó előkészítő munkát végzett annak érdekében, hogy teljes képet kapjunk a helyzetről, és azt megoszthassuk a nyilvánossággal. Az Európai Unió polgárai által említett aggodalmak maradéktalan figyelembevétele, valamint a belső piac harmonizációjának igénye két olyan kulcsfontosságú kérdés volt, amelyet a jogszabályban meg kellett oldanunk.

A rendelet hatálybalépését követően a polgárok biztosak lehetnek abban, hogy a kereskedelmi célú vadászati tevékenységből származó fókatermékek eltűnnek az Európai Unió piacáról.

Az inuitokra vonatkozó mentesség biztosítja majd, hogy az inuitokat és a hagyományos fókavadászattal foglalkozó más őslakos közösségeket a szabályozás nem érinti hátrányosan.

A Doyle asszony által említett probléma megoldására a végrehajtási intézkedések keretén belül kerül majd sor.

Összegzésként úgy gondolom, hogy a rendelet elfogadásával elősegítjük az állatjóléttel kapcsolatos tudatosság növelését, illetve az állatvédelem magas színvonalának megőrzését az Európai Unióban.

Ezért ismét hangsúlyozni szeretném, milyen nagy jelentőséggel bír az Európai Unió polgárai számára egy ilyen fontos kérdésben első olvasatban elért megállapodás. Arra biztatom tehát Önöket, hogy az első olvasatban történő megállapodás biztosítása érdekében támogassák a kompromisszumos csomag egészét, módosítások nélkül.

Még egyszer köszönetet mondanék Wallis asszonynak és Brepoels asszonynak, valamint a kompromisszumos megoldást a munkájával elősegítő összes résztvevőnek.

Diana Wallis, előadó. – Elnök asszony! Úgy gondolom, a ma esti vita jól szemlélteti, milyen összetett problémáról van szó, és ezért milyen nagyszerű, hogy valamilyen formában kompromisszumra tudtunk jutni. A kompromisszumok természetéből adódóan előfordulhat, hogy egy-két kérdést illetően néhányan, vagy akár mindannyian kissé csalódottak leszünk.

Azt hiszem, elsősorban arra akartam rámutatni, amit a tárgyalások közben is végig hangsúlyoztunk: vagyis hogy azzal foglalkoztunk, amivel a belső piac foglalkozhat, ez pedig a kereskedelem. Innen nem befolyásolhatjuk a vadászatot, legalábbis a harmadik országokban folyó vadászatot. Nehéz időszakon vagyunk túl; sokan még most sem biztosak abban, hogyan történik majd a végrehajtás, és Biztos úr, hálás vagyok, hogy megnyugtatt bennünket az őslakos közösségeket érintő intézkedésekkel kapcsolatban: az ő sorsukat sokan szívükön viselik, és ezért ebben az ügyben igen körültekintően kell eljárunk.

Úgy gondolom, sokan továbbra is bizonytalanok vagyunk az intézkedések jogalapját illetően – erről sokat beszélünk mind a WTO, mind pedig saját belső piaci előírásaink szintjén. Egyelőre csupán annyit mondanék, köszönettel tartozom a három intézmény jogászainak, akiknek nagy szerepe volt abban, hogy idáig eljutottunk. Úgy sejtem, a jövőben még több munkájuk lesz majd, ezzel azonban, mint már mondtam, ráérünk később foglalkozni.

Ez tehát a helyzet: meglátjuk, mit hoz a holnapi szavazás. Véleményem szerint a kompromisszum támogatásra érdemes, ugyanis tiszteletben tartja az eredeti írásbeli nyilatkozatot, és az európai polgárok nézeteit is. Reményeim szerint akkor sem kell majd csalódnunk, ha rájönnek, hogy ez bizonyos szinten sérti mások, másból élők érdekeit. Ez az, ami számomra végig problémát jelentett, ezért nagyon remélem, Biztos úr, hogy gondoskodni fognak a kicsi és sebezhető közösségek védelméről.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra 2009. május 5-én, kedden kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Filip Kaczmarek (PPE-DE), írásban. – (PL) Hölgyeim és uraim! Támogatom Wallis asszony jelentését. Támogatom a tagállamokkal egyetértésben elfogadott rendelettervezetet, amelynek alapján bevezethetjük a főkatarmékek kereskedelmének tilalmát. Úgy vélem, mentességet csak akkor kellene biztosítani, ha teljesültek a fókák leölésének módjára vonatkozó feltételek. Az inuit közösségek által hagyományosan folytatott vadászatot lehetővé kell tenni.

A rendeletnek köszönhetően a főkatarmékek kereskedelme Uniós-szerte egységes szabályok szerint fog történni. A rendeletet számos uniós polgár támogatja, akik számára fontos kérdés az állatok védelme. Mindannyian tudjuk, hogy a fókák leölése gyakran olyan körülmények között zajlik, amely az emlős és ezért érzelmekre képes állatok számára szörnyű fájdalommal és szenvedéssel jár. Most lehetőségünk nyílt rá, hogy véget vessünk e szenvedésnek. Tegyük hát így. A tilalom értelmében a fókák húsból, zsírából és bőrből készült termékek, például a táskák, cipők, kalapok és kesztyűk eltűnnek majd a közös piacról. Tilos lesz egyes fókákból származó gyógyhatású készítmények, például táplálékkiegészítők forgalmazása is. Nagyon köszönöm.

Lasse Lehtinen (PSE), írásban. – (FI) Érthető, hogy az EU a választások közeledtével szeretné megnyerni a polgárok jóindulatát, ez alkalommal azonban a Bizottság ingoványos talajra tévedt. Ha Európa kísérletet tesz más országok hagyományainak betiltására vagy korlátozására, elképzelhető, hogy a jóindulat megnyerésére irányuló szándék visszafelé sül el, és jól arcul csap bennünket. Várom a napot, amikor az Amerikai Egyesült Államok vagy Ausztrália ráeszmél, hogy Spanyolországban bikaviadalokat rendeznek, Finnországban pedig sólyomvadászat folyik.

Hazámban, Finnországban a halászok minden évben elfognak néhány száz fókát, mert a főkapopuláció ugrásszerűen megnőtt, és lassan veszélyeztetni fogják a Balti-tenger halállományát. A Tanáccsal kialakított kompromisszum azt jelenti, hogy a halászok folytathatják korábbi tevékenységüket, amennyiben azt nem nyereség reményében teszik. Számomra elvi kérdés, hogy nem támogatok olyan jogszabályt, amelynek betartása nem ellenőrizhető, a Bizottság által megszavazott eredményhez képest azonban a kompromisszum mindenképpen előrelépést jelent.

22. A tudományos célokra felhasznált állatok védelme (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Parish úr által a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság nevében a tudományos célokra felhasznált állatok védelméről szóló európai parlamenti és tanácsi irányelvre irányuló javaslatról (COM(2008)0543 – C6-0391/2008 – 2008/0211(COD)) készített jelentés (A6-0240/2009).

Neil Parish, előadó. – Elnök asszony! Először is köszönetet szeretnék mondani az árnyékelőadónak, akik készségesen együttműködtek velem ezen az igen szakmai jellegű és nehéz aktán végzett munka során. Az együttműködésnek köszönhetően véleményem szerint kedvező kompromisszum született. Köszönetet mondanék a Bizottságnak is az együttműködésért, akikkel e kérdésben a jövőben is örömmel folytatjuk majd a közös munkát. Köszönettel tartozom Patrick Baragiolának, a Mezőgazdasági Bizottság titkársági tagjának, és tanácsadónak, Dan Daltonnak is.

Az állatkísérletek területe igen ellentmondásos, és erkölcsi dilemmára ad okot. Elfogadhatók-e az állatkísérletek csupán azért, mert ezzel esetlegesen emberéleteket menthetünk meg? Úgy gondolom, hogy ha a kísérletek tudományos és etikai szempontból egyaránt megfelelően indokoltak, akkor a válasz igen.

Ugyanakkor mindent meg kell tennünk annak érdekében, hogy mind a kísérletek számát, mind pedig az állatok szenvedését minimálisra csökkentsük. A Bizottság jelentése jó kiindulópont volt. Megmutatta, hogy ahol csak lehetséges, a Bizottság kész beszüntetni az állatkísérleteket. A javaslat azonban sok helyen nem volt egyértelmű, aminek következtében a Bizottság szándékaival éppen ellentétes hatást érhet el.

A súlyossági kategóriák meghatározásának kihagyása az egész javaslatnak nyilvánvaló hiányossága volt. A Bizottság így valójában arra kérte a Parlamentet, hogy anélkül döntsön a besorolásokra vonatkozó előírásokról, hogy pontosan tudná, mik is ezek a besorolások. Ezenkívül néhány rendelkezés, különösképpen az állatok többszöri felhasználására és a kizárólag F2-főemlősök (második nemzedék) felhasználását célzó javaslatra vonatkozó ajánlások azt eredményezhetik, hogy a korábbiaknál jóval több állat kerül felhasználásra.

Az F2-főemlősök esetében nem készült megvalósíthatósági tanulmány arra vonatkozóan, vajon kivitelezhető-e a Bizottság javaslata. A Bizottság hatástanulmánya kizárólag a számadatokra koncentrál; az állatjóléti következményeket nem vizsgálja. A Parlament ezért sürgősen módosította a javaslatot: nem azért, hogy gyengítse azt, hanem hogy egyértelművé tegye, pontosan milyen esetekben és milyen körülmények között engedélyezhetők az állatkísérletek.

Úgy gondolom, hogy a Mezőgazdasági Bizottság jelentése kompromisszumos megoldást kínál, amennyiben biztosítja az Unión belüli kutatások folytatását, és javítja az állatjólét minőségét. Állatjóléti szempontból ez előrelépést jelent. Az intézkedés lényege, hogy pénzügyi vállalások révén alternatívákat kínáljunk az állatkísérletekre, nagyobb hangsúlyt helyezünk a „három R” elvére (Replacement – helyettesítés, Reduction – csökkentés, Refinement – tökéletesítés), és megerősítjük az Alternatív Módszerek Validálásával Foglalkozó Európai Központ (ECVAM) szerepét.

Javaslatot tettem a főemlőskísérletek rendszeres tematikus felülvizsgálatára is annak érdekében, hogy meg lehessen határozni, majd fokozatosan meg lehessen szüntetni a szükségtelen kísérleteket.

Az irányelv az orvosi kutatások szempontjából is előrelépést jelent. Felváltja majd a jelenlegi idejétmúlt jogszabályt, és lehetővé teszi az orvosi kutatások folytatását, amint és amikor az tudományos és etikai szempontból indokolt. Úgy gondolom, ez alapvető fontosságú. Szeretnénk elérni az állatkísérletek számának csökkentését is. Az európai polgárok azonban jogosan várják el, hogy rendelkezésükre álljanak a legjobb és leghatékonyabb gyógyszerek.

A megbízható európai kutatás és fejlesztés nélkülözhetetlen. A gyermekbénulás, a rózsahimlő, a hepatitis B, a diftéria, a kanyaró, a mumpsz, a rubeola és az agyhártyagyulladás elleni védőoltások, valamint a HIV-vírus elleni kombinált kezelési gyógyszerek, az asztma elleni gyógyszerek, a koraszülött csecsemők lélegeztetőgépei és a Parkinson-kór kezelésére használt mély agyi stimuláció kifejlesztése mind állatokon, elsősorban főemlős állatokon végzett kísérleteken alapult. Ezeknek köszönhetően több millió ember életét lehetett megmenteni, vagy életminőségükön javítani.

Amíg nem rendelkezünk megfelelő alternatívákkal, úgy gondolom, nem lenne bölcs dolog egy hiányosan megszövegezett jogszabály révén közvetlenül vagy közvetetten betiltani az ilyen jellegű kísérleteket. Az irányelv megteremtí az ahhoz szükséges jogszabályi keretet, hogy az alternatív módszerek megjelenésekor azonnal el lehessen kezdeni az állatkísérletek leállítását. Jelentős mértékben erősíti az alternatívák kutatását, és határozottan elindít bennünket a helyes úton, amelynek végére érve megszüntethetők lesznek az állatkísérletek. A Mezőgazdasági Bizottságban kedvező kompromisszumot sikerült kialakítanunk. Úgy tűnik azonban, hogy a Liberálisok képviselőcsoportja megpróbálja tönkretenni ezt a megállapodást. Arra biztatnám őket, ne utasítsák el a jelentést, mert azzal több évvel visszavetik az állatjólét kérdését, ami teljesen helytelen lenne részükről.

Stavros Dimas, a Bizottság tagja. – (EL) Elnök asszony! Örömmel fogadom a lehetőséget, hogy ma este megvitathatjuk a tudományos célokra felhasznált állatok védelméről szóló irányelv felülvizsgálata iránti javaslatot. Köszönetet szeretnék mondani az előadónak, Parish úrnak és a jelentést megvizsgáló három parlamenti bizottságnak az általuk tett erőfeszítésekért és meglátásaikért. Biztos vagyok benne, hogy ezt követően építő jellegű párbeszédre kerül majd sor.

Számos tagállamban már jóval korábban elfogadták a tudományos célokra felhasznált állatok védelmére vonatkozó nemzeti jogszabályokat. Ennek eredményeképpen Európában a védelem szintje országonként eltérő. A felülvizsgálat nyomán a Közösségen belül megtörténhet majd a védelem szintjének harmonizációja, és biztosítani lehet a belső piac zavartalan működését is. A Bizottság javítani szeretné az állatkísérleteket érintő európai uniós jogszabályokat. Az irányelv egyrészt korlátozza a kísérleti állatok számát, másrészt pedig az Európai Közösséget létrehozó szerződéshez csatolt, az állatok védelméről és kíméletéről szóló jegyzőkönyv előírásainak megfelelően biztosítja a kísérletben részt vevő állatok megfelelő ellátását és védelmét.

A felülvizsgálat célja, hogy jelentősen javítsa az Európai Unión belül a kísérletbe bevont állatok jólétét. Az állatjóléti követelmények mostantól hivatalosan is az Európai Közösséget létrehozó szerződés részét képezik, és a belső piachoz hasonló egyéb ágazatokat érintő politikák meghatározásánál figyelembe kell venni őket. A javaslat kidolgozásába átlátható eljárások révén és kizárások nélkül bevontuk az állatkísérleti szakembereket és specialistákat, a kutatók közösségét, a közvetlenül érdekelt ágazatot és a polgárokat is. A javaslat elkészítésében emellett jól megalapozott hatástanulmány nyújtott segítséget, és több tudományos ügynökség is jelentős mértékben hozzájárult a folyamat előbbre viteléhez. Összehasonlító költség-haszon elemzést végeztünk a fellépésre, illetve a fellépés elmulasztására vonatkozóan, amelyet a javaslat kidolgozása során figyelembe vettünk. A javaslat kellően kiegyensúlyozott; egyrészt elősegíti az európai versenyképességet és

kutatást, másrészt pedig maradéktalanul figyelembe veszi az állatjóléti követelményeket. A Bizottság körütekintően megvizsgálta a különböző felek által felvetett aggodalmakat, amelyek szerint az egyes állatjóléti követelményekkel kapcsolatos állítólagos adminisztratív terhek, illetve költségek miatt a javaslat kiszorítaná az európai kutatást Európából. Nincs azonban bizonyíték rá, hogy a kutatók tömegesen Unión kívüli országokba vándorolnának. A javaslatban található állatjóléti előírások, valamint a szigorúbb engedélyezési eljárások nagy részét a kutatásban világszinten is vezető szerepet betöltő tagállamokban már jelenleg is alkalmazzák. Továbbá a javaslat az adminisztratív terhek minimalizálását célzó intézkedésekről is rendelkezik. A szigorú állatjóléti előírások elfogadása és a magas szintű tudományos kutatás előmozdítása között valóban nincs ellentmondás. Éppen ellenkezőleg, a két elképzelés egymással összefügg.

A Bizottság javaslata szerint a még öntudatuknál lévő állatokon végzett kutatások engedélyezéséhez szisztematikus, független etikai értékelésre van szükség. Ezzel a gyakorlatban is megvalósulhat az állatok felhasználására vonatkozó helyreállítás, csökkentés és tökéletesítés elve. A felülvizsgálat alapvető célkitűzései e rendelkezésekben találhatók. E célkitűzéseket nem érhetjük el, ha az engedélyezés helyett hallgatólagosan hozzájárulunk a különböző típusú kutatásokhoz, vagy lehetővé tesszük, hogy az etikai értékeléseket a kutatási projektben érdekelt felek készítsék el.

Végezetül, a Bizottság el szeretné kerülni, hogy a jelenleg folyamatban lévő tudományos kutatásokat meg kelljen szakítani, és minimálisra kívánja csökkenteni az adminisztratív terheket. Ezért teszi lehetővé a rugalmas alkalmazást, és ahol csak lehet, szorgalmazza a meglévő tagállami infrastruktúra használatát.

Hölgyeim és uraim! Az átdolgozott javaslat visszaállítja a belső piac zavartalan működését, javítja az állatjóléti követelményszintet, és támogatja a kutatást. A jelenlegi jogszabályt kellően kiegyensúlyozott módon sürgősen szigorítani és javítani kell, és a Bizottság javaslata éppen ezt teszi.

Marios Matsakis, a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság véleményének előadója. – Elnök asszony! Korunkra jellemző szükséges rossz, hogy az ember- és állat-egészségügyi kutatásokhoz sajnálatos módon mindenképpen szükség van az állatkísérletekre. Szilárd meggyőződésem, hogy egyetlen igazi tudós sem élvezetből végez állatkísérleteket, illetve nem is tesz ilyet, ha másfajta kutatási módszerek is rendelkezésére állnak. Az effajta kutatás során természetesen minden esetben a lehető legemberibb bánásmódban kell részesíteni az érintett állatokat.

Ennek érdekében a tárgyalt irányelv – véleményem szerint helyesen – kísérletet tesz rá, hogy jelentős mértékben és meghatározó módon javítsa a körülményeket. A leglényegesebb területek az etikai felülvizsgálat és az engedélyezés elvének biztosítása, valamint a folyamat egészére vonatkozó fokozott nemzeti vizsgálatok és nagyobb átláthatóság elképzelése. Hangsúlyozni kell, hogy a tudományos és politikai világnak minden esetben arra kell törekednie, hogy ha és amikor az állatok használatának mellőzését lehetővé tevő alternatív és hatékony módszerek rendelkezésre állnak, megszüntethető legyen az állatok kutatási célokra történő felhasználása.

Esko Seppänen, az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság véleményének előadója. – (FI) Elnök asszony, biztos úr! A Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság által készített jelentés kompromisszum, amely kiegyensúlyozott módon veszi figyelembe az érintett felek nézeteit. A Bizottság javaslatát az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság javaslatával összhangban sikerült javítani.

Mivel a gyógyszerek és védőoltások kifejlesztésének egyelőre nincs más módja, szükség van az állatkísérletekre. A mi felelősségünk biztosítani az Unió polgárai számára, hogy betegség esetén vigaszt jelenthessen számukra a tény: Európában is folyik a gyógyulásukhoz szükséges gyógyszerek előállítás.

Az állatkísérleteket végzők ugyanakkor kötelesek megfelelő bánásmódban részesíteni a kísérleti állatokat, és a lehető legkevesebb fájdalmat okozni nekik. Az állatjólét terén az irányelv egyértelmű előrelépést jelent, és a Mezőgazdasági Bizottság által előterjesztett legtöbb módosítás igen hasonló az általunk, az Ipari Bizottság által javasoltakhoz. Ennek megfelelően a Mezőgazdasági Bizottság jelentését a lehető legkevesebb változtatással kell elfogadni.

Elisabeth Jeggle, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, Biztos úr, hölgyeim és uraim! Az állatkísérletekről szóló irányelv a „három R” elvén alapul. Célunk az állatkísérletek helyettesítése, csökkentése és tökéletesítése. Ennek elérése érdekében szükség van az alternatív módszerek kidolgozására és népszerűsítésére. Harmadszor, meg kell találnunk az egyensúlyt az állatjóléti és a kutatási igények között, miközben elsősorban az emberi egészségre helyezük a hangsúlyt. Biztos úr, Ön is kiemelte, hogy minden tagállamban azonos követelményekre van szükség.

A jelenlegi jogalkotási javaslat alapját az állatjólétért és az állatok védelméért folytatott közösségi cselekvési terv, valamint az állat-egészségügyi stratégia képezi. Az Európai Unióban és világszerte is magas szintű védelmet és magas követelményszintet kívánunk biztosítani. Megfelelő helyettesítést jelentő egyéb elérhető módszerek híján azonban az állatkísérletek teljes körű eltörlése gyakorlatilag ellehetetlenítené az Európai Unióban zajló legtöbb állatkísérlettel végzett kutatást. A kutatási projektek így kivonulnának az Unióból, hatalmas tudásbázist veszítenénk el, amely jelenleg rendelkezésünkre áll, és teljesen kiszolgáltatnánk magunkat más országoknak. Éppen ezért fontos a kompromisszumos megoldás, a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság által kidolgozott kompromisszum pedig megfelelő. Mindez kétségtelenül nem könnyű zsonglőrmutatvány, a beteg emberek számára azonban a túlélést jelentheti.

A Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság március 31-i szavazásának eredménye megfelel ezen követelményeknek. Támogatnunk kell a bizottságban 72 százalékos többséggel elfogadott kompromisszumot. Ezért felkérem a Parlament minden képviselőjét, hogy utasítsák el a túlzott elvárásokat tartalmazó módosításokat, és az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja, valamint az Európai Szocialisták Képviselőcsoportja által benyújtott módosításokat támogassák.

Összinté köszönetemet fejezem ki nem csupán az előadónak, hanem számos képviselőtársamnak is.

ELNÖKÖL: Edward McMILLAN-SCOTT

alelnök

Roselyne Lefrançois, a PSE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, Biztos úr, hölgyeim és uraim! Először is gratulálni szeretnék az előadónak, Parish úrnak az általa végzett magas színvonalú munkáért, és azért, hogy különös hangsúlyt fektetett az árnyékelőadókkal való együttműködésre.

A holnapi első olvasatban történő szavazás előtt felsorolnám a jelentés legfőbb pontjait. Az a negatív kép, amely napjainkban az állatkísérletekről a közvéleményben él, megerősíti e kérdés vitathatatlan fontosságát. Az elmúlt hetek során hozzám hasonlóan bizonyára Önök is számtalan levelet kaptak az aggódó polgároktól.

Míg azonban kötelességünk olyan szöveget javasolni, amely figyelembe veszi a közvélemény félelmeit, ezzel együtt sem hanyagolhatjuk el a kutatók igényeit. Hangsúlyoznám, nem szabad elfelejtenünk, hogy a kutatók nem csupán jogos képviselői e közvéleménynek, hanem olyan személyek, akik nélkülözhetetlen szerepet játszanak társadalmunkban.

Bizonyára Önök is tisztában vannak azzal, hogy az elmúlt 20 évben a tudományos célokra felhasznált állatok száma annak ellenére sem változott, hogy az orvosi biológiai tudományos publikációk száma kétfélszer megduplázódott. Annak érdekében, hogy maradéktalanul megérthessem az irányelv felülvizsgálata során felmerülő kihívásokat, magam is számos, az ügyben különböző nézeteket valló érintett féllel találkoztam.

Meglátásom szerint az Európai Bizottság által eredetileg javasolt szöveg lényegesen eltávolodott az állatok felhasználásának alapvető céljától, amely a kutatás elősegítése. Ezért fontos volt, hogy ismét az emberi egészség kérdése kerüljön a megbeszélések középpontjába.

Egyértelmű, hogy az állatkísérletekre vonatkozó rendelkezéseket módosítani kell, az európai kutatás azonban nem kerülhet hátrányos helyzetbe az új jogszabály miatt. Az általam kialakított és az előadó által is átvett stratégia során helyreállítottuk a javaslat egyensúlyát annak érdekében, hogy az ne érintse kedvezőtlenül a kutatókat.

A Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság által elfogadott jelentés alapján úgy gondolom, következetes és ésszerű szöveget tudunk létrehozni, amelyet reményeim szerint a Parlament nagy többséggel támogatni fog.

Jorgo Chatzimarkakis, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr! Mahatma Gandhi szerint „egy nemzet nagysága és erkölcsi fejlettsége híven tükröződik abban, ahogyan az állatokkal bánik”. A laboratóriumi állatok jóléte fontos és kényes kérdés, amelyet sokan figyelmen kívül hagynának. Ugyanakkor igen érzékeny területről van szó, főként a majmok, és különösen az emberszabású majmok felhasználását illetően. A közvéleménytől származó reakciókból tudjuk, hogy ez a helyzet.

A Bizottság igen nagy nyomásnak volt kitéve. Különösen hálás köszönetemet fejezem ki Dimas biztos úrnak. Kiváló előkészítő munkát végzett, és fontos javításokat eszközölt a laboratóriumi állatok jólétének védelmében; ilyen például az egyes kísérletek előzetes engedélyezésére és utólagos ellenőrzésére vonatkozó követelmény. Az irányelv hatályát az emlősökön túl kiterjesztette az összes állatfajra. A Bizottság hatékonyan oldotta meg

főemlős állatokon végzendő kísérletek rendkívül ellentmondásos kérdését is. Ezek a kísérletek kizárólag az életet veszélyeztető és az agyi betegségek kutatásában használhatók.

Sajnálatos módon a bizottságok szavazásai során az európai bizottsági javaslat számos részletét módosították. Az imént említett előírásokat például a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság teljesen megváltoztatta. Hogy egy példát mondjak, a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság szavazását követően, amennyiben egy kísérlet 60 napon belül nem kap hivatalos engedélyt, az engedélyezés automatikusan megtörténik. Ez a helyzet számunkra itt Európában megbocsáthatatlan.

Ezért arra kérem képviselőtársaimat, hogy olvassák végig, miről szavaznak holnap, és ne csupán a szavazási irányelveket kövessék. Hálás vagyok előadónknak, hogy az utolsó pillanatban kész volt elfogadni néhány kompromisszumot. Örömmre szolgál, hogy Parish úr holnap szóbeli módosítást kíván benyújtani a projektek engedélyezési időszakára vonatkozó előírások egyértelműbbé tétele érdekében.

Sajnálatos azonban, hogy a 15. cikket elutasították. A 15. cikk lehetővé tenné néhány tagállam számára a szigorúbb szabályozás fenntartását, amely Hollandiában például jelenleg is érvényben van. Miért csökkentenék a Hollandiában meglévő igen magas követelményszinteket? Közös célunk kell, hogy legyen megtalálni az egyensúlyt a magas szintű állatjóléti előírások és az intenzív kutatási igények között. Eleget hallottam már az ütkártyaként állandóan előhúzott érvelést, amely szerint a kutatás kivonul majd az EU-ból. Ez nem minden esetben feltétlenül igaz.

Schopenhauer úgy fogalmazott: „Bármelyik buta kölyök el tud taposni egy bogarat, de a világ összes professzora sem lesz képes arra, hogy újat teremtsen”. Biztosítanunk kell egy értékrendet, mert ez a feladatunk.

Kartika Tamara Liotard, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (NL) Örömmel tölt el, hogy a Bizottság kezdeményezte a tudományos célokra felhasznált állatok védelméről szóló irányelv felülvizsgálatát. A laboratóriumi állatok felhasználását és szenvedéseit is jelentős mértékben csökkenteni kell, mégpedig azáltal, hogy elősegítjük az azonos hatékonyságú vagy hatékonyabb tudományos módszerek kidolgozását, mindezt azonban úgy, hogy nem hátráltatjuk ok nélkül a gyógyszerek fejlesztését.

Fejtörést okoz azonban számomra, hogy számos olyan módosítás is benyújtásra került, amelyek jelentősen gyengítik a javaslatot. Nem szabad szem elől téveszteni a javaslat célkitűzését. A kérdés a laboratóriumi állatok védelme, nem pedig az üzleti nyereség. A legfontosabb a „súlyos” kategóriába sorolt eljárások betiltása, amelyeknek során a laboratóriumi állatok hosszú szenvedésnek vannak kitéve. Az ilyen eljárás etikátlan és embertelen.

Végül pedig a főemlős állatok kísérleti felhasználását teljes mértékben meg kell szüntetni – mégpedig gyorsan. A Parlament 2007-ben elfogadott egy írásbeli nyilatkozatot e témában, és úgy gondolom, itt az ideje, hogy a szavakat most tettek kísérjék.

Bastiaan Belder, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök úr! A magas állatjóléti követelményszintek a civilizáltság és a más teremtményekkel szembeni tisztelet kifejeződése. Ott, ahol rendelkezésre áll megfelelő alternatíva az állatkísérletek helyett, ezeket kell használni, hiszen célunk az állatkísérletek csökkentése. Ez az olyan hatékony eljárásokra is vonatkozik, amelyek kevesebb szenvedést okoznak az állatoknak, vagy kevesebb laboratóriumi állat felhasználását teszik szükségessé, hiszen az állatok szenvedését is csökkenteni szeretnénk.

Úgy gondolom, a javasolt kötelező etikai felülvizsgálat előrelépést jelent. Az irányelv célja természetesen nem lehet az, hogy rákényszerítse a tagállamokat az emberi embriókon végzett kísérletek alternatív megoldásként történő alkalmazására. Ez úgyben az etikai döntés a tagállamoké.

A Bizottság végső célja az, hogy teljesen eltörölje az állatkísérleteket. Jóllehet ezzel egyetértünk, sajnálatos tény, hogy egyelőre nem nélkülözhetjük az állatkísérleteket, és még csak meg sem tudjuk mondani, pontosan mikor lesz erre lehetőség. Nem lenne tanácsos máris végső határidőt szabni az állatkísérletek eltörlésének, ez ugyanis akár még emberéleteket is veszélyeztethet; ebben egyetértek az előadóval.

Françoise Grossetête (PPE-DE). – (FR) Elnök asszony! Polgártársaink igénylik a további kutatásokat, elsősorban az orvosbiológia terén, annak érdekében, hogy jelenleg gyógyíthatatlannak számító betegségekre gyógymódot találhassunk. Ez a helyzet többek között az összes degeneratív idegrendszeri betegség, például a Parkinson- és az Alzheimer-kór esetében is. Azzal is tisztában vagyunk, hogy szükség van az állatkísérletekre, és hogy az elmúlt évben e kísérletek száma szerencsére csökkent, ugyanis célul tűztük ki az alternatív megoldások keresését.

Sajnálatos módon azonban tudjuk, hogy néhány esetben nincsenek ilyen megoldások, és folytatnunk kell az állatkísérleteket, elsősorban a főemlős állatokon. Ez esetben valóban minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk azért, hogy biztosítsuk, az európai kutatás európai területen marad, mert csak így garantálhatjuk a maximális védelmet. Ha figyelembe vesszük az állatok által a kísérlet során átélt szenvedés mértékét, az mindenképpen garanciát kínál arra vonatkozóan, hogy a kísérletek jó eredménnyel járnak.

Őrizzük tehát meg kutatóinkat, és különösen az állatkísérleteket. Mindenekelőtt gondoskodjunk arról, hogy a kutatási tevékenység ne helyeződjön át Európán kívülre.

Luis Manuel Capoulas Santos (PSE). – (PT) Elnök úr, Biztos úr, hölgyeim és uraim! Az állatok tudományos célokra történő felhasználása igen kényes kérdés, amely ellentmondásos és kibékíthetetlen érzelmeket kelt, ha csupán egy oldalról közelítjük meg. Nem lehet kizárólag az állatok érdekeinek és jogainak védelme szempontjából tárgyalni ezt az ügyet. Hasonlóképpen nem lehet csak a tudomány érdekeit szem előtt tartva tárgyalni, illetve az eredmények leginkább költséghatékony elérésének logikájával megközelíteni azt.

Senki sem maradhat közömbös más élőlények szenvedése iránt, még kevésbé akkor, ha az állatok közel állnak hozzánk, főemlősökhöz. Ugyanakkor érzékenységünk tovább fokozódik, ha embertársaink háború, baleset vagy betegségek okozta szenvedését látjuk. A fájdalom kiküszöbölése érdekében nem tagadhatjuk meg a tudománytól a számára szükséges eszközöket, köztük a tengerimalacokat sem.

A jelentés reális egyensúlyt teremt az értékek és érzelmek általunk tapasztalt ellentmondásossága között, és kompromisszumkésztségről tanúskodik, ami csak dicséretére válhat a Parlamentnek és legelkötelezettebb képviselőinek. Gratulálni szeretnék ezért azoknak, akikkel a megbeszélések során a legtöbbet dolgoztam együtt – az előadónak, Neil Parish-nek, és az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportjából érkezett árnyék előadónak, Roselyne Lefrançois-nak – az általuk végzett kiváló munkáért és e nehéz és ellentmondásos kérdésben elért konszenzusért.

Képviselőcsoportom, az Európai Szocialisták Képviselőcsoportja ezért támogatni fogja a jelentést és a módosításokat, amelyekkel tovább kívántuk javítani azt. Ezt abban a meggyőződésben tesszük, hogy ezáltal elősegíthetjük az állatok szenvedésének csökkentését, miközben a tudományos haladásnak sem vetünk gátat, hiszen ez az emberi egészség és az európai kutatás életképessége szempontjából is érdekünk.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Elnök úr, Biztos úr, hölgyeim és uraim! Magam sem vagyok közömbös a laboratóriumi állatok szenvedése iránt, ugyanakkor orvosként tudom, mindent meg kell tennünk annak érdekében, hogy a lehető leghamarabb pácienseink rendelkezésére bocsáthassuk az új és már ismert betegségek kezelését biztosító védőoltásokat, illetve gyógyszereket. Köszönetet szeretnék mondani képviselőtársaimnak, amiért igazán kiegyensúlyozott kompromisszumot sikerült kialakítaniuk, amely elismeri és tiszteletben tartja az állatokkal szembeni bánásmódra vonatkozó etikai megfontolásokat, miközben lehetővé teszi a kutatási projektek folytatását is. Az irányelv mindenekelőtt egyértelmű politikai jelzés arra vonatkozóan, hogy szeretnénk, ha tudósaink alternatív módszereket keresnének az új gyógyszerek kutatási eredményeinek ellenőrzéséhez annak érdekében, hogy minimálisra csökkenthessük a felhasznált állatok és a kísérletek számát, miközben természetesen az összes lehetséges etikai megfontolásnak is eleget teszünk, hogy elkerüljük az állatok szenvedését. Köszönetet mondok Önöknek ezekért az eredményekért.

Caroline Lucas (Verts/ALE). – Elnök úr! Nem titkolom, a jelentés nagy csalódás volt mindannyiunk számára, akik úgy gondoltuk, hogy az állatjóléttel foglalkozó frakcióközi munkacsoport elnökeként is tevékenykedő előadó talán lelkiismeretesebben is képviselhette volna jelentésében az állatok sorsa iránti elkötelezettségét.

Ezért elengedhetetlen, hogy a szavazáskor elfogadásra kerüljön néhány lényeges módosítás. A legfontosabb az, hogy az engedélyezés érvényét az összes projektre ki kell terjeszteni, nem csupán a súlyos és a mérsékelt kategóriákba tartozókra. Ha ezt elmulasztjuk, az azt fogja jelenteni, hogy számos fájdalmat, stresszt és szenvedést okozó eljárás esetében nem lesz szükség központilag ellenőrzött etikai felülvizsgálatra, ami pedig ténylegesen aláássa majd a javaslat egészében előírt intézkedések végrehajtását is.

Ha azonban elfogadjuk a módosításokat, új lendületet adunk a kutatásnak és az állatkísérletekkel szembeni alternatív módszerek kidolgozásának, amely az alap- és az orvosi kutatásokban egyaránt különös jelentőséggel bír. A jelenlegi erőfeszítések a törvényileg előírt vizsgálatokra összpontosítanak, amelyek csupán az állatok felhasználásának 10 százalékát érintik. Az állati és az emberi egészség védelme érdekében nélkülözhetetlen, hogy amint lehet, minél több korszerű, hatékony, nem állatkísérleten alapuló vizsgálatot vezessünk be a gyakorlatban.

Stavros Dimas, a Bizottság tagja. – (EL) Elnök úr! Köszönetet szeretnék mondani a felszólalóknak a mai vitában elhangzott, kifejezetten építő jellegű hozzászólásaikért. Egyes módosításokhoz néhány rövid megjegyzést fűznék. A Bizottság teljesen, részben vagy elvben számos módosítással egyetért. E módosítások között találjuk az állatokkal foglalkozó építményekkel, illetve személyekkel kapcsolatos adatok titkosítására vonatkozó javaslatokat. Ide tartoznak továbbá a főemlős állatok felhasználását érintő rendszeres uniós szintű felülvizsgálatra vonatkozó javaslatok is.

Aggodalmak merültek fel a súlyossági kategóriákkal kapcsolatban is. Tájékoztathatom Önöket, hogy a nyári ülésszűnet előtt a Bizottság szakértői munkacsoportot fog összehívni, amely megvizsgálja majd az Európai Unión belüli felhasználásra vonatkozó megfelelő feltételek meghatározását. Kétségtelen, hogy meg kell őriznünk a közvetlenül érintett felekkel folytatott részletes tárgyalások eredményeként elért egyensúlyt az ágazati igények és a kutatás elősegítése, illetve más részről az állatok jóléte között. Következésképpen fenn kell tartanunk a főemlős állatok felhasználására vonatkozó korlátozásokat, csakúgy, mint az összes kutatási forma esetében alkalmazandó engedélyezés és független etikai értékelés elvét, amelyek e javaslat alapvető elemei. Rövid összefoglalásként tehát a Bizottság a 202 javasolt módosításból 83-at teljesen, részben vagy elvben támogat. A Parlament Titkársága meg fogja kapni tőlem az egyes módosításokra vonatkozó részletes bizottsági álláspontok listáját.

Végezetül hozzátenném, hogy a javaslaton túl, amely igen fontos, és amelyben meg kell őrizni a tudományos kutatási igények és az emberi egészség minőségének javítása, valamint az állatokat kímélő módszerek használata közötti egyensúlyt, megjegyezném, hogy amióta európai biztосként tevékenykedem, a Bizottság számos intézkedést hozott az állatok védelmében. Emlékeztetném Önöket a főképp a fókákról szóló előző vitánkra, a bálnavadászatra vonatkozó drasztikus intézkedésekre és fellépésre, a nem fenntartható, elsősorban a tavaszi vadászattal kapcsolatos problémákra, és azon intézkedésekre, amelyeket Bizottságként először hoztunk meg éppen az ilyen esetek megelőzését célzó biztonsági előírásokkal együtt.

Fel nem foghatom, hogyan egyeztethetők össze napjaink kultúrájával az olyan tevékenységek, mint a rókavadászat, a bika- vagy kakasviadalok.

Neil Parish, előadó. – Elnök úr! Köszönetet szeretnék mondani a képviselőknek és a biztos úrnak is a kifejtett véleményekért.

Helyesen járunk el, hogy felülvizsgáljuk a jogszabályt. Ahol csak lehet, tökéletesíteni, csökkenteni és helyettesíteni kell az állatkísérleteket. Meg kell őriznünk a kezdeti lendületet. Az ágazati és az állatjóléti szervezetek szerint ez egyaránt szükséges.

Olyan ügyről van szó, amely véleményem szerint jóval túlmutat a politikán, és alapvetően egy megoldásra váró erkölcsi kérdés. Jómagam rendkívül csalódott vagyok, amiért Graham Watson – ha itt lenne, világosan tájékoztatnám erről – saját régiómban személyes támadást intézett ellenem, és politikai kérdéssé tette ezt az ügyet. Sajnálatos, hogy így történt, végül ugyanis mindenképpen ésszerű javaslattal kell előállnunk.

A jelentés figyelemreméltó szakértői közreműködéssel készült. Nem vesszük felvállról a feladatot. Komoly munkát fektettünk bele, és kedvező kompromisszumokat dolgoztunk ki. Igyekeztem közelíteni egymáshoz a különböző érdekeket, hogy olyan jelentés jöjjön létre, amely a Parlament, a kutatás és az ágazat, valamint az állatok jóléte szempontjából is elfogadható. Minden képviselőt arra biztatok, támogassa a jelentést, ha ugyanis nem fogadjuk el, az többéves késést eredményez majd, ami pedig az ágazatra és az állatjólétre nézve katasztrofális következményekkel járna.

Ha egyes képviselőcsoportok úgy döntenek, hogy a jelentés ellen szavaznak, azzal úgy gondolom, hosszú távon nem tesznek mást, mint késleltetnek egy ésszerű javaslatot, amely biztosítja, hogy az Európai Unión belül legyen járványellenes intézkedéseket segítő és új gyógyszerek fejlesztését célzó kutatás, miközben csökkenti a felhasznált állatok számát, és segíti az Alternatív Módszerek Validálásával Foglalkozó Európai Központot (EVCAM) az alternatívák keresésében. Ezért minden képviselőt arra biztatok, szavazzanak a javaslat mellett, holnap délelőtt ugyanis igazán átütő eredményt szeretnénk elérni.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra holnap, 2009. május 5-én, kedden kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Šarūnas Birutis (ALDE), írásban. – (LT) A bizottsági jelentéstervezet határozottan támogatja a tudományos kísérletekben használt állatok ügyével szembeni állatközpontúbb megközelítés kialakítását. Ez jelzi, hogy a Bizottság elkötelezett az állatkísérletek eltörlésének célkitűzése iránt.

Az Európai Uniónak e cél megvalósításáért kell dolgoznia. Az Európai Parlament nyilvánvalóvá tette, hogy véleménye szerint többet kell tennünk a végső cél, vagyis az állatok tudományos kísérletekből történő teljes kivonásának elérése érdekében.

Míg azonban a végső cél továbbra is ez, az állatkísérletek teljes megszüntetésére egyelőre nincs mód. Az alternatív, nem állatkísérleteken alapuló módszerek kidolgozása terén továbbra is súlyos hiányosságokkal küzdünk. Amíg ez a helyzet, ésszerűtlen és akár az emberi egészséget veszélyeztető lépés lenne meghatározni azt az időpontot, amelyen túl bizonyos állatfajtákon, például a főemlős állatokon tilos lenne kísérletet végezni. A közvélemény-kutatások zöme is ezt a megközelítést támasztja alá, amit pedig nem hagyhatunk figyelmen kívül.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), írásban. – (RO) Mindenekelőtt gratulálni szeretnék az Európai Bizottságnak a 86/609/EGK irányelv felülvizsgálata iránti javaslatához, sajnálattal vettem azonban tudomásul, hogy az előadó nem terjesztett elő ambiciózusabb célkitűzéseket.

Úgy gondolom, több forrást kell szánunk az állatok tudományos célokra történő felhasználását helyettesítő alternatív módszerek kutatására. Köteleznünk kell a laboratóriumokat, hogy a lehető legkevesebbszer használjanak fel állatokat, főként vadon élő állatokat, a kísérletekben.

Határozottan ellenzem a főemlős állatok orvosi biológiai kutatási célokra történő felhasználását, kivéve és kizárólag az emberi életet veszélyeztető vagy súlyos egészségkárosodással fenyegető állapotok vizsgálatát célzó kísérletek esetén.

Etikai megfontolásból meg kell állapítani a fájdalom, a szenvedés és a stressz felső határát, amely felett már nem szabad az állatokat kísérleti eljárásnak kitenni. Ezt szem előtt tartva be kell tiltani azokat a kísérleteket, amelyek súlyos fájdalommal, szenvedéssel vagy stresszel járnak, illetve feltehetőleg hosszabb ideig elhúzódnak.

Tisztában vagyok azzal, hogy a közegészség kérdése kiemelt fontosságú, de nem megengedhető, hogy a kezelések vizsgálata érdekében az állatokat rendkívüli szenvedésnek tegyék ki.

Támogatom azt a módosítást is, amelynek értelmében az irányelvnek lehetővé kell tennie a tagállamok számára szigorúbb nemzeti intézkedések alkalmazását vagy elfogadását, amelyeknek célja a tudományos célokra felhasznált állatok nagyobb jólétének és védelmének biztosítása.

23. A hajók által okozott szennyezés és a jogsértésekre alkalmazandó szankciók (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Luis de Grandes Pascual által a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság nevében a hajók által okozott szennyezésről és a jogsértésekre alkalmazandó szankciók bevezetéséről szóló 2005/35/EK irányelvet módosító európai parlamenti és tanácsi irányelvre irányuló javaslatról (COM(2008)0134 – C6-0142/2008 – 2008/0055(COD)) készített jelentés (A6-0080/2009).

Luis de Grandes Pascual, előadó. – (ES) Elnök úr, Tajani úr, bizottsági alelnök és közlekedési biztos úr, soros elnök úr, hölgyeim és uraim! Jómagam nem is tudnék nagyszerűbb módot elképzelni e parlamenti ciklus befejezésére, mint hogy elfogadjuk a hajók által okozott szennyezésről és a szankciók, köztük a szennyezési jogsértésekre alkalmazandó szankciók bevezetéséről szóló irányelvjavaslatot, amely reményeim szerint mindannyiunk támogatását elnyeri majd.

Az elért konszenzus arra enged következtetni, hogy a javaslat széles körű támogatást élvez, és holnap első olvasatban sor kerül majd az elfogadására. A három intézmény által a tárgyalási szakaszban tett rendkívüli erőfeszítéseken túl ez elsősorban annak köszönhető, hogy a Közösségnek mindannyiunk szerint fel kell lépnie a környezettel szembeni súlyos jogsértések megfékezése ellen.

Igaz, a tagállamok kezdetben gyanakvóak voltak, hiszen az elfogadásra szánt intézkedés – vagyis hogy a Közösség nagyobb befolyásra tegyen szert a büntetőjog terén – nem a Szerződés reformjának gyümölcse lesz, hanem szabályozás révén jön létre, amely ráadásul megkérdőjelezhetetlen és rendkívüli jelentőségű.

Mindezt a tengeri szállításban széles körben tapasztalt problémák indokolják, például a hajók működéséből eredő szennyezőanyagok illegális kibocsátásának aggasztó mértékű növekedése. Jóllehet már jelenleg is létezik a helyzet enyhítését célzó nemzetközi szabályozás – a hajók által okozott szennyezés megelőzéséről szóló nemzetközi egyezmény (Marpol 73/78) –, az alkalmazás és a megfelelés tekintetében egyre több nyilvánvaló hiányosságra derül fény. A tapasztalatok azt mutatják, hogy a hajók által okozott szennyezésre vonatkozó jelenleg érvényben lévő polgári jogi felelősségi rendszerek visszatartó ereje elégtelen.

Európa egyes partmenti területein olyan gyakoriak a szabálytalanságok, hogy a tengeri szállítással foglalkozók egy része inkább választja az illegális szennyezést, mert kevesebbe kerül nekik a közigazgatási bírság kifizetése, mint a vonatkozó jogszabály betartása. Ennek a magatartásnak köszönhetően a korábbi „a szennyező fizet” elv mára inkább úgy hangzik, „fizess, hogy szennyezhes”.

A közigazgatási bírságoktól súlyosság és társadalmi megítélés szempontjából is eltérő büntetőjogi szankciók bevezetésével az Európai Unió tulajdonképpen azt szeretné elérni, hogy a potenciális szennyezőket elrettentsse a jogsértések minden formájától.

A reform a cseh elnökség által képviselt Tanáccsal folytatott megbeszélések eredményeként született, amely elnökség minden dicséretet megérdemel, hiszen hivatali ideje alatt bőven volt része politikai nehézségekben; a megoldás az irányelv szerkezeti reformjait egyesíti, amely nincs hatással a Parlament alapvető jogkörére, és teljes mértékben tiszteletben tartja a szubszidiaritás elvét, hiszen az irányelv alapelve értelmében a tetteket az Európai Bíróság ítélete által meghatározott feltételeknek megfelelően kell szankcionálni, míg a bírságok típusának meghatározása a tagállamok feladata lesz.

Az irányelv továbbá megerősíti a kis mértékű kibocsátások, illetve a súlyos jogsértések közötti különbséget, valamint az ezekre kiszabható bírságokat. E tekintetben sikeresek voltunk. Egyszerűen meg kellett ismételniünk a 2005/35/EK irányelv, illetve a Tanács 2005/667/IB kerethatározatának vitája és elfogadása során elért megállapodásokat, de már az új jogalapnak megfelelően, hiszen a fent említett bírósági ítéletek lehetővé teszik a közösségi jogalkotó számára, hogy a tagállamok büntetőjogát érintő intézkedéseket is elfogadjon.

A módosító javaslat legfontosabb újítása, amelynek köszönhetően továbbléphetünk a tengeri szállítási ágazatban tapasztalható környezeti jogsértésekkel szembeni küzdelemben, az, hogy – ahogyan ahhoz az előadó az első naptól kezdve ragaszkodott – kimondja: a vízszennyezéssel járó kis mértékű kibocsátások rendszeres ismétlődése is bűncselekménynek minősülhet.

Örömmre szolgál, hogy nem egyedül vívtuk meg ezt a harcot, hiszen a Parlament a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság tagjain keresztül biztosított a támogatásáról; a Bizottság és a Tanács pedig végül megértette, milyen jelentőségű és nagyságrendű az általam benyújtott javaslat.

Őszinte köszönetet mondok az árnyékelőadónak, akik segítettek e feladat megvalósításában, és támogattak a Tanáccsal és a Bizottsággal folytatott megbeszélések során; köszönettel tartozom a Jogi Bizottság, valamint a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság véleménye előadóinak is a közreműködésükért. Sikerült kompromisszumos megoldást találni az irányelv hatálybalépésének dátumára vonatkozóan, amelyre a következő 12 hónapon belül kerülhet sor.

Hölgyeim és uraim! Úgy gondolom, minden okunk megvan az elégedettségre, hiszen a jogszabály elfogadásának és a harmadik tengeri biztonsági csomag március eleji jóváhagyásának köszönhetően az Európai Unió megerősítette a tengeri biztonság terén vállalt vezető szerepét. Biztos vagyok benne, hölgyeim és uraim, hogy ezzel mások számára is követendő példát nyújtunk.

Antonio Tajani, a Bizottság alelnöke. – (IT) Elnök úr, tisztelt képviselők! A Bizottság nagy örömmel fogadja a mostani eredményt, amelynek révén elfogadásra kerülhet a korábbi irányelvet módosító új jogszabály.

Ezzel betöltjük azt a jogi vákuumot, amely a Bíróságnak a 2005/667-es számú kerethatározatot megsemmisítő ítélete nyomán keletkezett; ez a kerethatározat állapította meg a szennyezőanyagok tengerben történő illegális kibocsátására vonatkozó büntetőjogi szankciók jellegét, típusát és szintjét. Elfogadását követően az irányelv lehetővé teszi majd a tengeri szennyezés felelőseivel szembeni hatékonyabb fellépést. A Parlament elfogadására váró szöveg ezért fontos kiegészítése az előző plenáris ülés végén a Parlament és a Tanács elnöke által egyaránt aláírt harmadik tengeri biztonsági csomagnak.

A jelenleg tárgyalt kompromisszumos szöveg némileg eltér a Bizottság eredeti javaslatától, mindazonáltal azt mondhatom, a lényeges pontok nem módosultak: egyrészt az illegális kibocsátásokra kivetendő szankciók büntetőjogi jellege, másrészt pedig az ilyen kibocsátásokért felelősek, köztük a jogi személyek, felelősségre vonásának lehetősége.

Éppen ezért a Bizottság támogatja a szöveget, még ha az eltérő szankciókat határoz is meg a kisebb szabálysértésekkel, illetve az ismétlődő kisebb szabálysértésekkel szemben. Másfelől örömmre szolgál, hogy a Tanács és a Parlament kívánatosnak tartotta, hogy a vízminőséget nem rontó kibocsátásokat ne sújtsuk szükségszerűen büntetőjogi eljárással. Még a Parlamentnél is jobban szorgalmazom, hogy a kis mértékű kibocsátásokért is büntetőjogi szankció járjon; lehet, hogy ezek nem túl súlyosak, de éppen ismétlődő jellegük miatt ténylegesen károsíthatják a tengeri környezetet.

Az ismétlődő kisebb szabálysértések kérdésében kialakított kompromisszum pontosabban meghatározza az „ismétlődés” fogalmát, ezért a Bizottság, amely, ismétlem, nagy örömmel veszi a bizottsági munkatársak és a parlamenti képviselők munkájának köszönhetően elért eredményt, elfogadja azt. Úgy gondolom tehát, kijelenthetjük, hogy örömmel közvetítjük a nyilvánosság felé is a tengerek szennyezésének csökkentéséről szóló üzenetet.

Marios Matsakis, a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság véleményének előadója. – Elnök úr! Az Európai Bíróság vonatkozó ítélete nyomán keletkezett jogi vákuum szükségessé tette a vita tárgyát képező irányelv módosítását. Felfoghatatlan, hogy egy jogalappal kapcsolatos hiba késleltette egy ilyen fontos irányelv végrehajtását, és kétségtelenül károsította a tengeri környezetet. Az összes érintett fél levonhatja a következtetéseit, amit meg is kell tenniük annak érdekében, hogy a jövőben hasonló eset ne fordulhasson elő.

Ezen a ponton az a legfőbb feladatunk, hogy mielőbb elvégezzük a javasolt irányelv módosítását, és amint lehet, elindítsuk a végrehajtási folyamatot. Csak így nyílik lehetőség rá, hogy megfékezzük a hajók működéséből eredő szennyezőanyagok illegális kibocsátásának egyre nagyobb számú előfordulását és egyre jelentősebb mértékét, és csak ekkor remélhetjük, hogy sikeresek lehetünk a tengereink tisztán tartásáért folytatott küzdelemben.

Befejezésképp köszönetet szeretnék mondani az előadónak a tárgyalat jelentéssel kapcsolatos kiváló munkájáért.

Eva Lichtenberger, a Jogi Bizottság véleményének előadója. – (DE) Elnök úr! A tengerek szennyezése csak akkor kerül az érdeklődés középpontjába, ha súlyos baleset történik. Ekkor komoly vitákat folytatunk arról, milyen veszélyek fenyegetik a tengereket a folyamatos szennyezés miatt. Sajnálatos módon a köztes időszakban a témát jelentős mértékben elhanyagoljuk. Komolyan kell venni az állandó és ismétlődő jogsértéseket, amelyek ugyanilyen jelentős és súlyos mértékben károsítják nem csupán a tengereket, de a partmenti területeket is.

Köszönetet szeretnék mondani a megbeszéléseken részt vevő képviselőtársaimnak, akikkel együtt következetes megközelítést alakítottunk ki a tengerek védelmére vonatkozóan. Hazámnak ugyan nincs tengerpartja, európaiként azonban úgy érzem, felelősségünk, hogy megvédjük tengereinket a kicsinyes üzleti érdekből folytatott szennyezéssel szemben, valamint hogy a Jogi Bizottság javaslatának megfelelően mielőbb beépítsük a szabályozásba a harmadik tengeri biztonsági csomag elveit.

Georg Jarzembowski, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, bizottságalelnök úr! Az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja támogatja a módosító irányelvnek az előadó által a Tanáccsal folytatott tárgyalások eredményeként megszületett változatát, amely szankciókat vezet be a hajók által okozott szennyezésekkel szemben. Öszintén gratulálunk az előadónak ehhez a munkához. Gratulálni szeretnénk továbbá az alelnök úrnak, a Bizottság segítségével ugyanis nem tudtunk volna első olvasatban megállapodásra jutni a Tanáccsal. Nagy nap ez a mai számunkra, hiszen még a ciklus vége előtt lezárhatjuk ezt a fontos aktát.

Ne felejtjük el, hogy az új jogszabályokra azért volt szükség, mert az Európai Közösségek Bírósága 2005. és 2007. évi ítéleteiben végre egyértelművé tette, hogy a büntetőjog terén is lehetőség van az első pillér alapján történő szabályozásra. Szükség van e jogszabályra, hogy megvédhessük a tengereket a hajóktól, valamint a kapitányok, hajótulajdonosok és egyéb személyek viselkedésének következményeitől. A korábbi polgári jogi felelősségi rendszer egyszerűen nem bírt elegendő visszatartó erővel.

Sokkal kifizetődőbb illegálisan szennyezőanyagokat bocsátani a tengerbe. Ez így mindenképpen elfogadhatatlan, ezért hatékony szankciókra van szükségünk. Köszönetet szeretnék mondani az előadónak a három intézmény között elért háromoldalú megállapodásért. Nyilvánvaló, hogy a hajók által okozott komoly szennyezést bűncselekménnyé kell minősíteni, és ennek megfelelően kell szankcionálni, míg a hajók által okozott kisebb mértékű szennyezések ismétlődő szabálysértésnek minősülhetnek, hogy különbséget tegyünk a két cselekmény súlyossága között. Ugyanakkor – és ez a harmadik pont nagyon lényeges – a hajók által okozott kis mértékű, de ismétlődő kibocsátásokat mostantól bűncselekményként kellene kezelni, mivel az hozzájárul a tengerek általános szennyezéséhez, és nem elhanyagolható probléma.

E tekintetben egyértelmű üzenetet kell közvetítenünk, ezért felhívjuk a tagállamokat – reményeim szerint valaki továbbítja majd ezt a felhívást a Tanácsnak – az irányelv azonnali végrehajtására és alkalmazására. Csak visszatartó erejű büntetőjogi szankciók segítségével védhetjük meg a tengereket.

Silvia-Adriana Țicău, a PSE képviselőcsoport nevében. – (RO) Én is gratulálni szeretnék de Grandes Pascual úrnak. Meg szeretném jegyezni azt is, hogy a tengerek szennyezése olyan kérdés, amellyel gyakrabban kellene foglalkoznunk. Sajnálatos módon példaként említhetem a Fekete-tenger esetét is, ahol a súlyos szennyezések nyomán, egészen pontosan a rendkívül magas nitrátkoncentráció miatt, csak az elmúlt két év során négyeszeresére nőtt az algamennyiség.

Egyértelmű, hogy e szennyezés egy része a tengeri szállításból származik. Az irányelv célja az, hogy fellépjen a hajók által okozott, gondatlanságból, szándékosan vagy figyelmetlenség nyomán elkövetett illegális szennyezésekkel szemben. Gyakorlati szempontból az irányelv összehangolja a magán- és jogi személyek hajói által okozott szennyezések meghatározását, az ezzel szembeni fellépés mértékét és a szankciók büntetőjogi jellegét, amelyeknek alkalmazására az egyes személyek által elkövetett, bármely hasonló jogsértés esetében lehetőség van.

Hozzátenném még, hogy európai szinten már elfogadásra került a tengeri biztonság megerősítését és a hajók által okozott szennyezés megelőzését célzó egységes jogalkotási intézkedéscsomag. Ez a jogszabály vonatkozik és érvényes a lobogó szerinti államokra, a hajótulajdonosokra és a hajóosztályozó társaságokra, valamint a kikötő szerinti és a parti államokra is.

Fontos azonban, hogy a hajókból származó illegális kibocsátásokra vonatkozó szankciók jelenlegi rendszerét a vonatkozó jogszabály kiegészítése révén szigorítsuk. Hangsúlyoznunk kell, hogy a szabályozás éppen azért vált szükségessé, mert a megelőzést célzó érvényes jogszabályok végrehajtása nem volt megfelelő. Sajnos a hajókról történő szennyezés megelőzéséről szóló nemzetközi egyezmény (MARPOL 73/78) végrehajtása szintén nem volt kielégítő. Ezért véleményem szerint nagy szükségünk van a jogszabálycsomagra. Úgy gondolom továbbá, hogy a Jogi Bizottság és a Petíciós Bizottság által benyújtott vélemények rámutatnak az ügy fontosságára.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). – (BG) Magától értetődő, hogy a jogalkotás és a végrehajtás szintjén az Európai Bizottság és az Európai Parlament adósa maradt az európai polgároknak, hiszen végső soron ők szenvedik el a tengeri területeken bekövetkezett szennyezések hatásait.

A kérdést a korábbi jogszabály, illetve annak a környezet, a tengerek és a kapcsolódó partvidékek védelmét célzó végrehajtása szempontjából közelítem meg. Ismét elmondanám, hogy a rendelet, illetve az irányelvek módosítása szükséges, de továbbra sem elégséges. A legfontosabb kérdés az, milyen hatékony a végrehajtásuk.

Nem válhat természetessé, hogy a hulladékot a tengerbe dobjuk, majd kifizetjük érte a bírságot, amely kevesebbe kerül, mintha betartanánk az irányelv előírásait. Ezért mindenekelőtt az ellenőrzést kell megerősíteni. Napjainkban számos technológiai megoldás áll rendelkezésre, amelyekkel biztosítható, hogy a vizek és a partok részesülhessenek a teljes növény- és állatvilág felhasználását és védelmét szabályozó hosszú távú politika által nyújtott védelemből.

Támogatom az irányelv módosítását célzó javaslatot, véleményem szerint ugyanis fel kell állítani egy szakértői testületet az Európai Tengerbiztonsági Ügynökség számára, amelynek feladata az irányelv végrehajtásának biztosítása lenne.

Antonio Tajani, a Bizottság alelnöke. – (IT) Elnök úr, tisztelt képviselők! A vita végén hálásak lehetünk a Parlament, a Tanács és a Bizottság között megvalósult intézményközi együttműködésért, amelyet Jarzembowski úr is kiemelt beszédében. Az előadónak is köszönetet szeretnék mondani az általa végzett munkáért.

Ez alkalommal, ráadásul a parlamenti ciklus végén, az intézmények bebizonyították, hogy képesek partnerként együttműködni, és első olvasatban megoldást találni, és meggyőződésem, hogy az európai parlamenti választások előestéjén az európai polgárok felé is ezt az üzenetet közvetítjük.

Még egy üzenet a szállítás igen érzékeny területén, és mivel ez az egyik utolsó vita, amelyben a Parlament Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottsága is részt vesz, megragadom az alkalmat, hogy köszönetet mondjak a bizottság összes tagjának az Európai Bizottsággal és jómagammal együtt végzett közös munkáért, amelynek eredményeképpen számos – néhány esetben hónapokig is elhúzódó – fontos kérdésben gyakorlati megoldás született. Mindez a parlamenti képviselők hozzáértésének, valamint a munkatársaink közötti együttműködés elősegítésére tett erőfeszítéseknek köszönhető, amellyel megmutattuk, hogy ha a bürokráciának világosan

meghatározott feladata van, ha elérendő célokkal rendelkezik, akkor nem akadály a polgárok számára, hanem hatékony eszköz, amely a politikát kiegészítve segíthet a polgárok igényeinek kielégítésében.

Úgy gondolom, ma, és a szavazással természetesen holnap is, a Parlament ismét bizonyítja majd hatékonyságát, valamint azt a szándékát, hogy mindig is a polgárok érdekében folytatja tevékenységét. Ezzel a vitával és szavazással így a Bizottság, a Parlament és a Tanács egy jogi vákuumot tölt be, amellyel lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy holnaptól hatékonyabban járassanak el a tengereket szennyezőkkel szemben: ezzel a lépéssel az európai intézmények tovább erősítik az európai polgárok jogait és szabadságjogait.

Luis de Grandes Pascual, előadó. – (ES) Elnök úr! Nagyon röviden szeretnék csak felszólalni, amiért a tisztelt képviselők ebben az esti órában bizonyára hálások lesznek: Tajani úr, ismét köszönetet mondok Önnek, hiszen megmutatta, csakúgy, mint a harmadik tengeri biztonsági csomag esetében is, hogy lendületének és politikai szakértelmének köszönhetően ez alkalommal, a jelenlegi parlamenti ciklus utolsó napjaiban is megállapodásra tudott jutni a Tanáccsal, és lehetővé tette a Parlament, a Tanács, valamint a Bizottság számára, hogy egyetértésre jussanak.

Úgy gondolom, gratulálhatunk magunknak. Természetesen hálás vagyok mind a Jogi Bizottság, mind pedig a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság véleménye előadójának a szoros együttműködésért.

Ismét köszönetet mondanék az árnyékelőadóknak az általuk végzett megfeszített munkáért és közreműködésért; biztos vagyok benne, hogy egy ilyen fontos jogszabállyal kapcsolatos első olvasatban történő megállapodás holnapi elfogadása, amelyre a harmadik tengeri biztonsági csomaggal kapcsolatos munka befejezésekképpen egészen biztosan sor kerül majd, a Parlament és az Európai Unió három intézménye számára is sikert jelent; ismét bebizonyítja, hogy hasznos az együttdöntési eljárás, amely lehetővé teszi számunkra, hogy az Európai Unió polgárainak érdekeit szolgáló, építő jellegű párbeszédet folytassunk.

Elnök. – Köszönöm Önnek, Biztos úr, nem csupán a biztosi, de az európai parlamenti képviselőként végzett munkáját is.

A vitát lezárom.

A szavazásra holnap, 2009. május 5-én, kedden kerül sor.

24. Fogyasztók jogai (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont az Arlene McCarthy által a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság nevében a Bizottsághoz intézett, a fogyasztók jogairól szóló irányelv iránti javaslatra vonatkozó szóbeli kérdésről szóló vita (O-0076/2009 – B6-0232/2009).

Arlene McCarthy, szerző. – Elnök úr! Tudom, hogy Kuneva biztos asszony jelen van ma, és nagy örömmel fogadom a lehetőséget a Parlament megbízatásának utolsó ülésén – még ilyen késői órán is –, hogy véleménycserét tarthatunk a fogyasztók jogairól szóló bizottsági javaslattal kapcsolatban.

Munkadokumentumot készítettünk, és talán emlékeznek rá, hogy az IMCO elnökként és előadóként általam vezetett munkacsoportja úgy döntött, nem sürgetjük a javaslat elfogadását anélkül, hogy maradéktalanul figyelembe vennénk annak esetleges következményeit, különösképpen azért, mert a javaslatot az európai fogyasztói joggal kapcsolatos megközelítés hosszú távon legjelentősebb hatással bíró változásaként értékelték.

A bizottság véleményem szerint lelkiismeretesen elvégezte munkáját a nyilvános meghallgatásokkal, a számos véleménycserével, a hatástanulmánynak a Harbour úr által javasolt előterjesztésével és egy online konzultációval, amelyre mindössze három hét alatt mintegy 100 európai szervezettől érkezett vélemény.

A 27 nemzeti parlament képviselőivel is folytattunk véleménycserét, amelyre a biztos urat is meghívtuk. Biztos asszony! Tudom, hogy Ön és munkatársai tisztában vannak vele: egy igen ellentmondásos javaslatról van szó, amely számos területen további vizsgálatot igényel.

Elismerjük a belső piaci fogyasztói jogok védelmének javítására irányuló szándékot. Azzal is egyetértünk, hogy a határokon átnyúló kereskedelmet akadályozó tényezők megszüntetésével javítani kell a belső piac vállalkozások és fogyasztók közötti működését, mindeközben azonban arról is biztosítanunk kell a fogyasztókat, hogy továbbra is magas szintű védelemre számíthatnak.

Tanácskozásaink, vitánk és az érintettekkel folytatott megbeszélések során számos vélemény tükrözte a javaslat egyértelmű és pontos megfogalmazásának hiányából fakadó aggodalmakat. Arra biztattuk a fogyasztóvédelmi szervezeteket és az érintett vállalkozókat, hogy indítsanak saját párbeszédet arról, hogyan tehetnék működőképpé a javaslatot, és tudom, hogy a Bizottság közösen írt levelet kapott az üzleti és fogyasztóvédelmi szervezetektől, amelynek másolata minden európai parlamenti képviselőhöz is eljutott. Ebből szeretnék idézni. A levél írói szerint „nagy jelentőséget tulajdonítunk a javaslat jogilag egyértelmű voltának és minőségének, valamint annak, hogy világosan kiderüljön belőle, milyen következményekre és változásokra lehet számítani a jelenlegi helyzethez képest. Véleményünk szerint a javaslat hatáskörével és következményeivel kapcsolatban nagyfokú bizonytalanság figyelhető meg, különös tekintettel annak a nemzeti jogrendekre gyakorolt hatására.”

Aggodalmaik nyilvánvalóak. Végleges javaslatunkban egyértelmű megfogalmazással kell élnünk. Arra kérjük-e a fogyasztókat, hogy lemondjanak a nemzeti jog által garantált jogaik egy részéről? Ha így van, mire számíthatnak cserébe? Ha pedig nem kérjük őket, hogy feladják bizonyos szerződéses jogaikat, az egyesült királyságbeli és az írországi jogrendben például az elállás jogát, akkor az ágazatnak nem 27 különböző fogyasztóvédelmi szabályozással van-e még mindig dolga, amelynek az eltörlése éppen a javaslat fő célja lett volna?

Kollégáim és a magam véleménye szerint legfontosabb feladatunk annak értékelése, hogy a javaslat gyakorlati szempontból milyen következményekkel jár majd a fogyasztókra és az ágazatra nézve. Ezért a ma esti szóbeli kérdések meghatároznak néhány fő problémát, amelyeket meg kívánunk vitatni Önökkel, és amelyeket meg kell oldanunk annak érdekében, hogy valamennyi érintett számára kedvező, működőképes szabálycsomagot hozzassunk létre. Szóbeli kérdéseink ezért elsősorban azokkal a konkrét területekkel foglalkoznak, ahol további munkát szeretnénk látni.

A munkacsoport néhány tagja aggodalmát fejezte ki a hatástanulmányban észlelt hibák miatt, és több bizonyítékra tartanak igényt a fellépés elmaradása esetén bekövetkező jogi széttagolódás költségei tekintetében. Emellett az információkövetelmények hatásain túl a javaslat gazdasági hatásáról is további információkat szeretnének kapni.

Röviden, arra kérnénk a Bizottságot, hogy a Parlament júliusi újjáalakulása előtti köztes választási időszakban szánjon némi időt a következők elvégzésére (mindez a szóbeli kérdésben is megtalálható): a javaslatnak az egyes tagállamokban a fogyasztók jogait érintő gyakorlati és jogi következményeinek elemzése; az irányelv teljes körűen harmonizált rendelkezései és a nemzeti szerződéses jog által biztosított általános jogorvoslatok közötti kapcsolat tisztázása; a javaslattervezet és a hatályos közösségi jog, különösképpen a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokról szóló irányelv, az elektronikus kereskedelemről szóló irányelv, a szolgáltatásokról szóló irányelv, a Róma I. rendelet és természetesen a szerződésekre vonatkozó javasolt referenciakeret közötti kölcsönhatás tisztázása. További eredményeket szeretnénk látni a hatástanulmányban, amelyeknek segítségével elvégezhetnénk a javaslat, valamint bármely esetleges alternatív megközelítés költség-haszon elemzését, és azt szemléltethetnénk is.

Szeretnénk, ha segítenének nekünk ebben, mi pedig együttműködünk majd Önökkel, így biztosítva, hogy támogatjuk az érintettek közötti párbeszédet azt illetően, milyen intézkedések szükségesek a vállalkozások és a fogyasztók számára egyaránt kedvező gyakorlati megoldások kidolgozásához.

Biztos asszony! Meggyőződésem, hogy összeállítható egy, az összes érintett által támogatott működőképes gyakorlati javaslat. Biztosíthatom arról, hogy e Ház képviselői továbbra is készek együttműködni Önökkel e cél megvalósulása, illetve annak érdekében, hogy egy napon a Parlament elfogadhassa a fogyasztók jogairól szóló új irányelvet.

Meglana Kuneva, a Bizottság tagja. – Elnök úr! Köszönetet mondok Arlene McCarthy asszonynak a felszólalásért, ugyanis valóban nagy munkát végeztünk az irányelvvel kapcsolatban. Ennek ellenére azt szeretném, ha az irányelvet – amelyen tovább dolgozunk – az érintettek nem csupán elfogadnák, hanem teljes mértékben támogatnák is. Mindent megteszünk majd annak érdekében, hogy ez megvalósuljon. Mivel ez itt az utolsó ülésünk, megragadnám az alkalmat, hogy hálás köszönetet mondjak mindannyiuknak, elsősorban Arlene-nek a bizottság elnökeként végzett munkájáért, valamint Harbour úrnak, és különösen Cederschiöld asszonynak. Remélem, valamilyen módon kapcsolatban maradunk majd, nagy örömmre szolgált ugyanis a közös munka, és remélem, hogy más formában ez a jövőben is folytatódni fog.

Most rátérnék az irányelv szempontjából fontos következő lépésekre, mivel úgy gondolom, hogy egy mindannyiunk számára meghatározó irányelvről van szó. A 21. századi belső piac kialakításához szükség van erre az irányelvre. Tisztázni szeretném, hogy a javaslat benyújtása előtt a Bizottság összehasonlító jogi

elemzést végzett, elkészítette a „Kompendiumot”, amely megvizsgálta a tagállamoknak a fogyasztóvédelmi irányelvek átültetésére szolgáló jogszabályait. A Bizottság most a tagállamokkal együtt részletesen megvizsgálja a javaslat egyes rendelkezéseit annak érdekében, hogy jobban átlássa a nemzeti jogrendeket érintő gyakorlati következményeket.

Szolgálataim táblázatot készítenek, amelynek célja annak bemutatása, hogy a javaslat Unió-szerte milyen hatást gyakorol a fogyasztóvédelem meglévő szintjeire. A táblázat azokat a rendelkezéseket tartalmazza majd (például az elállási határidő és a jótállási időszak hossza), amelyeknél megállapítható, vajon a javaslat egyértelműen növeli vagy csökkenti-e a fogyasztóvédelem szintjét az egyes tagállamokban. A táblázat legkésőbb május végére rendelkezésre áll majd.

A javaslat értelmében a tagállamok továbbra is élhetnek a hibás termékekre vonatkozó általános szerződéses jogorvoslatokkal, amennyiben az e jogorvoslatok gyakorlására vonatkozó jogi előírások eltérnek a javaslat által szabályozott jogorvoslatokra vonatkozó előírásoktól. Elismerem, hogy a javaslat és az általános nemzeti szerződéses jogorvoslatok közötti kapcsolat jellegét tisztázni kell a szövegben. Ez azt jelenti, hogy az olyan jogorvoslatok, mint például az Egyesült Királyságban az elállás joga, illetve Franciaországban a rejtett gyártási hibákért való kellékszavatosság továbbra is alkalmazhatók. Kész vagyok azonban alternatívák elfogadására is, amelyeknek értelmében e nemzeti jogorvoslatok elemei beépíthetők a javaslatba, ha a Tanács és a Parlament szerint ez a megoldás kedvezőbb.

A javaslat a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokról szóló irányelvet egészíti ki. Míg ez az irányelv egységesen védi a fogyasztókat a tisztességtelen kereskedők által folytatott megkérdőjelezhető üzleti gyakorlattal szemben, a fogyasztók jogairól szóló irányelvtervezet egy adott kereskedővel szerződő fogyasztók számára biztosít olyan egyéni szerződéses jogokat, amelyeket polgári bíróságok előtt érvényesíthetnek. A szolgáltatásokról szóló irányelvet és az elektronikus kereskedelemről szóló irányelvet illetően a bennük foglalt tájékoztatási követelmények a javaslat előírásaival együtt lesznek érvényesek, és a javaslattal való ütközés esetén is ezek lesznek az irányadók.

Végül pedig a Róma I. rendelet tekintetében a javaslat preambuluma egyértelművé teszi, hogy a javaslat nem sérti a rendeletet. Ennek következtében kizárólag a rendelet határozza meg az irányelvtervezet hatálya alá eső fogyasztói szerződésekre alkalmazandó nemzeti jogot.

A javaslat elkészítése során a Bizottság a szerződésekre vonatkozó referenciakeret eredményeit használta fel, például a tisztességtelen szerződési feltételek feketelistáját, a megtévesztő kereskedelmi eredetre és a szállításra vonatkozó előírásokat, valamint a szerződéskötést megelőző információk követelményeket illetően.

A jövőt tekintve fontos a referenciakeret és a fogyasztók jogairól szóló irányelv közötti következetesség biztosítása. Mivel a referenciakeret hosszabb távú projekt, gondoskodnunk kell arról, hogy a fogyasztók jogairól szóló irányelv végső meghatározásait és előírásait beépítsük a referenciakeret fogyasztói szerződésekkel foglalkozó részébe.

A fogyasztók jogairól szóló irányelvjavaslatot alapos hatástanulmány előzte meg. A hatástanulmány pénzügyi szempontból is meghatározta a javasolt módosítások nyomán keletkező adminisztrációs terheket, és összehasonlította ezeket a más tagállamokban értékesíteni kívánó kereskedőknél a fogyasztóvédelmi előírások különbségei és a Róma I. rendelet nyomán keletkező megfelelési költséggel. A tanulmány eredményei szerint a legfontosabb fogyasztói jogok teljes körű harmonizációja rendkívül pozitív hatást gyakorolna a belső piaci integrációra és a fogyasztói bizalomra. A jogalkotási folyamat kezdeti szakaszaiban úgy tűnt, hogy a fogyasztói magatartás és a kereskedelmi jogorvoslatokkal kapcsolatos preferenciák tekintetében további bizonyítékokra és nagyobb rálátásra lenne szükség. A közeljövőben ebben az ügyben kvalitatív felmérést szeretnék indítani azzal a céllal, hogy a fogyasztókkal és a kereskedőkkel folytatott mélyinterjúk során adatokat gyűjtsünk. A tervek szerint a vizsgálat eredményeit 2009 harmadik negyedévében tesszük közzé.

A Bizottság kötelezettséget vállalt arra – és ez az Önök iránti politikai kötelezettségvállalásom –, hogy a jogalkotási folyamat során fenntartsa az irányelvtervezet által leginkább érintett szereplőkkel folytatott építő jellegű párbeszédet. E célból 2009 júniusában közös megbeszélést tartok majd az érintett fogyasztókkal és vállalkozásokkal, hogy tisztázzuk a javaslat elemeit, és folytassuk az annak legfontosabb elemeiről szóló tárgyalásokat. A Parlamentet mindenről megfelelő tájékoztatást kap majd.

Annyit szeretnék még hozzátenni, hogy az elmúlt héten találkoztam a BEUC fogyasztói szövetség által tömörített összes fogyasztóvédelmi szervezet képviselőivel, és ismét megbeszélést folytattunk a javaslattal. Két nap múlva a Lordok Házának legalább 10 képviselője Brüsszelbe érkezett az irányelv megtárgyalása

érdekében. Ez rendkívül biztató jel, amely azt jelzi, hogy egyre nagyobb érdeklődés övezi a fogyasztók jogait, ami a belső piac szempontjából igen kedvező.

Malcolm Harbour, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! Először is hálás köszönetet szeretnék mondani Kuneva asszonynak a fogyasztóvédelem kérdésében végzett munkájáért, hiszen ez az utolsó alkalom, hogy itt a Parlamentben megvitathatjuk vele ezt az ügyet. Biztos asszony, részemről, és úgy gondolom, beszélhetek a bizottság nevében, nagyra értékeltem az Ön fokozott közreműködését.

Tudom, talán némi csalódást okozott, hogy úgy éreztük, nem tudjuk elég alaposan felülvizsgálni a javaslatot, és első olvasatra előterjeszteni még a Parlament megbízatásának lejárta előtt. Úgy gondolom azonban, az idő igazolja majd, hogy helyesen cselekedtünk, hiszen az Arlene McCarthy asszony által kiválóan irányított munka – a hatástanulmány vizsgálatának, a kérdések felvetésének – hatására a közvélemény felfigyelt a javaslatra, és sokan az ügy mellé álltak, ahogyan azt Ön is említette.

Úgy tűnik számomra – és ezek azok a lényeges pontok, amelyekről a ma este rendelkezésemre álló rövid időben említést szeretnék tenni –, hogy a javaslat egyik lényeges hiányossága az átfogó stratégiai keret, amelyet a Bizottság a fogyasztói vívmányok javítása során követni kíván.

A javaslat kitér a termékek problémájára, az év vége előtt azonban, mielőtt a javaslat életbe lép, hatályba lép a szolgáltatásokról szóló irányelv is, amellyel kapcsolatban számos fogyasztóvédelmi kérdés merül fel. Tudomásunk van arról, hogy Önök például a digitális termékekkel, a csomagolással, az utazással és egyéb kérdésekkel is foglalkoznak.

Úgy gondolom, látnunk kell, mi a szándékuk ezzel a termékekkel kapcsolatos csomaggal, amely a fogyasztói vívmányok irányának meghatározását célzó átfogó stratégia részét képezi. Ez nagyon fontos. Ellenőrizni kell, hogy a csomag a jövőben is megállja-e majd a helyét; egy átfogó folyamat részévé kell válnia. Ez az egyik olyan elem, amellyel kapcsolatban az eddig kialakított megközelítést illetően kifogásokkal élnek. Remélem, e téren előre tudunk lépni.

Örömmel hallottam, hogy említette a Lordok Házát, erre ugyanis én is szerettem volna utalni. Biztosítottuk őket arról, hogy jelentésük lényegi módon hozzájárul majd a végeredményhez, a rendelkezésünkre álló időre való tekintettel. Az európai fogyasztók és a belső piac szempontjából rendkívül kedvező eredményekre számítunk.

Jacques Toubon (PPE-DE). – (FR) Elnök úr, biztos asszony! A McCarthy asszony és Wallis asszony által készített munkadokumentumra térnék ki. A következő Parlament érdekében felveti a teljes körű harmonizáció iránti javaslatban található kérdéseket, és rámutat: néhány tagállam szerint fennáll a kockázata, hogy saját fogyasztóik jogainak védelme gyengülni fog.

Másfelől a Bizottság helyesen jár el a határokon átnyúló kereskedelem kiterjesztésekor, amely egy belső piac igényeihez képest szinte természetellenesen alacsony. Nem ismétlem el tehát a háttérinformációkat – McCarthy asszony ezt már megtette –, de ha megengedik, néhány javaslattal szolgálnék a Bizottság számára.

Először is remélem, Kuneva asszony folytatja majd munkáját, és azt is, hogy el tudja fogadtatni a horizontális irányelv tervezetét. Erre azonban csak akkor lesz lehetőség, ha először is pontosan felméri az összes tagállam jogrendjére gyakorolt hatást, ami eddig nem történt meg; másodszor, ha közösségi szinten pontosan meghatározzák a javaslatnak a meglévő és a javasolt rendeletek, irányelvek és megállapodások között elfoglalt helyét, ami eddig nem történt meg; harmadszor, ha igen pontosan kikötik, hogy egyes elvi, például a rejtett hibákra vonatkozó előírások érvénye a továbbiakban is biztosított lesz, ami eddig nem történt meg; és negyedszer, – és ez a legfontosabb feladat –, ha nem csupán a várható rendelkezéseket nevezik meg, hanem azt is jelzik, milyen szintű védelmet eredményez majd az irányelv végrehajtása.

E tekintetben a javaslat nem nevezhető világosan megfogalmazott dokumentumnak. Mégis erre van szükség: a védelem szintjét javító harmonizációra. Röviden tehát, Biztos asszony, eléggé elsiették a dolgot. Azt tanácsolnám, szánjanak időt erre – az Önök idejéről van szó – és gyűjtsék össze mindazokat az érveket, amelyekkel maradéktalanul meggyőzhetik a kormányokat, valamint az Európai Parlamentet.

Charlotte Cederschiöld (PPE-DE). – (SV) A jelenlegi fogyasztóvédelmi szabályozást tökéletesíteni kell. A tárgyalások még nem kezdődtek el, a Parlament még nem adott ki nyilatkozatot, a tagállamok pedig a megbeszélések kezdetén járnak. A fogyasztóvédelem terén teljes körű harmonizációra van szükségünk.

Három dolog említésére van időm, amelyek véleményem szerint indokoltak. 1. Az irányelv hatályának tisztázása. 2. Jelenleg a gyártási hibás termékek két éven belül vehetők vissza; ennek három évnek kell lennie.

3. Az elállási időszakot egy évben kellene meghatározni, ami a tagállamok többségében fokozná a fogyasztók védelmét. Az egyértelmű, világos szabályok és a magas szintű fogyasztóvédelem egyaránt szolgálják a fogyasztók és a vállalkozások érdekeit. A nem egyértelmű szabályok hátrányosan érintik a tisztességes kereskedőket, valamint a kis- és középvállalkozásokat is. A Tanácsnak és a Parlamentnek e három központi témakört most egy teljes körűen harmonizált javaslatba kell beépítenie.

Mivel ez az utolsó vita, amelyben Meglena Kuneva asszonnyal együtt veszek részt, köszönetet szeretnék mondani neki a rendkívül kellemes együttműködésünkért.

Meglena Kuneva, a Bizottság tagja. – Elnök úr! Elsőként válaszolni szeretnék Harbour úrnak. Jómagam világosan látom, miért van szükségünk a szolgáltatások kérdésének tárgyalására; a szolgáltatások a 2007–2013 közötti időszakra vonatkozó fogyasztóvédelmi stratégiának is szerves részét képezik. Teljes mértékben tisztában vagyok azzal, hogy az európai gazdaság egy szolgáltatásalapú gazdaság.

Azzal kapcsolatban, hogy miért nem térünk ki például a digitális tartalomra, és miért nem terjesztjük ki ezekre a javaslat hatályát, azt mondhatom, hogy a zöld könyvvel kapcsolatos megbeszélések során felmerült a digitális tartalom szolgáltatására vonatkozó fogyasztóvédelem kérdése. Számos érintett fél, elsősorban a fogyasztóvédelmi szervezetek tekintik ezt fontos kérdésnek. Üzleti berkekben azonban e téma komoly aggodalomra adott okot, és a hozzászólók egyetértettek abban, hogy a kérdés összetett jellege miatt további körültekintő elemzésre van szükség.

E célból a Bizottság vizsgálatot fog végezni, hogy meghatározhassa a probléma érvényességének körét, illetve azt, milyen mértékben károsítja a fogyasztókat az, hogy a javaslat nem foglalkozik a digitális tartalommal. Legközelebb megdönthetetlen érvekkel szeretnék visszatérni a digitális tartalmak kérdésére.

Anélkül, hogy a Parlament, a fogyasztók vagy a vállalkozások idejét pazarolnám, tájékoztatnám Önöket arról, hogy Reding biztos asszonnyal el fogjuk készíteni a digitális útmutatót. A jelenlegi szabályozás – mintegy 20 irányelv – alapján készített gyakorlati útmutatóról van szó, egyfajta összefoglalása annak, hogy jelen pillanatban mit tehetünk jogaink érvényesítése érdekében, mivel bizonyos esetekben a legfontosabb kérdés a jogszabályok végrehajtásának módja.

A Toubon úr által tett észrevételekkel kapcsolatban elmondanám, hogy a javaslat értelmében a tagállamok továbbra is élhetnek a hibás termékekre vonatkozó általános szerződéses jogorvoslatokkal, ami azt jelenti, hogy az egyesült királyságbeli elállási jog, illetve Franciaországban a rejtett gyártási hibákra vonatkozó kellékszavatosság a jövőben is megmaradhat.

Esetenként több időt kell szánnunk egy-egy irányelv tartalmának magyarázatára, és kollégáim a Tanácsban éppen ezt teszik. Legalább azt tisztáznunk kell, mit értünk az egyes szövegrészek alatt, és ebben a szakaszban egyértelmű megoldást találhatunk a kérdéses esetekre.

A Bizottság most a tagállamokkal együtt részletesen vizsgálja a javaslat egyes rendelkezéseit annak érdekében, hogy jobban átlássa a nemzeti jogokat érintő gyakorlati következményeket, pontosan úgy, ahogyan Ön, Toubon úr, és a Parlament kérte. Mindent megteszünk majd annak érdekében, hogy valamennyi kérdést tisztázzuk. Jogi szövegről, polgárjogi szövegről van szó; már magának a jogi szövegnek az értelmezési lehetőségei is kihívást jelentenek. Ezért folytatjuk annak magyarázatát, és ebből a szempontból továbbra is szorosan együttműködünk a Tanáccsal és a Parlamenttel.

Még egyszer köszönöm az utolsó hozzászólást, Cederschiöld asszony. Nem felejttem el a javaslatát. Igaza van, amikor azt mondja, hogy tárgyalásokat folytatunk az irányelvről. Figyelmesen hallgattam Önöket, azt azonban határozottan kijelenthetem, hogy egyetlen kérdésben, a teljes körű harmonizáció kérdésében nem hajlok a kompromisszumra.

Elnök. – A vitát lezárom.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Zita Pleštinšká (PPE-DE), írásban. – (SK) A fogyasztóvédelem szintje tagállamonként különböző. Az IMCO bizottság meghallgatásai során a régi tagállamok önkéntes fogyasztóvédelmi csoportjainak képviselői nem számoltak be pénzügyi nehézségekről. Vásárlás előtt a fogyasztók gyakran igénybe veszik e csoportok díj ellenében nyújtott szolgáltatásait. Ennek köszönhetően e szervezetek függetlenek maradhatnak.

A szlovák fogyasztóvédelmi szervezetek 152 ezer eurót kapnak tevékenységük finanszírozására. Attól tartok, hogy e csekély összeg eltántorítja majd ezeket a szervezeteket a fogyasztók jogainak képviselésétől.

Az EU bővítését követően a fogyasztói lét a korábbiaknál is bonyolultabb és összetettebb feladat. A vásárolt termékek hibátlan állapotától kezdve a tranzakciók iránti bizalmon keresztül az online vásárlásig és hirdetésig számos különböző kérdés érinti közvetlenül is a fogyasztókat. Mivel ezek közül sok túlmutat az egyes országok határain, harmonizált szabályozásra és a megelőzésre való felhívást célzó, fokozott erőfeszítésekre van szükség, amelyeknek köszönhetően elég tudatosságra tehetünk szert, és elkerülhetjük, hogy a tapasztalt vállalatok az orrunknál fogva vezessenek bennünket. A fogyasztóknak ezért ismerniük kell a naprakész információkat biztosító portálok, például a veszélyes termékeket bemutató RAPEX, a belső piacra vonatkozó SOLVIT, a pénzügyi tudatosságot célzó DOLCETA, és számos más oldal használatát. Az Európai Fogyasztóvédelmi Központ és az Európai napló szintén jelentős mértékben segítheti a fogyasztókat.

Kuneva biztos asszony, a Bizottság nevében fel kell szólítania az új tagállamokat, hogy ne értékeljék alul a fogyasztóvédelem jelentőségét, és ne mulasszanak el megfelelő támogatást biztosítani a fogyasztóvédelmi szervezeteknek számára.

25. Ajánlás a Bizottságnak a 185/2005/ELB panasz tárgyában (rövid ismertetés)

Elnök. – A következő napirendi pont a Miguel Angel Martínez Martínez úr által a Petíciós Bizottság nevében az európai ombudsman által a Bizottsághoz intézett 185/2005/ELB számú panaszra vonatkozó ajánlástervezetét követő különjelentésről (2009/2016(INI)) készített jelentés (A6-0201/2009) rövid ismertetése.

Miguel Angel Martínez Martínez, előadó. – (ES) Elnök úr! 2005-ben egy szabadúszó tolmács, aki tudomást szerzett arról, hogy 65. életének betöltését követően az Európai Bizottság többé nem alkalmazza, panaszt nyújtott be az európai ombudsmannak életkor alapján történő – állítólagos – hátrányos megkülönböztetés tárgyában, amely megsérti az Alapjogi Chartát.

Nem új keletű ügyről volt szó: évekkel azelőtt a Bizottság és a Parlament úgy döntött, nem szerződheti a saját alkalmazottaikra vonatkozó nyugdíjkorhatárt betöltött szabadúszó tolmácsokat sem.

Az érintett tolmácsok az ügyben az Európai Bírósághoz fordultak, és első fokon pert nyertek, másodfokon azonban elutasító ítélet született velük szemben, bár a határozatnak formai, és nem tartalmi okai voltak.

Figyelembe véve a korábbi eseteket és ítéleteket, az ombudsman alapos elemzésnek vetette alá a panaszt, és arra a következtetésre jutott, hogy hátrányos megkülönböztetés történt, ami sérti az Alapjogi Chartát; ezért ajánlást tett a Bizottságnak a szabályozás módosítására, összhangban azzal, ahogyan a Parlament már az Elsőfokú Bíróság ítéletét követően eljár.

A Bizottság figyelmen kívül hagyta az ombudsman ajánlását, aminek nyomán kénytelen volt a Parlament támogatását kérni, amely átadta az ügyet a Petíciós Bizottságnak. A Petíciós Bizottság három okból támogatta az ombudsmant a bizottságon belül egyhangúlag elfogadott állásfoglalással.

Először is azért, hogy a bizottsági és a parlamenti eljárás összhangba kerüljön, utóbbi intézmény ugyanis foglalkoztat 65 évnél idősebb szabadúszó tolmácsokat, ha ezt így látja megfelelőnek vagy szükségesnek.

Másodszor azért, mert kötelessége támogatni az ombudsmant. A Parlament számára az ombudsman intézménye néha terhesnek bizonyul, jogrendszerünk szempontjából azonban mindig is kiemelkedő jelentőséggel bírt.

Harmadszor azért, mert úgy éreztük, fontos emlékeztetnünk az Európai Bizottságot arra, hogy nem áll a közösségi, különösképpen pedig a munkája felügyeletével és ellenőrzésével megbízott intézmények fölött.

Itt vagyunk tehát a plenáris ülésen, és ismertetjük a Petíciós Bizottság által – mint már említettem – egyhangúlag elfogadott állásfoglalást, amely felszólítja a Bizottságot az ombudsman ajánlásának végrehajtására; elismételjük azt is, hogy az ombudsman, csakúgy mint a Parlament, a Bizottság Jogi Szolgálatára főlött áll, amely fontos hivatal ugyan, de csupán adminisztratív funkciót tölt be, és nem mást. Ennél nem több, és nem is kevesebb.

Elnök úr, Biztos asszony! Be kell, hogy valljam, kissé kellemetlenül érzem magam, mivel a folyamat során végig megállapodásra törekedtünk, mindazonáltal némi nyomás nehezedett ránk a tekintetben, hogy a jelentés ne kerüljön a plenáris ülés elé, néhány hozzászólás pedig még most is arra enged következtetni, hogy a Parlament álláspontját is teljes mértékben figyelmen kívül fogják hagyni. Ez a hozzáállás igen meglepő, ráadásul nem a bizottsági tagokat jellemzi, hanem néhány magas rangú tisztviselőt – kevés, de magas rangú

tisztviselőt –, akik meg vannak győződve arról, hogy a parlamenti képviselőkkel, sőt a biztosokkal szemben is, akiknek mandátuma természetéből adódóan átmeneti, és csak rövid távra szól, ők állandó munkatársak.

Elnök úr, Biztos asszony, képviselőtársak! Miközben elisméltam, hogy célunk és szándékunk a Bizottsággal való együttműködés és jó viszony fenntartása, nem tehetünk mást, mint hogy elutasítjuk az említett magatartást. Reméljük, hogy a holnapi szavazás tükrözi majd a Petíciós Bizottságban történteket: az ombudsmant nagy többséggel vagy egyhangúlag támogató eredmény születik, amellyel a Parlament egyértelművé teszi a Bizottság számára, hogy a dolgok így vannak rendjén, és mindenkinek tudnia kell, hol a helye.

Meglena Kuneva, a Bizottság tagja. – Elnök úr! Először is hangsúlyozni szeretném, hogy a Bizottság jóhiszeműen járt el, a folyamat során szigorúan betartva a jogi előírásokat. Soha nem kerestük a konfliktust az ombudsmannal, még kevésbé az Európai Parlamenttel. Úgy gondoltuk, hogy az ombudsman elismeri majd az álláspontunkat.

Abból indulunk ki, hogy az évek során a konferenciatolmácsok munkakörülményeit egyre inkább a személyzeti szabályzathoz igazítottuk. 2000 óta, a Miniszterek Tanácsának döntését követően, amelynek értelmében az európai intézményektől kapott jövedelmük után nemzeti adófizetés helyett közösségi szinten adózhatnak, a szabadúszó tolmácsokra is érvényesek a személyzeti szabályzat előírásai.

Ezt követően, 2004-től kezdve, az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 90. cikkét is kiterjesztettük a konferenciatolmácsokra, ez a jelenlegi francia elnevezés magyarázata (*agents interprètes de conférence* - AICs). A 65 éves korhatár a személyzeti szabályzat előírásai között szerepel, amely az intézményeknél dolgozó összes alkalmazotti kategóriára érvényes, legyenek ők tisztviselők, ideiglenes, szerződéses, illetve kisegítő munkatársak, vagy egy vonatkozó új jogszabály közelmúltbeli elfogadását követően akár parlamenti asszisztensek. 2000 és 2004 között ezt az előírást a Bizottság és a Parlament is alkalmazta a konferenciatolmácsok esetében.

Az Elsőfokú Bíróság 2004. évi határozatát követően, amelynek értelmében a 65 évnél idősebb szabadúszó tolmácsok foglalkoztatásának megszüntetése hátrányos megkülönböztetésnek minősül, az intézmények felfüggesztették az előírás alkalmazását. A határozat elleni fellebbezést követően azonban a Bíróság hatályon kívül helyezte azt. Ennek megfelelően a Bizottság visszatért korábbi gyakorlatához.

Mivel a továbbiakban az ügyben bírósági határozat már nem játszik szerepet, úgy értelmezzük a helyzetet, hogy a korábbi előírás az irányadó, ezért a Bizottságnak eleget kell tennie a 2000. évi tanácsi rendeletből következő szabályokat kell alkalmaznia, és be kell szüntetnie a 65 év feletti munkavállalók felvételét, csakúgy, mint minden más személyzet esetében.

Az intézmények tolmácsszolgálatainak azon joga, hogy igényeiknek megfelelően szabadon alkalmazhatnak szabadúszó tolmácsokat, a konferenciatolmácsolás hatékony lebonyolításának egyik meghatározó tényezője. Így lehetővé válik, hogy a rendszeresebb, kiszámíthatóbb igényeket az alkalmazásban lévő tolmácsok lássák el, a hullámozó jellegű keresletre, illetve a csúcsidőszakokra pedig a szabadúszó tolmácsok foglalkoztatása jelent megoldást.

Ez a kipróbált és bevált rendszer lehetővé tette az intézmények számára, hogy a keresletnek megfelelő szinten ki tudják elégíteni a tolmácsolásra vonatkozó igényeket, többek között a legutóbbi bővítések sikeres lebonyolítását, miközben a költségeket szigorú korlátok között tartották. Ezzel a megközelítéssel a fiatal konferenciatolmácsok képzését célzó aktív politikát is támogatjuk.

Végezetül üdvözölni szeretném a Parlament és a Bizottság között e témában folytatott igen kedvező párbeszédet, és különös köszönettel tartozom Martínez Martínez úrnak a kollégámmal, Orban biztos úrral még egy korábbi szakaszban kialakított értékes együttműködéséért.

Miguel Angel Martínez Martínez, előadó. – (ES) Elnök úr! Mivel az előbb egy perccel kevesebb időm volt, most válaszolni szeretnék Kuneva biztos asszonynak, aki bizonyára tisztában van azzal, milyen baráti és rokonszenves érzésekkel viseltetek iránta, csakúgy, mint Orban úr iránt. A biztos asszony azonban egyszer sem említette az ombudsman ajánlását. Más szóval: az ombudsman, aki maradéktalanul ismeri a biztos asszony érveit, konkrét ajánlást fogalmazott meg, amelyet, úgy tűnik, a Bizottság minden szempontból figyelmen kívül hagy.

Nem is kérem Kuneva asszonyt, hogy személyesen válaszoljon nekem, hiszen nyilvánvaló, hogy nincs a szükséges információk birtokában, azonban mindaz, amit elmondott, megfelel annak, amit eddig is tudtunk, és amit az ombudsman is tud, azt mégsem közölte velünk, vajon a Bizottság – mindennek ellenére, és annak

tudatában, hogy az ombudsman ezen információk birtokában a szabályok módosítását javasolja – eleget fog-e tenni az ombudsman kérésének és a Parlament kapcsolódó ajánlásának.

Meglana Kuneva, a Bizottság tagja. – Elnök úr! Jelenleg csupán annyit mondhatok, jelentést fogok tenni Orban biztos úrnak, és gondoskodunk arról, hogy e kérdésre megfelelő választ kapjon. Természetesen komolyan veszem az észrevételeit és az utolsó mondatban említett tisztázásra vonatkozó kérését.

Elnök. – Köszönöm, Biztos asszony, köszönöm, kedves kollégák. Köszönöm az összes munkatársunk, valamint a tolmácsok munkáját is, életkorra való tekintet nélkül.

A vitát lezárom. A szavazásra holnap, 2009. május 5-én, kedden kerül sor.

26. A következő ülésnap napirendje: lásd a jegyzőkönyvet

27. Az ülés berekesztése

(Az ülést 23.45-kor berekesztik.)